

ЛИНЗИ СТИВЪНС ДОКОСНИ МЕ НЕЖНО

Превод от английски: Вихра Ганчева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Малкият самолет като че ли висеше във въздуха — едва забележимо ярко петънце върху ясното кобалтовосиньо небе, ширнало се над изпепелената от слънцето австралийска пустош.

Крис Куейд подсъзнателно следеше равномерното бучене на двигателя. Подсъзнателно, защото всичките й мисли бяха насочени към мъжа, седящ на тясната седалка, прекалено близо до нея. Сякаш из цялото клаустрофобично пространство на самолета й — Чесна 180, витаеше напрежение, породено от мрачното му настроение. Всъщност, откакто се видяха преди по-малко от час, въздухът като че ли трептеше под едва стаения му гняв.

Високомерен, самонадеян, нагъл тип!

И все пак това беше може би най-привлекателният мъж, който Крис бе срещала в живота си. Черно-белите снимки, заемащи едва ли не целите страници на вестниците от последните месеци, определено даваха само бледа представа за оригинала. Нищо чудно, че нейната братовчедка Дона така се прехласваше по този мъж. Крис ясно си представяше как жените се стъписват и се обръщат след него по улиците.

И съвсем естествено, характерът се оказа в пълно противоречие с външния вид. Лъскавата ябълка често е червива!

Крис го погледна крадешком. Не бе заблуда — той бе олицетворение на мъжкия магнетизъм. Не само дяволски привлекателен, но и с онази рядка чувственост, която би могла да бъде пагубна за околните.

Усещането, че тя самата е подвластна на този магнетизъм, искрено я изненада. Отдавна не й се бе случвало да се загледа в мъж, камо ли пък да не може да го прогони от мислите си.

Косата му беше тъмна, не много дълга и на вълни, по слепоочията леко прошарена, въпреки че беше само на тридесет и четири. Поне според информацията на Дона.

Имаше безупречен класически профил, който би могъл да възплъти представата на древните ваятели за мъжество. А в сивите му очи човек би могъл да се удави. В началото Крис реши, че са черни, защото бяха присвити и присвяткваха гневно.

Тя отново му хвърли таен поглед. Дали би могъл да се досети, че това пътуване до Амару, фермата на Соръл, всъщност бе параван за плана на Дона? Крис бе готова да се обзаложи, че той си няма и понятие. И слава богу!

— Прекарах невероятно! — изчурулика Дона миналата седмица, когато се върна от поредното си пътуване до града. Както винаги цялата сияеше и цъфтеше.

В подобни случаи нейният многострадален съпруг не пропускаше да отбележи с усмивка, че само един Господ знае какви ги върши Дона в града, но каквото и да прави там, то задължително му струва много пари.

В момента Роб беше в Америка, така че този път визитата на Дона продължи повече от месец. Тя пристигна с неизменните пакети и подаръци в лъскави опаковки за мъжа си, за седемгодишния си син Джош, за баща си и за Крис.

Докато вечеряха, Дона бърбореше безспир, разказа клюките и светските новини, а всички край масата се заливаха от смях. Чак с десерта тя изтърси вестта, от която онемяха:

— Освен това, намерих мъж за Крис.

Настана пълна тишина и погледите се втренчиха в нея, а Крис се задави с парчето манго, което дъвчеше.

— Това е най-привлекателният, най-страхотният мъж, когото сте виждали, а и парите му не са за пренебрегване. Не че това има някакво значение — завърши невъзмутимо.

— Разбира се, че няма — заяви Тед Соръл и намигна заговорнически на втрещената Крис.

— О, татко! — Дона докосна загрубялата му ръка. — При това той е известна личност. Сега всичко ще ви разкажа...

— Не някой рокаджия, надявам се! — Баща ѝ се намръщи, станал внезапно сериозен.

— Ни най-малко. Не е нито певец, нито артист. В нашия случай това е абсолютно неприемливо. — Веждите ѝ се извиха нетърпеливо. — Финансист, предполагам, по-правилно е да се каже — финансов

съветник или консултант. Много известен! Носят се слухове, че има намерение да се заеме с политика. Вестниците намекват, че нищо чудно да е новият министър на финансите. — Дона млъкна, за да засили напрежението. — Говори се, че като нищо може да стане и министър-председател на Австралия.

— От коя партия е? — попита подозрително баща ѝ.

— Какво значение има? Нали ти сам казваш, че всички са еднакви? Само си представи: Крис — Първа дама!

— Дона, ти се шегуваш, нали? — най-после успя да изрече Крис. Братовчедка ѝ сви рамене.

— Може би. Но ще бъдете изключителна двойка. Той — мургав, ти — руса... — Тя въздъхна. — Не ти ли е любопитно, поне мъничко?

— Не бих казала. — Крис отпи от виното. — Все пак не искам да ти развалям удоволствието, пък и ти тъй или иначе ще ми кажеш, така че давай и да приключваме с въпроса.

— Тод Майкъл Джеръм! — съобщи с гордост Дона и по светналото ѝ лице човек би се досетил, че за подобна вест е нужен оркестър, който да изсвири туш. — Не е ли това най-романтичното име, което някога си чувала?

— Тод Джеръм! — Веждите на Крис се събраха. — Като че ли наистина чух нещо за него.

— Чула била нещо! О, небеса! Вестниците и телевизията вече няколко месеца гърмят само за Тод Джеръм. Баща му бил дърводелец, има половин дузина братя и сестри, на тридесет и четири години е и... — Явно най-интересното беше оставила за края. — И е ерген.

— Ерген на тридесет и четири? Какво му има? — попита без заобикалки баща ѝ.

— Ти си се оженил чак на четиридесет и две — не пропусна да му напомни Дона и той се намръщи.

— Това е друго. Трябваше да срещна майка ти, лека ѝ пръст.

— Виждаш ли? А пък Тод още не е срещнал Крис!

— Крис не се интересува от мъже — заяви с достойнство баща ѝ.

— Глупости! — възкликна Дона и след малко въздъхна шумно. — Да, наистина. Вече четири години откакто Келвин умря, а Крис изобщо не е погледнала друг мъж. Дори и когато работеше в Таунсвил. Крайно време е да се омъжи повторно.

— Хубава работа, кой сега говори глупости? — избоботи сърдито Тед Соръл. — Братовчедка ти се чувства съвсем добре и така.

— О, татко! На теб просто не ти се иска да си търсиш жена за домакинството — започна Дона и Крис реши да се намеси.

— Дона, баща ти е прав. Не желая да се омъжвам повторно. Все пак не бих искала да пренебрегвам загрижеността ти. Хайде, кажи ни плюсовете му, стига да ги има, макар че честно казано се съмнявам — добави с усмивка тя.

— Значи, видях го само два пъти — започна невъзмутимо братовчедка й. — Първия беше на коктейл в една картинна галерия. Беше невероятно! Той се появи и изведнъж всички се отдръпнаха да му направят път. Още в този миг разбрах, че той е мъжът за теб, Крис. Веднага отидох при него и го помолих за чаша шампанско. Естествено, той веднага ми донесе.

— Естествено?!

Крис едва се сдържа да не прихне, Джош набърчи носле, а дядо му изсумтя многозначително.

— После следващата седмица се срещнахме на една благотворителна вечеря и успяхме да поприказваме. Много интелигентен, много забавен, способен... Както и да е, да не навлизам в излишни подробности.

— Слава тебе, господи! — вметна баща й и получи изпепеляващ поглед.

— Мамо, аз вече свърших. Мога ли да отида да гледам телевизия? — вметна Джош, както обикновено налучкал момента, в който Дона е обсебена от разговора.

— Разбира се, миличък. Та значи... — продължи необезпокоявана тя — помолих Тод за финансова консултация.

Баща й смаяно се отпусна назад.

— Да не би да искаш да кажеш, че той ще те учи как да си харчиш парите? Дано да успее! Поне един месец Роб няма да е на червено.

— Татко, имам предвид завещанието на баба ни!

— Ти ще станеш на тридесет чак след две години, а Крис — след четири. Баба ви е постъпила много мъдро, макар че аз на нейно място щях да ви предоставя наследството чак след като сте навършили тридесет и пет.

— Ние с Крис трябва да си направим планове — възрази дъщеря му. — Тод каза, че планирането на финансовите операции е изключително важно нещо. Когато получа парите, трябва да знам кои са най-добрите начини за инвестирането им. Същото се отнася и за Крис.

— Няма за какво да си тревожите малките главици. — Баща й я потупа по рамото. — Ще се допитаме до нашите съветници.

— Татко! Ние с Крис не сме празноглави глупачки. Тод каза, че дори когато една жена има семейство, тя трябва да умее да ръководи собствения си живот, а това включва и известна финансова свобода. Освен това един разговор с нищо няма да навреди, нали така?

— Вероятно не — съгласи се неохотно баща й. — Но има много време, може би догодина...

— Крис, ти какво ще кажеш за другата седмица? По-точно — вторник.

Крис удивено погледна своята братовчедка.

— Ще ходиш пак в града?

— Не. — Дона се ухили. — Тод ще дойде тук.

— Ще бие толкоз път?! — възкликна смаяно Крис. Само Дона е способна да накара някого да зареже всичко и да пропътува сума ти километри заради някаква консултация, при това малко преждевременна. — Нямахте ли да е по-лесно да обсъдите въпроса в града?

— По принцип, да. Но ми се искаше и татко да се запознае с него, а пък кой би могъл да убеди баща ми да се отдели от скъпоценните си животни?

— Така си е, миличка. Градът не е за мен!

— Тод и без това имал някаква работа на север, така че... — Дона сви рамене — ... уредих да ни вмести в графика си.

Крис внезапно изстина. Шегата се оказа свършен факт.

— Дона, как можа? Чак сега ми става ясно какво си наумила. Категорично отказвам да участвам! Без мен!

— Какво толкова, Крис? Някаква си консултация... — простиоудушно подхвърли братовчедка й.

— Консултация ли? Та ти се гласиш да ни сватосваш. Мислех, че се шегуваш, но играта почна да загрубява. Да домъкнеш този човек тук вече е прекалено.

— Той нямаше нищо против да дойде — понечи да се защити Дона, но Крис я сряза:

— Нямам нужда друг да ми търси мъж. Всъщност изобщо нямам нужда от мъж. Точка по въпроса. Много съм си добре, така че — благодаря!

— Крис, разбирам те — отвърна загрижено Дона. — Знам колко те съкруши смъртта на Кел, но ти трябва да започнеш отначало. Животът продължава. Кел не би искал да се изолираш така, нали?

— Дона, не желая да...

— Уредих Тод Джеръм да дойде тук, за да го запозная с татко. Искам да кажа, за да му се доверя, трябва първо да чуя мнението на татко. — Тя невинно повдигна рамене. — Това, че и ти ще можеш да се видиш с него, е само благоприятно стечение на обстоятелствата.

— Нямам намерение да го виждам!

— Защо?

— Защото така — отсече твърдо Крис. — Теб може да си те съветва колкото искаш, но аз няма да се запознавам с него, независимо каква добра партия е. Представям си колко е надут.

— О, Крис! — Дона се разсмя. — Роб все казва, че мъжете се перчат с мускули, а жените постигат всичко с акъл.

— Проблемът на Роб е, че прекалено дълго е живял под твое влияние — кротко възрази Крис. — И все се питам как те търпи.

— Съгласен — обади се Тед. — Ако има на света по-търпелив, по-издръжлив...

— Достатъчно! Какво сте ми се нахвърлили един през друг? Роб ме обича, аз също... Крис, просто искам и ти да си щастлива...

Крис въздъхна.

— Знам, Дона, но аз и така съм си щастлива. Така че консултирай се с твоя Тод Джеръм и го изпрати по живо по здраво. Окей?

Дона сведе поглед и кимна.

— И надявам се той да не е в течение относно истинската причина за поканата! Дона?

— О, разбира се — енергично отвърна братовчедка й. — Не си мислиш, че съм способна на това, нали?

— Засега просто нямам доказателства. А той има ли представа къде е Амару?

— Ами, да, общо взето... — рече бавно Дона и Крис я прониза с поглед.

Този тон ѝ бе добре познат. Без съмнение Дона беше пропуснала да го уведоми за най-същественото. Клетият господин Джеръм сигурно не е виждал поле и положително си мисли, че просто ще вземе едно такси и след половин час, най-много един, ще бъде в Амару.

— Наистина, как ще дойде дотук? — обади се чичо ѝ. — Както ни го представи, нищо чудно да си има собствен реактивен самолет.

— Естествено, че не. Или поне не е споменавал. — Тя поклати глава. — Не, не. Крис ще го докара.

— Какво? Дона, чуваш ли се какво говориш?

— Ами нали и без това ще летиш с чесната до Таунсвил за онези резервни части? Татко каза, че ще ходиш във вторник. Вторник, нали? Искам да кажа, да не съм объркала деня. Защото иначе ще трябва да се разкарваш два пъти. Обещах на Тод, че аз ще уредя транспорта. Нали правилно съм разбрала?

— Да, във вторник ще летя до Таунсвил, но, Дона, изобщо не желая да „транспортирам“ този... твой познат до където и да било.

— Защо?

— Защото съм наясно за какво си го извикала и ще се чувствам неловко. Не можеш ли да го проумееш?

— Явно не. Обясних ти, че той нищо не знае. Честно! Освен това, Тод е страхотен. Крис! Колкото и да разправяш, че мъжете не те интересуват, ще видиш, че той е съвсем друго нещо.

Подозренията на Крис се оказаха повече от основателни. В никакъв случай не можеше да се каже, че се харесаха.

Въздухът помежду им бе наелектризиран от неговия гняв и нейното възмущение. Антипатия от пръв поглед!

И все пак... Ако държеше да бъде честна, трябваше да признае, че освен враждебността ѝ, имаше и нещо друго. Когато го видя, краката ѝ се подкосиха и кръвта забуча в ушите ѝ.

Естествено знаеше как изглежда. Дона ѝ го описа възможно най-подробно и накрая дори развя под носа ѝ огромните черно-бели снимки от вестниците, но нищо от това не я бе подготвило за срещата с мъжа, който застана пред нея на летището.

Да, привлекателен беше. Но страшното идваше от реакцията на собственото ѝ тяло. Усещанията за мъжко присъствие, отдавна

приспани и както си мислеше, дори погребани заедно с Кел, в миг се задействаха, нервите ѝ се изопнаха, а по лицето ѝ се разля руменина, сякаш бе Спящата красавица, току-що целуната от Принца. Само дете мъжът пред нея можеше да бъде наречен всякак — само не и Принц. Външният вид не значи нищо и за никой друг човек това не би могло да бъде по-вярно.

— Чакай го на летището — беше казала Дона. — Той знае къде ще е самолетът и ще дойде в един часа.

И тъй като разполагаше с предостатъчно време до появяването на важната персона, Крис метна една стара престилка на Кел, прибра косата си в бонето, омазано с грес, и се зае с огледа на двигателя.

Управляваше самолет вече шест години и беше внимателен и добър пилот. Никога не претрупваше инспекцията преди полет и макар че беше твърде стар модел, чесната бе в отлично състояние.

Тъкмо се изправи, бършейки ръце в огромен мазен парцал, и зад гърба ѝ се разнесе плътен, изпълнен с нескрито раздражение мъжки глас.

— Търся Крис Куейд.

Тя се обърна и се озова очи в очи със самия Тод Джеръм. Погледът ѝ тръгна от елегантните му кожени обувки, плъзна се по стройните крака и широките рамене, подчертани от тъмносивия костюм и ослепително бялата риза — като от реклама на прах за пране. Строга вратовръзка. Черно кожено куфарче в едната ръка, на рамото му — праметната черна кожена чанта.

Стойката му, изражението на лицето, цялото му същество издаваше раздражение, примесено с леко отегчение.

— Това е самолетът за Амару, нали? — изрече властно и Крис успя само да кимне.

Устата ѝ на секундата бе пресъхнала и тя с мъка преглътна. Е, един път и Дона да не преувеличи. Тод Джеръм наистина беше страхотен!

Той нетърпеливо погледна часовника си, предоставяйки на Крис възможност да забележи блясъка на златото върху черната каишка и загорялата от слънцето китка.

— Случайно да имате представа кога ще се появи пилотът? — отсече той и очите му обходиха хангара.

— Не. Искам да кажа... — Крис преглътна и се опита да възвърне самообладанието си. — Аз съм пилотът.

Пръстите ѝ се засуетиха по копчетата на престилката.

— Ти?! Не си ли още малка?

Последните копчета отказаха да се разкопчечат и се наложи Крис да смъкне престилката надолу и да я прекрачи. Маратонката ѝ се омота в плата и тя заподскача смешно на един крак. Той не помръдна да ѝ помогне. Крис бързо сгъна престилката, дръпна бонето от главата си и русата ѝ коса се разпиля по раменете.

— Не бих казала, че съм чак толкова малка. Ако сте готов, господин Джеръм, можем да тръгваме. — Тя посочи към самолета.

Той затвори уста, усетил, че е зяпнал от изненада.

— Моля?

Въпросът дойде след една твърде дълга, изпълнена с напрежение пауза, през която очите му — безмилостните стоманеносиви очи, безцеремонно опипаха тялото ѝ от главата до петите и обратно — сантиметър по сантиметър: през дънките — доста поизбелели, но пък изключително удобни, след това през широката памучна риза на бели и сини карета, спирайки се недвусмислено върху стегнатия бюст.

— Ако сте готов, можем да тръгваме — повтори Крис, като се бореше с желанието да скръсти ръце пред гърдите си.

Той решително сложи куфарчето и чантата на земята.

— Просто ми кажете къде мога да намеря Крис Куейд. Къде изобщо е той и колко ще закъснее?

— Няма да закъснее. — Крис въздъхна и сви устни. — По дяволите, аз съм Кристъл Куейд, братовчедката на Дона Брамън. — Тя стисна зъби, за да не попита дали в главата му има място за нещо друго, освен за балансови отчети.

Тод Джеръм склочи вежди и на челюстта му нервно заиграха мускулчета.

— Дона ми каза... Всъщност бях останал с впечатление, че Крис е мъж, при това високо квалифициран пилот.

— Може би за вас пилотите трябва задължително да са мъже? — заяви с равен глас Крис и преди той да успее да отвърне, продължи: — Но както виждате, господин Джеръм, аз съм жена, на двадесет и шест години, така че едва ли е уместно да се твърди, че съм малка. И

независимо от всичко, наистина съм квалифициран пилот. По този въпрос съмнение не би могло да има.

Студеният поглед отново се разходи по нея.

— Да, няма съмнение, че сте жена, но с риск да засегна феминистичните ви принципи, ще отбележа, че не изглеждате двадесет и шест годишна. А след като и на земята не понасям шофьори от женски пол, не мога да си изкривя душата и да кажа, че съм изпълнен с радостно вълнение от това, че ще летя с жена пилот.

Крис кипна и зелените ѝ очи засвяткаха гневно.

— Господин Джеръм, обобщенията са опасна работа. Признавам, че някои жени не са добри шофьори, но същото може да се каже и за не малко мъже. Всичко зависи от човека, не мислите ли?

— В такъв случай ще приемем, че сме на различни мнения.

— Точно така. — Крис се отправи към самолета.

— Ще тръгваме ли? Искам да се прибера вкъщи по светло. Или може би настоявате да инспектирате разрешителното ми, преди да поверите скъпоценния си живот в мои ръце?

Едната му вежда се повдигна многозначително и чак тогава Крис осъзна думите си. Заобиколи го отривисто, без да го удостои с поглед, макар че усещаше как отново се изчервява.

Тод Джеръм не си направи труда да я последва, но все пак се извърна след нея. Крис спря пред самолета и го изгледа хладно.

— Не е задължително да идвате с мен до Амару. Вие си преценете. Няма да е зле обаче да побързате с решението, защото след няколко минути излитам. Не виждам смисъл да стоя тук и да се заяждам с вас. — Тя отвори вратата на кабината. — Ако ще се качвате, дайте си чантата.

Той измърмори нещо под нос, естествено не комплимент, и вдигна багажа си. Приблужи, остави го на земята и подигравателно сви устни:

— Забележете, че няма да правя на въпрос кой ще качи чантата ми в самолета. Нямам никакво намерение да оспорвам правата на жените, още по-малко пък на такава ревностна феминистка като вас, госпожице Куейд.

— Съжалявам, че отново ще ви разочаровам, господин Джеръм, но изобщо не се считам за феминистка. — Крис сложи чантата му в отделението за багаж. — Просто вярвам в равенството между хората

по принцип, независимо от пола. — Тя се качи в самолета и зае мястото си. — И още нещо, наричайте ме госпожа Куейд.

Тя победоносно посегна към колана си, но без да иска подскочи от допира на рамената им, когато Тод Джеръм се наместваше върху тясната седалка. Помежду им сякаш прескочиха искри, които рикошираха в стоманения корпус на самолета. Крис усети как я облива студена пот.

— Колко ще отнеме полетът до Амару, госпожо Куейд? — попита той и Крис повтори мислено въпроса му, за да установи дали акцентът не е върху обръщението.

— Два часа и половина, може би три. — Тя посегна да включи мотора. — Готов ли сте?

— Въпросът ви е дали няма да се откажа, нали? Отговорът е не. Съдбата ме е оставила във вашите, както вече ме убедихте, умели ръце. Опасявам се, че през следващите няколко часа няма как да се измъкнете от компанията ми, Бигълс — изтърси подигравателно, миг преди ревът на двигателя да наруши тишината.

И ето вече почти час се рееха в ясното синьо небе на хиляда и осемстотин метра височина. Наоколо плуваха малки кълбести облачета — пухкави валма бял памук, а долу по сухата земя пробягваха неясни сенки.

Щом набраха височина и самолетът се стабилизира, Тод Джеръм отвори куфарчето в скута си и се вгълби в листовете, които извади отгоре.

Прилежен и съзнателен, заключи саркастично Крис. Независимо от външния му вид, този човек явно е програмиран безпогрешно. Или може би така би искал да изглежда в чуждите очи. Работа и само работа, говореше всичко у него. Невероятно! Но той положително имаше и други интереси, нали все пак Дона го бе видяла при откриването на някаква галерия, а после го бе срещнала и на един от многобройните коктейли, които тя за нищо на света не пропускаше.

Дали има връзка с някоя жена? Щом Дона го представи като идеална партия, би трябвало да е свободен. Защото колкото и да се стремеше на всяка цена да оправи живота на близките си, Дона не би я забъркала в скандал с женен мъж. Поне Крис се надяваше да е така.

Въпреки това, като се има предвид в какви среди се движи той, Крис не допускаше, че такъв мъж ще остане без подходяща женска

компания. Сигурно само да кимне и жените се гълпят пред вратата му.

Как е възможно Дона да направи такава грешка! Как е могло да ѝ хрумне, че нейната братовчедка изобщо ще помисли за връзка с такъв надменен мъж след тихия и сдържан Кел?

Крис въздъхна и обходи с поглед земята под себе си. Вятърната мелница „Южен кръст“ трябваше вече да се вижда. Тя погледна часовника и леко се намръщи.

Минаха още десет минути, но от мелницата все още нямаше и помен. По гърба ѝ пролазиха мравки. Възможно ли е да се е отклонила от курса? Тя хвърли поглед на уредите. Всичко изглеждаше нормално. Протегна се напред и почука с пръст по компаса. Според него посоката бе вярна. Но всъщност не беше.

Крис трескаво затърси някакви познати ориентир. Нямаше. Наложил си да се отпусне, но устата ѝ пресъхна, а пръстите ѝ побеляха върху лоста. Нещо не беше в ред.

Тя взе радиото, натисна бутона и заговори в слушалката:

— Виктор Хотел Сиера вика Таунсвил Контрол. Чувате ли ме, Таунсвил?

Тишината можеше да съперничи на открития космос. Дори шумът от мотора като че ли заглъхна.

Крис повтори съобщението без никакъв ефект. Радиото бе свършено безмълвно, по цялата скала нямаше дори и звук от пращане.

— Проблем ли има? — стресна я гласът на Тод Джеръм.

— Нямаме връзка с Таунсвил — отвърна неопределено Крис и отново разклати компаса. Помисли, че ако слезе на стотина метра над земята, вероятно ще успее да се ориентира, ала неизвестно защо имаше чувството, че са се отклонили твърде много.

Крис намали газта и самолетът започна да се снишава. На около триста и петдесет метра от земята, моторът се задави, поколеба се и после отново забуча успокоено. Крис провери уредите. Горивото беше добре. Тя се опита да повдигне носа, за да хоризонтира самолета на триста метра височина, но изведнъж моторът зачегърта и внезапно млъкна.

С хладна решителност Крис завъртя ключа за запалването, но нищо не се случи. Може би при снишаването оборотите са били твърде високи и карбураторът се е задавил или може би пък... Какво?

Тишината бе оглушителна и Крис знаеше, че всеки миг е ценен. Ако не успее да накара мотора да заработи, единствената им алтернатива ще бъде принудително кацане.

— Може да се наложи да се приземим — уведоми спокойно спътника си. — По-добре приберете куфарчето и затегнете колана.

Крис изчака оптималната стъпка на витлото, за да набере максимална мощност в случай, че моторът проработи и отново завъртя ключа. Нищо.

От този момент нататък тя действаше автоматично. Подготви самолета за планиране, повдигна носа, за да убие допълнително скоростта и се втренчи в уредите. Височината бе вече под двеста метра и Крис знаеше, че няма друг избор, освен да кацне сред полето. Съсредоточена до краен предел, тя изключи акумулатора, за да предотврати и най-малката опасност от пожар и се огледа за подходящ терен, а в съзнанието ѝ запрепусаха упражненията в часовете по принудително кацане. Вляво имаше рехава горичка, а отдясно се подаваха оголени скали. Пространството между тях изглеждаше отчайващо малко, но Крис благодари за късмета си. Повторен опит нямаше да има.

Сякаш цяла вечност самолетът се спуска надолу. Крис задържа носа изправен почти до момента, в който колелата докоснаха каменистата земя. Удари с всичка сила спиращките, като стискаше лоста, за да удържи опашката. И щеше да успее, ако не беше дълбокият ров. Колелата хлътнаха в него и като на забавен кадър самолетът се наклони на една страна и с нетърпимо стържене на метала в камъка се преобърна на покрива си.

ВТОРА ГЛАВА

Всичката мръсотия от пода на самолета рукна върху им. Устата и очите на Крис се напълниха с прахоляк, но тя нищо не усещаше.

— Трябва да излезем — чу някъде отдалеч собствения си глас, тънък и писклив. Нямахме време за истерии, така че се постара да си поеме дълбоко въздух и да се успокои. — Добре ли сте? — попита спътника си, когато той изруга под нос.

— О, чудесно, Бигълс. Отдавна не съм се чувствал по-добре.

Отговорът му бе подплатен с типичната ирония и Крис заключи, че вероятно му няма нищо. Натисна с все сила вратата, но тя се беше заклешила. Тод Джеръм разкопча колана и успя да стъпи на краката си. Ръцете му обгърнаха Крис и тя на секундата се стегна.

— Откопчайте колана. Аз ще ви държа.

Крис се подчини и увисна надолу с главата в прегръдките му.

— Веднага трябва да се махнем оттук — заговори припряно. — Можете ли да отворите вашата врата?

— Заяла е. — Той я подпря с рамо. — Може би с крака ще стане.

Седна, опря стъпалата си и след няколко силни тласъка вратата зейна. Крис въздъхна с облекчение.

Тод ѝ помогна да се измъкне, а после сам изпълзя навън.

Под палещото слънце, на безопасно разстояние от преобърнатия самолет, Крис се разтрепери като лист. Когато в първия миг вратата не се отвори, почти изпадна в паника, макар че всичко трая не повече от няколко секунди. Можеше да бъде далеч по-ужасно.

— По дяволите този ров! — измърмори тя. И да се случи точно с Тод Джеръм, който вероятно в свободното си време се бори за отстраняването на жените от кормилото по суша, въздух и вода... — Съжалявам — започна възможно най-кратко Крис, но той я прекъсна със смях.

— Естествено, Бигълс. Но ти не можеш да отговаряш за повреди в двигателя. Справи се чудесно. Кацането беше отлично.

Крис учудено срещна погледа му и рече смутено:

— Благодаря.

Той ѝ се усмихна. Сивите очи затанцуваха игриво, а в ъгълчетата им се появиха бръчици. За първи път се усмихваше и Крис усети, че краката ѝ отново се подкосяват. Шок, каза си тя. Да, от шока ще е. Но тази негова усмивка е наистина опасна, с нея би могъл да постигне каквото си пожелае.

— Няма защо — отвърна той, все така усмихнат. — Но ако си се вкиснала затова, че изразих недоверие в качествата ти на пилот, не беше нужно да правиш толкова драматична демонстрация.

— Ако си мислите, че... — изсъска Крис и ядно зарови ръка в косата си, ала млъкна рязко, защото забеляза кръв по дланта си. Внимателно се опипа за рана, но не я откри, а и не усещаше болка. Очите ѝ се втренчиха в мъжа срещу нея и сърцето ѝ се скова от нов ужас. Крачолът на левия му крак бе разкъсан и точно над коляното зееше кървяща рана. — Вие сте ранен! — възкликна тя и се приближи към него.

— Сигурно съм се закачил в нещо.

Крис се наведе и се вгледа внимателно. Разрезът изглеждаше дълбок.

— Вече не тече кръв — рече Тод, когато тя се изправи.

— Ще взема аптекката от самолета. Вие стойте тук, под тези дървета, на сянка.

Ръката му я възпря.

— Крис, няма да ми изтече кръвта. Нека да поизчакаме още няколко минути — кротко предложи той и махна с ръка към самолета.

Двамата погледнаха натам, за да открият следи от дим или пламъци. След малко тя отново понечи да тръгне, но той пак я спря.

— Нека първо аз проверя — заяви твърдо той и закуцука по напечената от слънцето камениста пустош.

Крис искаше да го последва, но краката ѝ бяха като от олово и отказваха да се подчинят. Като приближи чесната, той подвижна:

— Не виждам нищо обезпокояващо. Къде е аптекката?

Крис обясни и той я донесе.

— Поне имаме запаси от храна и лекарства — заговори бързо Крис, за да отвлече мислите си от премеждието. — Самолетът е на чичо Тед, бащата на Дона, а той много държи на тези неща. Дайте сега

да видим раната. — Тя опря колене в земята и направи опит да се усмихне окуражително.

— Нека първо да изясним туй-онуй, уважаема Бигълс — започна той с вече познатата ирония. — Оказва се, че ти си не само първокласен пилот, но едновременно с това се явяваш и великолепна сестра или направо дипломиран доктор. Сигурно кацаш някъде, клъцваш един-два апандисита и отлиташ към следващата жертва.

— Просто съм ходила на курс за първа помощ. — Крис изви вежди. — А в момента съм единствената помощ, с която разполагате, първа, последна или каквато и да било. Така че, хайде на работа.

— И пак в ръцете ти, а, Бигълс? Ще получа ли поне парче дърво, в което да впия зъби? А може би глътка уиски?

Крис се опита да доразкъса плата около раната и усети как Тод се стегна. Веждите му се събраха, а черната коса се разпиля по челото му. За един кратък миг тя изпита желание да я приглади назад.

— Май ще е по-добре направо да срежа крачола.

Тя извади ножицата, Тод се намръщи и с мъка се изправи. От раната му отново бликна кръв.

— Според мен пък май ще е по-добре да си сваля панталона, преди да си пуснала в действие това грозно оръжие. — Той делово започна да разкопчава колана си.

— Но няма нужда... — запротестира Крис, ужасена от перспективата, че ще се съблича пред очите ѝ.

Устните му се извиха презрително, но тя заподозря, че причината е преди всичко в болката. При звука от ципа, тя погледна настрани.

— Чакай, чакай. Не е възможно. Да не би тази руменина да е от свенливост? Сигурен съм, че не ви се случва за първи път, госпожо Куейд.

— Не... Но с вас... — измърмори смутено и рязко се обърна тя.

— Значи ето ти шанс да си обогатиш опыта — подхвърли невъзмутимо той и започна да смъква панталона от краката си като скърцаше със зъби.

Без да мисли, Крис клекна пред него и му помогна да отлепи плата от раната. Той потръпна, когато премести тежестта си върху левия крак и Крис видя, че раната изглежда значително по-сериозна.

— Най-добре ще е да седнете — рече тя и му помогна да се отпусне на земята.

Крис храбро устояваше на желанието да разходи поглед по краката му, но очите ѝ неволно пробягаха нагоре по приятно загорелите мускулести бедра. Явно Тод Джеръм не отделя цялото си време на папките. Крис с мъка се съсредоточи върху раната.

Какво става с нея? Нейният пътник се нуждае от спешна помощ, а тя се любува на здравите части от тялото му. От устните ѝ се изтръгна нервен смях и той си пое дълбоко въздух.

— Смешно ли ти е, сестра Флорънс Найтингейл? — попита остро и се размърда върху прашната скала.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Не, не. — Тя се изправи, като се опитваше да остане сериозна.

— Обикновено като си свалям панталоните, жените не се смеят — отсече той и Крис притисна устните си с ръка. Имаше ясното усещане, че е на ръба на истерията.

— Не се смея.

— Така ли? — Едната му вежда се изви вбесяващо подигравателно. — Значи имам и халюцинации. Счу ми се досущ като смях.

— Просто шок... От приземяването.

Погледът ѝ отново обгърна тялото му. Не, никоя жена не би се смяла на такава гледка. Тод Джеръм бе материалът, от който са изтъкани женските фантазии.

— Е, какво е заключението при втория оглед? — попита тихо той с онзи свой смущаващо плътен глас.

— Ами аз... Какво искате да кажете?

— Мисля, че се сещаш, Крис.

Името ѝ в неговите уста я стресна и тя побърза да разсее напрежението помежду им.

— Какво ще кажеш, скъпа?

— Ще кажа, господин Джеръм, че е крайно време да се заема с раната ви. Отново започна да кърви. — Тя се пресегна за аптечката, упорито избягвайки погледа му. — Сигурно ще боли, но обещавам да внимавам.

Докато промиваше крака му, Крис се мръщеше едновременно със самия него. Почистено, мястото не изглеждаше чак толкова зле, но въпреки това Крис предположи, че няма да мине без някой и друг шев, щом стигнат цивилизацията.

— Имали сте късмет — увери го тя. — Можеше да е много лошо.

— Една-две педи по-нагоре и щеше да е направо трагично — заяви той и Крис почувства, че за пореден път пламва.

— Значи сте още по-голям късметлия — опита се да отвърне тя в тон. — Знанията и уменията, които получих на курса по първа помощ, се простират до средата на бедрото.

Той се засмя едва чуто, но тялото на Крис завибрира от звука. Тя погледна към него. Изглеждаше преbledнял, а по челото му бяха избили ситни капчици пот.

— Още мъничко и свършвам. Само подръжете превръзката да я стегна с бинта.

Докато пръстите ѝ заобикаляха неговите, Крис почувства, че цялата се разтреперва. Отдъхна си чак когато свърши и се отдалечи на безопасно разстояние.

— Имате ли друг панталон? — попита, като сгъваше разкъсания крачол.

Той кимна.

— В чантата имам и слънчеви очила.

Крис се върна при самолета и измъкна чантата му изпод изкривените железни. Няколко пъти пое дълбоко въздух, за да се успокои. Трябваше да се стегне и то по най-бързия начин. Колкото и да бе свършено тялото му, сега изобщо не бе момент за... за подобни мисли. Тя усети надигащата се в нея топлина, почти забравена за тези четири години.

Забърза обратно към дървото, където лежеше Тод Джеръм, тъй като дори пред себе си не желаше да признае какво изпитва в момента.

— Най-отгоре трябва да има един бял памучен панталон — каза той, когато Крис остави чантата на земята до него.

Тя му го подаде и му помогна да го обуе.

— Слава богу, още не е горещо лято, а тъкмо и през нощта няма да ви е студено.

— През нощта? Искаш да кажеш, че все още не са тръгнали да ни търсят?

Крис се замисли дали да не му спести опасенията си, но реши, че заслужава да знае истината.

— Дори и да са тръгнали, днес няма да успеят да ни открият. Скоро ще се стъмни.

— Имаш ли представа къде се намираме?

— Не — с нежелание призна тя. — Компасът ми не е бил в ред и вината е изцяло моя, задето не го забелязах по-рано. Толкова пъти съм летяла от Таунсвил до Амару, че изобщо не следях къде сме, а е трябвало.

Вместо да те наблюдавам крадешком, додаде наум тя.

— Според теб колко сме се отклонили?

— Наистина не знам. Но след като обходят въздушния коридор, ще продължат да търсят и настрани.

— В такъв случай може доста да почакаме, така ли?

— Уви, да. Но в самолета има достатъчно вода и запаси — побърза да го успокои.

— „Чаша вино, късче хляб и ти до мен, в пустинята...“ — Той се ухили и Крис отново се опита да потуши вълнението си.

— Хляб не, още по-малко пък вино. Само вода и бисквити.

Тя се усмихна леко и очите му сякаш се заковаха върху устните ѝ. В този миг неочаквано си спомни колко сигурна беше Дона, че именно това е мъжът за нея. Как не! Точно пък Тод Джеръм... Но наистина е опасен. И опасността се засилваше от факта, че са съвсем сами, а тя е твърде уязвима.

— Значи ще имаме време да се опознаем — прекъсна опасните ѝ мисли той.

— Страхувам се, че в мен няма кой знае какво за опознаване, господин Джеръм. Съвсем обикновена съм и при това доста скучна.

— Е, това вече не го вярвам.

— Но за съжаление е вярно. — Тя дръпна ципа на чантата му. — Сега ще ида да си облека престилката, защото нямам нищо друго с дълги ръкави, а слънцето пече доста силно. После ще направя чай или кафе, ако предпочитате. — Тя понечи да се изправи, но ръката му я спря.

— Крис?

За миг очите ѝ срещнаха неговите, после се втренчиха в силните пръсти върху кожата ѝ. Той я пусна бавно и мястото, където я бе държал, сякаш пламна.

— Наричай ме Тод, а? Абсурдно е в тази ситуация да държим на условности.

С усилие на волята Крис кимна и тръгна към самолета.

Нощта се спусна бързо и тя включи аварийния фенер.

— Предполагам, че тъй или иначе ще се ококорим преди съмване, а и за да пестим батериите, най-добре ще е да легнем рано.

— Има ли шанс радиото да проработи?

— Не знам. Сутринта ще се заема най-напред с него, но уви по радиотехника не ме бива много.

— Учудваш ме, Бигълс. Започвах да си мисля, че способностите ти нямат чет.

— Престанете да ме наричате Бигълс. Нямам понятие какво намекувате с това име, така че камъните, дето ги мятате в моята градина изобщо не попадат в целта.

— Явно си израснала без книжките за Бигълс. — Той се усмихна и белите му зъби проблеснаха в сумрака. — В началото така се е казвал героят на поредица предавания по радиото. Но това е било, преди да се родя аз. Баща ми и братята ми все за него говореха, та още щом се научих да чета, ми тикнаха в ръцете „Приключенията на летеца Бигълс“. И аз се запалих... Бигълс е първокласен летец, въздушен ас, така че... — Той сви рамене. — Това си е комплимент.

— Няма съмнение — подхвърли хладно Крис.

— Честно. Ти наистина се справи отлично, Крис — тихо рече той. — Не всеки пилот би успял да направи такова приземяване.

— Вие май забравяте, господин Джеръм, че...

— Тод!

— Забравяте, че катастрофирахме.

— Не по твоя вина, обаче. А и сме цели-целенички.

— Е, почти.

— О, това ли? — Той посочи крака си. — Това е само драскотина. — След това отпи от кафето, като я наблюдаваше изпитателно над ръба на чашата.

Крис се размърда неспокойно и подхвана първата тема, която ѝ дойде наум:

— Казахте, че имате братя. Семейството ви голямо ли е?

— Петима братя и една сестра. Аз съм най-малкият.

— О! Сигурно е била голяма... — Крис затърси безопасна дума.

— Лудница? Да... Но беше забавно. А ти? Имаш ли братя и сестри?

— За съжаление, не. Винаги съм си мечтала за голямо семейство, но баща ми почина, когато бях съвсем малка, а майка ми — когато бях на дванадесет години. Чичо Тед — братът на майка ми — ме отглежда като своя дъщеря. Наистина бях щастлива.

Мечтаех си и за много деца, искаше ѝ се да добави, но с Кел решихме да изчакаме. Докато не стана твърде късно...

— Значи си единствената братовчедка на Дона?

— Да. Защо?

— Просто не свързвах братовчедата пилот и братовчедката от Амару.

— Аха. — Крис му хвърли въпросителен поглед. Какво ли му е наговорила Дона? Кълнеше се, че е била дискретна, но това би могло да означава абсолютно всичко. Може би сега е моментът да разбере какво знае Тод. — Доколкото си спомням, ще консултирате Дона относно инвестициите ѝ — започна предпазливо тя.

— Да. Запознахме се в Брисбейн и тя ме помоли за съвет. Съпругът ѝ не си падал по бизнес, а и бил много зает с двете ферми — Амару и Клеймур Даунс.

— Това е самата истина. Роб разбира единствено от земята, а наскоро пое и двете ферми.

Тя изведнъж се намръщи.

— Какво има, Крис? — Тод се вгледа в лицето ѝ.

— Сетих се за Джош. Сигурно много ще се уплаши.

— Той кой е?

— Синът на Дона. На седем години е и ще се притесни. Както и всички останали...

— Те трябва да знаят, че си отличен пилот и няма да си помислят най-лошото.

— Да, но тази неизвестност... — Гласът на Крис заглъхна и тя си наложи да се овладее. — А твоите близки? Те също ще се тревожат.

— Положително, но ще гледат на нещата оптимистично.

— Ами твоята... Искам да кажа... Нямах ли...

При други обстоятелства Крис за нищо на света не би задала подобен въпрос, но тук, наред австралийската пустош, той изглеждаше напълно естествен.

— Не.

Той не каза нищо повече, но дяволчето, скрито в душата ѝ, я подстрекаваше да подпитва още.

— Не сте такъв човек...

Той я погледна и устните му потрепнаха в усмивка.

— Какво ли може да означава това, госпожо Куейд?

— Просто, че около вас... сигурно винаги има... Сещате се, разбира се.

— Не. Ти кажи.

Крис издържа погледа му, но вътрешно негодуваше заедно отново се насади в собствения си капан.

— За вас не може да е тайна, че минавате за изключително привлекателен — хладно заяви тя. — Мисълта ми беше, че положително е имало жени, които са се заблудили в чувствата си към вас.

Собствената ми братовчедка те обяви за най-добрата партия в Австралия, добави наум.

— Заблудили са се, така ли?

— Просто се опитвах да поведем някакъв разговор с вас. При това, сериозен разговор.

— И кога беше това?

— Когато ви попитах дали имате... — Тя въздъхна нетърпеливо. — Слушайте, попитах ви само дали някой ще се тревожи за вас.

— Майка ми. Братята ми и сестра ми. Баща ми почина преди няколко години. Не съм женен и нямам сериозна връзка с жена.

Възцари се напрегната тишина. Крис се размърда неспокойно и потръпна.

— Студено ли ти е? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не. Но през нощта ще захладнее доста. — Крис се изправи и тръгна към самолета. — Вътре имаше едно одеяло и някакво платнище.

— А за теб? — Той вдигна глава, когато тя му подаде одеялото.

— Аз ще се завия с платнището.

— Колко благородно, Бигълс! Аз ще се изтягам доволен под одеялцето, а ти ще се вкочанясаш от студ с благочестиво изражение на лицето.

— Нищо няма да ми стане. И от къде на къде ще ми е благочестиво изражението?

— Благочестиво. Добродетелно. Мъченическо... И най-вече предано до гроб.

— Сега пък предано.

Тонът му придаваше на тази дума цяла палитра от значения и нито едно особено похвално.

— Вярност. Лоялност. Безупречна репутация... Като те слуша човек, ще рече, че си идеалната малка женичка, извадена направо от поредния съзлив телевизионен сериал.

Крис усети как тялото ѝ се изопва и вирна брадичка.

— Аз наистина твърдо вярвам в свещеността на брака, господин Джеръм, а тя означава вярност, лоялност и преданост. Знам, че във вашите кръгове, всичко е позволено, но вие не можете да ме засегнете и не виждам причина да ви се извинявам за принципите си.

— Добри принципи, Бигълс. Но понякога дори и най-здравите чувства могат да излетят през комина под влияние на някои първични сили.

— Във вашия свят — като нищо! — Той подигравателно наклони глава и Крис продължи пламенно:

— В такъв случай искрено ви съжалявам, господин Джеръм. Не сте попаднали на подходящи жени. — Тя се втренчи в очите му и усети как във вените ѝ пулсира някакво странно вълнение. — Или може би са били съвсем подходящи за вашите „първични сили“?

Той я изгледа продължително и неочаквано се засмя — тихо и изкусително.

— Доста умело удряш под кръста, нищо че си самата нравственост.

— Каквото повикало, такова се обадило — заяви твърдо Крис, но с ужас усети, че цялото ѝ същество води отчаяна битка със собствените ѝ „първични сили“. И ужасът ѝ бе още по-голям, защото този факт я изпълваше с трепетно очакване.

Защо от всички мъже на света именно този притежаваше способността да проникне в дълбините на душата ѝ и да извади на показ най-потайните, отдавна погребани или никога неизследвани инстинкти?

— Вероятно си права, Крис. — Гласът му изглеждаше променен. Изчезнал бе хапливия сарказъм, ала кадифените нюанси, заели мястото му, звучаха още по-заплашително и опасно. — Съжалявам. Не исках да се заяждам с теб. Просто не бих желал цяла нощ да зъзнеш от студ заради мен. Ние сме едва ли не в бедствено положение и трябва да разсъждаваме като здравомислещи хора. От това би могло да зависи и оцеляването ни. Дватама ще се завием с одеялото и ще се топлим взаимно, а аз ти давам мъжката си дума, че няма да злоупотребявам с това.

Крис преглътна. Как би могла да възрази на тези толкова разумни доводи? Той наистина беше прав.

— Добре — съгласи се неохотно.

— Разбира се, освен ако сама не ме помолиш да злоупотребя... — Последва онзи тих гърлен смях, от който коремът ѝ се свиваше на топка, а сърцето ѝ полудяваше. — Пак извинявай, Крис. Малка шегичка. Предизвикваш ме да се правя на клоун.

— Така ли? Все пак не преигравайте. — Крис запази невъзмутимо изражение на лицето си и се зае да постила платнището. — Може би и аз трябва да дам някое обещание. С мен вашите първични сили ще са в пълна безопасност. Но ако не щеш ли, се случи най-лошото, гарантирам ви, ще бъдете предупреден своевременно. Окей? — Тя го изгледа предизвикателно.

— Ще оценя този жест по достойнство — заяви с престорена сериозност той. — Не обичам да ме сварват неподготвен.

— Не бих могла да си представя подобно нещо, господин Джеръм — рече през смях Крис.

— Тод — поправи я непринудено той. — Уверен съм, че това е рядък комплимент и ще го запомня. Ще си лягаме ли вече, скъпа?

ТРЕТА ГЛАВА

— Коя страна на леглото предпочиташ? — подхвърли той.

— Все едно — заекна Крис. Цели четири години не беше прекарвала нощта с мъж.

— За мен също. — Той внимателно се отпусна на земята.

— Боли ли те? — попита тя, като се мъчеше да се владее.

— В момента не. Онова хапче, дето ми го даде, започна да действа.

— Лека нощ тогава.

— Лека. Приятни сънища. И не се притеснявай. Колкото и да ми е тъжно да го призная, този крак ще осуети всякакви опити за посегателство над твоята персона.

— Всяко зло за добро — заяви Крис и Тод се засмя.

— Е, Бигълс, защо си толкова проклета?

Крис знаеше, че той се усмихва и сърцето ѝ се преобърна. Така нямаше да мигне цяла нощ.

— А, между другото... — Гласът му я обгърна в мрака и сетивата ѝ се изостриха болезнено. — Понеже, както изглежда, ще прекараме сума време в този пущинак, трябва да ти призная колко се радвам, че се наложи да споделям самотата с братовчедката Кристъл, вместо с предполагаемия Кристофър Куейд.

С това откровение той притихна и скоро заспа.

Изненадващо за Крис, тя също спа непробудно, повалена от емоционалното и физическо напрежение.

Когато пукна зората, отвори очи освежена, макар и схваната от твърдата земя.

Двамата прекараха деня в стремеж да не се взират постоянно в яркосиньото небе с безплодната надежда, че ще съзрат спасителния хеликоптер. На голото плато подредиха камъни във форма на огромно „SOS“, което да се забелязва отвисоко.

С помощта на Тод Крис нагъна платнището под рехавата сянка на хилавите дървета, а отгоре, като чергило опъна одеялото.

С настъпването на нощта Крис почувства, че пак я обзема паника. Опита да я разсее и няколко пъти пое дълбоко въздух. В светлината на фенера улови погледа на Тод и несъзнателно изправи гръб, като дори направи опит да се усмихне.

— Ще трябва да се изтърпим още една нощ — подхвърли с почти нормален глас.

— Така си е.

Усмивка ли бе това на устните му? А изобщо не беше смешно, искаше ѝ се да изкрещи. Но какъв смисъл имаше да се заяждат? Тя преглътна раздражението си и каза:

— Съжалявам за радиото.

— Какво да се прави? Утре ще го погледна пак, но опасявам се, не ни остава нищо друго, освен да стоим и да чакаме някой да прелети над нас.

Крис кимна, трябва вече да са започнали да ги търсят. Не е възможно да са се отклонили чак толкова от курса. А може би...

Не! Изобщо не трябва да допуска подобни мисли.

Това са глупости. Естествено, че ще ги открият. Просто е въпрос на време.

— Това първото ти принудително кацане ли беше? — попита неочаквано Тод.

— Да. Нито веднъж не съм изпадала в критична ситуация. Дори си мислех, че никога няма да ми се случи. Е, на тренировки съм го правила, но изобщо не е същото.

— Беше блестяща! — рече тихо той и колкото и да не ѝ се искаше, Крис срещна погледа му.

Този мъж притежаваше най-изкусителния глас. Лееше се като гъст, златистокафяв коняк. Дъхът ѝ замираще, сърцето ѝ се преобръщаше. Защо се оказа тъй уязвима пред магнетизма на Тод Джеръм? Толкова лесно би било да се влюби в него...

Да се влюби ли? Крис бързо се стегна и се благодари, че сумракът прикрива червенината, плъзнала по страните ѝ. Побъркала се е! Запознаха се преди по-малко от четиридесет и осем часа и вече си фантазира щуротии като ученичка.

Трябва да остане твърда, да не се поддава и да не забравя какво каза на Дона: „Нямам нужда от никакви мъже!“.

— Сигурно от дете копнееш да летиш.

Крис премига, опитвайки се да се съсредоточи върху въпроса му, а не върху пагубния тембър.

— Да летя ли... — повтори смутено. — Не, не бих казала. Не помня да съм мечтала за подобно нещо. Така се случи. Просто в един момент се наложи. Чичо Тед искаше още някой да се научи да управлява самолета, а Кел, съпругът ми, не изпитваше особено желание. Кел все имаше проблеми с летенето, така че аз се оказах единствения избор. Всъщност Кел беше първия ми пасажер. — Тя се усмихна с тъга. — На два километра височина той отвори по една лимонада и поляхме събитието, после едва се добрахме до вкъщи.

— Изглежда симпатяга — заяви безизразно Тод и Крис го изгледа подозрително, да не би да се подиграва.

— Така е. Все още не съм срещнала толкова мил, приятен и кадърен човек като него.

— Къде се запознахте? — попита вече с нормален глас той и напрежението в миг се разсея.

— В училище. Честна дума. Когато го видях за първи път, бях на дванадесет години.

— Ученическа любов значи... — отбеляза не без сарказъм Тод и усмивката на Крис изчезна. — Значи вие с Кел сте били гаджета през цялото време. Всички са очаквали да се ожените и вие не сте ги разочаровали.

— Във вашата уста звучи скучно и безинтересно. Но аз не виждам нищо лошо в брака между двама, които се обичат. Точно това искахме.

— Не съм имал намерение да ти се подигравам, Крис. Отдай го на цинизма ми.

Тя се усмихна неохотно, без да забелязва погледа, втренчен в устните ѝ.

— Може би наистина звучи стандартно. Оженихме се, когато бях на осемнадесет. — Крис сви рамене. — Това е. Всичко свърши.

Е, не съвсем, добави наум. Всичко свърши в мига, в който конят на Кел се препъна.

— И с какво се забавлявахте през годините на безкрайния годеж? — Плътният глас отново преливаше от сарказъм.

В очите на Крис засвяткаха гневни искри и тя отсече хладно:

— Не сме имали нужда от развлеченията, за които намекувате.

Едната му вежда се изви подигравателно.

— И предполагам повече от всяка друга булка си имала основание да си цялата в бяло... А после, вечерта? — попита многозначително.

Крис усети, че се изчервява.

— Въпреки че изобщо не ви влиза в работата, ще ви кажа, че и двамата държахме да изчакаме първата брачна нощ. Нещо лошо ли има в това?

Очите му проблясваха предизвикателно.

— За вас двамата сигурно не. И как беше?

— Кое?

— Първата брачна нощ. Струваше ли си цялото това чакане?

Крис го гледаше смаяно.

— Не смятате ли, че прекалявате? Не можете да задавате такива въпроси. Това е...

— Неучтиво! Нахално! Нагло...

Крис виждаше, че той страхотно се забавлява.

— Признавам, досега не ми се е случвало — увери я той без капчица разкаяние. — Но сега е друго.

— Така ли? И защо да е друго?

— Сам-сами... Далеч от цивилизацията...

— Тук или където и да било, държанието ви е обидно.

— Но все пак, Бигълс, не мислиш ли, че ситуацията, в която се намираме, до голяма степен ни освобождава от условностите?

Крис се размърда неспокойно. Какво иска да каже? И изобщо какво знае тя за този непознат?

— Е, добре, извинявам се, след като считаеш, че съм те засегнал — заяви галантно той, направи малка пауза и попита: — И все пак хареса ли ти?

— Кое? — Крис усещаше, че разговорът ѝ се изплъзва и опита да събере мислите си.

— Първата брачна нощ — за трети път невъзмутимо рече той.

— Естествено! Какво очаквате да кажа? Беше хубаво.

— Хубаво! Къде ти е въображението, Бигълс? Земята не се ли разтресе?

— Слушайте, настоявам на секундата да прекратите този разговор. Не възнамерявам да обсъждам личния си живот с когото и да

било, господин Джеръм. Освен това... — Тя млъкна и впери поглед в ръцете си.

Сега бе моментът да му каже за Кел.

— Освен това?

Нещо обаче я възпря. Съпругът ѝ би я предпазил от нахалството на този тип, както и от магнетизма му, дори от собствената ѝ слабост.

Освен ако Дона не му е казала вече. Не, сигурно щеше да намекне нещо. Крис го погледна крадешком с надеждата да проникне в мислите му.

— Хайде да сменим темата — подхвърли уморено.

— Жалко. Тъкмо стигдохме до най-интересното. Точно щях да те питам дали безподобният Кел е и благоверен съпруг. — Веждите му се повдигнаха предизвикателно.

— Разбира се. — Крис вече едва се удържаше да не извика. В никакъв случай не трябва да му позволи да си въобразява, че може я провокира както му хрумне.

— Разбира се — имитира я безизразно Тод. — Ами ти? Никога ли не ти се е приисквало да кривнеш от правия път?

— Не.

Това си беше самата истина. Нито докато Кел беше жив, нито после, през всичките четири години след смъртта му.

Не и преди да срещне Тод Джеръм! Тази мисъл я свари съвсем неподготвена и я разтърси от глава до пети. Крис усети, че се изпотява, а в същото време очите на Тод не я изпускаха нито за секунда.

— Какъв е смисълът да се жениш, ако възнамеряваш да я караш през просото?

— Това важи само през медения месец. Откъде си сигурна, че ти или пък Кел няма да срещнете човек, на когото да не сте в състояние да устоите?

— Хипотетичен въпрос. Не си струва да се обсъжда. Ако семейството ти е щастливо, не виждам защо ще ти е нужно нещо друго.

— Но това, другото, може само да те открие.

— Не вярвам. Може и никога да не се случи — заяви най-категорично тя.

Лъжеш! То се случваше сега, в ей този момент. Обзе я страх и възмущение, ала те бяха примесени с някакво трепетно вълнение...

— Толкова убедителна и толкова убедена в съпружеската вярност!

— Точно така.

— Добре-е-е. Установихме, че една щастливо омъжена жена като теб, вярва в неприкосновеността на брака. Нека обаче само за момент предположим, че ти и аз, тъй както си клечим тук в този пущинак, изведнъж вземем, че се харесаме.

Крис отвори уста, но той вдигна ръка и добави:

— Хипотетично, разбира се.

Тя почувства, че въпреки прохладния ветреца, се задъхва от горещина. Имаше желание да хвърли престилката и да хукне накъдето ѝ видят очите.

— Отговорът пак ще бъде не. Как иначе можем да очакваме доверие? Доверието трябва да е взаимно. — Тя го дари с усмивка, която, надяваше се, бе изпълнена със съжаление.

Той продължаваше да я наблюдава, без да мига. Изведнъж ѝ напомни на паяк, който хипнотизира жертвата си и тя сама се заплита в мрежата му. Крис разроши коса и вдигна лице, за да я лъхне свежия вятър.

Неочаквано Тод се засмя.

— Като те слуша човек всичко изглежда съвсем просто.

— А вас като ви слуша, ще рече, че всичко с прекалено сложно. Така е обикновено с циниците.

— Наистина? Може и да си права. Лично аз в конкретния случай бих казал с реалистите.

Крис стисна зъби, за да не избухне, защото знаеше, че той именно това чака.

— Значи не си срещнал подходящата жена — заяви хладно, макар отлично да знаеше колко банално звучи подобно твърдение.

— Може и да не съм — тихо отвърна той. — Но не спирам да се надявам.

Крис го стрелна с поглед. Без съмнение надеждата в успеха от търсенето го бе обогатила с безценни преживявания. Е, но Крис Куейд няма да се присъедини към опашката от жени, кротко очакващи неговото благоволение.

— Но не се безпокой. Крис. Надеждата не е повлияла на съня ми. — Той се ухили. — Пардон. Май не се изразих съвсем добре.

— Затова пък доста точно — възкликна тя, преди да осъзнае какво казва.

— О! И какво ли имахте предвид сега, госпожо Куейд?

— Виждала съм снимките ви по вестниците, рядко сте сам — подхвърли възможно най-небрежно тя.

— Надявам се, не вярваш на жълтата преса, Крис. Всичко е лов на сензации.

Крис се засмя нервно и пискливо.

— Сигурна съм, че ви е все едно какво си мисля аз. Та вие изобщо не ме познавате!

— Но затова пък съдбата ни предостави идеалната възможност да се опознаем, нали, Бигълс?

— Донякъде — внимателно рече тя. — Ситуацията, обаче, изобщо не е нормална. Всичко е някак преиначено, преувеличено...

Точно така. Именно затова този мъж ѝ въздейства така. Положението им е критично, сетивата и инстинктите им са изострени до крайност. Нищо чудно, че неповторимата му външност я завладя тъй силно. В нормална обстановка щеше да го погледне, да отчете мимоходом, че е привлекателен, и да го забрави.

„Вярваш ли си?“ — подигра ѝ се един предателски глас отвътре.

С крайчеца на окото си Крис видя, че Тод я наблюдава — развеселен, облегнат на лакът.

Трябва да си вярва. Не се интересува от мъже, най-малко пък от мъж като този — привлекателен, известен и арогантен.

— Значи преувеличено — повтори той и Крис го погледна. — Бигълс, винаги ли успяваш да стоиш така здраво на земята?

— Опитвам се. — Тя искаше да скрие раздражението си от тона му. Караше я да изглежда задръстена и скучна.

— Двадесет и шест години не са чак толкова преклонна възраст. А и какво лошо има в това да се забавляваш?

— А вие защо мислите, че не се забавлявам? Защото не съм постоянното присъствие по коктейлите или може би защото репортерите не се интересуват от мен?

Очите му се впериха в нея и Крис побърза да извърне глава. И без това вече стана твърде уязвима.

— Имаш ли изобщо развлечения, Бигълс?

— Развлечения? Естествено.

Очите му продължаваха да я пронизват и Крис докосна с ръка гърлото си, сякаш да прикрие вената, която пулсираше издайнически.

— Не е задължително да се влачиш денонощно от един ресторант в друг, за да се каже, че имаш развлечения.

— Права си — наруши след малко възцарилата се тишина той. — Живяла ли си някъде другаде, освен във фермата?

— Няколко години работих в Таунсвил. — Тя впери поглед в безкрайността. След смъртта на Кел се беше отдала на компютрите и дори започна работа като преподавател. — Но миналата година се върнах в Амару, защото помощничката на чичо Тед напусна. — Самотата в града беше станала непоносима и копнежът по спокойствието на родния дом лесно бе надделял.

— Сигурно е трудно да задържиш работната ръка в такова отдалечено място — подхвърли Тод и Крис кимна.

— Да. Амару е доста изолирано.

Тод се засмя.

— Предполагам поради тази причина очарователната Дона така и пропусна да ме информира къде трябва да отида, за да си дам съвета, от който така болезнено се нуждаят тя и братовчедка ѝ.

— Касае се за завещанието на баба ни — побърза да поясни Крис, да не би случайно той да заподозре истинския повод за поканата.

— Добре. Но по начина, по който Дона говореше за Амару, спокойно можех да остана с впечатлението, че се стига и пеш.

— Сред австралийската пустиня разстоянията имат други измерения. Дона разправяла ли ви е за себе си? За семейството ни?

Той поклати глава.

— Като се замисля не. Макар че не спря да приказва. В момента съпругът ѝ е в Америка, доколкото разбрах.

— Да. Те са чудесна двойка — рече Крис и се размърда неспокойно.

— Не се и съмнявам.

Очите му срещнаха нейните и Крис побърза да извърне поглед. Размърда се и за свой ужас бутна фенера. Ръцете им се протегнаха едновременно и за един безкрайно дълъг миг пръстите им се докоснаха. Крис усети как по тялото ѝ премина тръпка като от електрически ток, но с усилие на волята се сдържа и не се дръпна.

Нямаше смелост да го погледне и се взря във фенера. Когато пръстите ѝ се отделиха от него, той изпъшка.

— Боли ли ви кракът?

— Да кажем просто, че го усещам. — Той се усмихна криво и Крис се намръщи.

— Искате ли да го погледна?

— Нищо му няма. Трябва само да поспя. Добрият сън върши чудеса. — Все така усмихнат, той я подкани с ръка да се присъедини към него върху постелята.

Крис внезапно отвори очи и се втренчи в непрогледната тъмнина, докато осъзнае къде се намира. Насред пустинята. Сам-сама с Тод Джеръм. Тя се стегна, защото усети топлината на тялото му. Лежеше абсолютно неподвижна и трескаво мислеше от какво се е събудила.

Нощта бе изключително тиха и Крис напрегна слух. Изведнъж усети, че мъжът до нея също бе неестествено притихнал. Инстинктивно почувства, че той също е буден.

— Тод? — Произнесе името му съвсем естествено, а ръката ѝ сама докосна рамото му.

— Преча ли ти, Крис? Извинявай.

— Кракът ти, нали? — Тя се повдигна на лакът и включи фенера, който ги окъпа в светлина.

— Добре съм — тихо отвърна той. — Изгаси това чудо и заспивай.

Крис седна и доближи фенера.

— Не си добре, по гласа ти се познава.

Той въздъхна шумно.

— Флорънс Бигълс Найтингейл. — Крис понечи да отвърне, но той продължи: — Заболя ме към обяд, но като легнахме май стана по-зле.

Крис прехапа устни, усещаше как страхът се надига у нея.

— Ще ти донеса още хапчета.

— Не искам. Не е непоносимо, а и след час-два ще се съмне и ще можем да разгледаме внимателно раната.

— Но... Много ли те боли?

— Само като се смея, Бигълс. Така че никакви мръсни вицове!

— Вицове ли?

— Лягай, че нощта свърши!

Е, не би могла да му даде хапчетата насила. Крис изключи фенера и мракът отново ги обгърна като плащ.

Стана ужасно тихо и тя потръпна.

— Студено ли ти е?

Крис подскочи.

— Сигурно, защото се размърдах.

— Вдигни си главата.

— Какво? — Тя се обърна към него, но в мрака различи единствено очертанията на профила му. — Защо?

Ръката му се протегна и внимателно се мушна под главата ѝ. Макар че така ѝ беше много по-удобно, тялото ѝ веднага се изопна.

— Смешно ли ти е?

— Ни най-малко.

— Интересно. Цялото ти тяло ти се смее.

— Грещиш. Не виждам нищо кой знае колко забавно.

— Така ли? Според мен пък идеята, че именно в този момент ще те съблазня ми се струва адски забавна.

Сякаш всяка fibra от тялото на Крис преповтори като ехо тази дума. Съблазняване! Тя я произнесе наум. Съблазняване? Звучеше нежно и омайно. Диво и страстно. Да, желае точно това! Желае този мъж. До полуда. Сигурно ще умре от смях, ако можеше да надникне в мислите ѝ.

— Никой не е споменавал такова нещо, господин Джеръм. — Крис сама се учуди на спокойствието в гласа си. — Но не се съмнявам, вие сте запознат с всевъзможните тактики. Съблазняването е вашата втора природа.

— Ха! — изсмя се той, а дъхът му разпръсна косата ѝ и изпрати тръпки по цялото ѝ тяло.

Крис искаше да се отдръпне, но бе сигурна, че няма да успее, дори и ако от това зависи животът ѝ.

— Скъпа ми Крис, това подозрително ми заприличва на предизвикателство!

— Ни най-малко! — извика пламенно тя и се завъртя към него, ала веднага осъзна, че това в никакъв случай не бе най-добрата отбранителна реакция. Всъщност представляваше сериозна тактическа грешка, защото лицето ѝ се оказа на сантиметри от неговото. Каквото

и да направеше, не би могла, а и не би желала, да избегне приближаващите се устни. Почувства топлината им върху своите. Без да съзнава, Крис простена и това сякаш отприщи стаеното в душите им желание.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Другата му ръка се плъзна по раменете ѝ и Крис се притисна към него. Дланите ѝ се устремиха към врата му и тя зарови пръсти в гъстата му коса. Усещаше стегнатото тяло, топлината, която излъчваше, вкуса на устните му. Беше чудесно.

Тод продължи да целува лицето ѝ, врата, шията... Когато обаче се размърда, изпъшка от болка и това подейства на Крис като леден душ. Изведнъж слезе на земята и замря в ужас.

Господи, какво прави? Ръцете ѝ, макар и омекнали от възбудата, се стегнаха и започнаха полека да го избутват назад.

— Моля те... Моля те, Тод. Пусни ме.

Той обаче продължаваше да я държи здраво в прегръдките си.

— Тод, не трябва. Това е лудост! Не може...

— Всичко е както си му е редът — прошепна той и в гласа му отново се прокрадна неизменният сарказъм.

Крис стисна зъби. Раздразнението успя да угаси пламналото чувство.

— Това са глупости!

— Глупости?! Това е всичко друго, само не и глупости. — Застрашително тихо и бавно, той се обърна по гръб, все още с ръка под главата ѝ. — Може би сте права, госпожо Куейд. Малка лудост, която дори и вашият любящ съпруг ще откаже да възприеме. — Той млъкна и след известна пауза добави: — С този късмет в брака...

— Моля те, престани! — обади се тихо тя, но усети стаеният в тялото му гняв.

— О, по дяволите! Нищо не се е случило. Моментната слабост няма да се изпише на челото ти. Няма смисъл да се терзаем трябваше ли или не трябваше. Ще заспим, после слънцето ще изгрее и все едно че нищо не е било.

Да спят? Как можа да го каже дори?

Стомахът на Крис бе свит на топка, сърцето ѝ биеше бясно. В този момент знаеше, че дни наред не ще може да мигне.

Странно, но не стана така. Съвсем скоро тя се отпусна, клепачите ѝ се притвориха и тя се унесе в забравата на съня.

Крис се размърда и жадно пое свежия утринен въздух. Слънцето обливаше щедро лицето. Беше вече високо над хоризонта. В Амару се събуждаше много по-рано. Споменът за изминалата нощ нахлу в съзнанието ѝ и тя потръпна.

Наяве ли бе всичко? Възможно ли е тя — Кристъл Куейд да е целувала така жадно Тод Джеръм! А какво тогава прави в обятията му и какво е това пагубно усещане, че цял живот е копняла за ръцете му, за устните...

Тя внимателно се измъкна от импровизираното легло, затаила дъх да не го събуди. Стъпи на земята, ала не се стърпя и се вгледа в смекченото от съня лице на Тод. В гърдите ѝ забушуваха познатите емоции отпреди няколко часа. Крис тръсна глава, обърна се и с несигурна стъпка пое към грохналия самолет. Когато го доближи, въздъхна тъжно и опря пламналото си чело в хладния метал.

Възможно ли е всичко това? Познаваха се от колко? Няма и три дни. Наистина още в първия миг ѝ се стори привлекателен, но беше и непоносимо надут, и арогантен. И все още си е. Катастрофата не би могла да го промени. Тогава защо?

Обстоятелствата бяха такива. Ако се бяха срещнали другаде, на улицата например, тогава и през ум нямаше да ѝ мине, че е възможно да се влюби в него.

Да се влюби ли? Тя се сепна. Каква ти любов! Всичко беше само привличане. Хормони. А и четири години откакто...

— Крис! — Произнесено от този глас, името ѝ сякаш с нож разряза въздуха и тя застана нащрек.

— Крис!

Трябваше да отвърне, но нямаше сили. Все още не бе готова да застане очи в очи с него.

Сянката му се очерта върху самолета и Крис побърза да се стегне. Пое дълбоко въздух и вдигна глава. Тод я гледаше закован на място, безмълвен и гневен.

— Защо, по дяволите, не се обаждаш? — тросна се той и подпря лакът върху корпуса на самолета.

— Аз... Съжалявам. Не чух, че ме викаш.

— Крещя вече цял час. Сигурно и в Таунсвил са ме чули.

— Е, аз не съм те чула. Бях се замислила.

— За какво? — Веждите му се повдигнаха въпросително.

— За много неща. За самолета. За радиото. За това как ще се измъкнем оттук — заяви намусено и го заобиколи тя. — За крака ти. Сега ли искаш да го видя или първо ще закусим? — подхвърли през рамо и тръгна към малкото огнище, което бяха стъкмили недалеч от бивака. Клекна пред него и съсредоточено нагласи канчето с вода.

— Невероятната Флорънс Найтингейл! Тъй вярна на призванието си — подигравателно измърмори той, накуцвайки към нея.

— Естествено! Трябваше да те оставя да се оправяш сам.

С крайчеца на окото си видя как Тод присяда на земята и с изненада го чу да въздиша.

— Само не се отдалечавай, Крис. Сума неща могат да се случат...

Тя знаеше, че е прав и отвърна кротко:

— Добре. Съжалявам, че ти отговорих така рязко, но...

— Но?

— Но ти просто непрекъснато ме предизвикваш.

— М-м-м... и успявам ли?

Крис усети, че преbledнява и се смрази. Този човек нямаше ни срам, ни съвест...

— Мисля, че е крайно време да се заемем с крака ти — отсече яростно тя и се отправи отново към самолета. — Отивам за аптечката, дотогава водата ще се е стоплила.

Той изсумтя под нос, но Крис не го чу.

Стегни се, винаги си била спокойна, сдържана и хладнокръвна. Тя преглътна. И все още си. Един хубав мъж... Голяма работа. Какво толкова?

Но напрежението в тялото ѝ не бе отминало въпреки свежестта на утрото. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, ръцете и краката ѝ не я слушаха...

Тя стисна зъби, измъкна аптечката и решително пое обратно. Наложил си да вдигне очи от прахоляка и да го погледне.

И цялата ѝ твърдост се изпари... Тод развързваше превръзката седнал на земята. Ризата му беше разгърдена, панталонът се търкаляше изхлузен до него.

— Как е? — За най-голямо нейно учудване гласът ѝ прозвуча нормално, въпреки че цялата трепереше.

— Не е чак толкова зле колкото предполагам — отвърна той, без да вдига глава. — Като че ли има леко възпаление, но явно болката е била по-скоро от стегнатия бинт.

— Ще промия раната и ще направя нова превръзка. — Крис се обърна да вземе аптечката, но тя се изплъзна от ръката ѝ и се търкулна до крака му.

— Сестра, какво става с вас? Да не би нещо да ви притеснява?

— Какво би могло да ме притеснява! Не мога ли да изпусна нещо, без ти непременно да направиш разследване?

— Непохватна, че и обидчива. Защо така, Бигълс? Неспokoйна нощ, може би?

— Ни най-малко — просъска тя. — Освен това дължна съм да ти напомня, че един нормално възпитан мъж няма да тръгне да прави мръсни намеци, така както се е излегнал полугол на земята.

— А... Това било значи! Мъжкото тяло те изнервя.

— Ти наистина си най-арогантният...

— Безспорно. А дали в скъпоценната аптечка на моята изискана дама ще се намери случайно шишенце амоняк, в случай че първичните ми инстинкти отново надделеят и тя вземе, че падне в несвяст?

Това вече беше прекалено! Крис усети как пламва от гняв и възмущение. Първото впечатление се оказа съвършено вярно. Този човек е най-обикновен грубиян.

— Кажи, Бигълс, в саксия ли си расла? Все си мислех, че почтените викториански съпруги са само история. Или ти твоя Кел го виждаш без дрехи само на тъмно.

— Как се виждаме с Кел теб изобщо не те засяга — застрашително тихо произнесе Крис. — Както вече ти казах, не желая да го обсъждам. Ти си просто един нахален, арогантен, циничен грубиян и аз...

Тод вдигна ръка във въздуха.

— Окей. Картинката ми е ясна. Няма нужда да задълбаваме. Съжалявам, ако съм те засегнал, но истината е, че в момента нямам настроение за превземки на тема облекло. Кракът ме боли адски, затова хайде да приключваме с тази операция, че да си обувам панталона, докато не си умряла от срам.

Настъпи гробна тишина. Крис проми раната му, без да каже дума и когато свърши, му подаде няколко болкоуспокоителни таблетки. Той мълчаливо ги изпи, нахлузи панталона и се отпусна върху платнището.

Менюто за закуска бе повече от скромно. Ядоха в мълчание, но накрая Тод заяви, че отново ще погледне радиото. До обяд всеки бе зает със своите задачи в тясното пространство на преобърнатия самолет. Колкото и да не й се искаше да го признае, тишината бе надвиснала помежду им като гъст цигарен дим в долнопробен бар.

— Трябва да тръгне! Я пробвай сега — рече Тод и й подаде микрофона.

Крис пое дълбоко въздух и щракна копчето.

— SOS. Тук Виктор Хотел Сиера. Помощ. Помощ. Таунсвил, чувате ли ме? Помощ.

Тя напрегна слух — никакъв резултат.

— Май има някакво прашене, но... — Тя опита отново и поклати глава. — Няма да стане.

Тод зарови пръсти в косата си.

— Може би това, че ние не чуваме, не означава, че и те не ни чуват.

Крис се улови за тази надежда като удавник за сламка и повтори неколkokратно повикванията. После се измъкна да направи чай и мястото й зае Тод.

Тъкмо наливаше водата в канчетата и внезапно й се счу далечен самолет. Сякаш мина цяла вечност, преди да успее да реагира. С мъка се изправи на крака и хукна за огледалото, което беше приготвила, после викна на Тод и той показа глава през отворената врата на кабината.

— Самолет! Чуваш ли, самолет?

— Къде?

— Не знам. — Крис трескаво обходи с очи необятната шир. Нищо не се чуваше. Тя преглътна. Възможно ли е да си е въобразила? Не, не, сигурна беше. От каква посока можеше да идва? Втренчи се в хоризонта.

— Тичай на хълма! Оттам ще имаш по-добра видимост. Аз продължавам с радиото.

Крис хукна с всички сили, препъвайки се по камънака. Най-после стигна върха, изправи се, и с мъка си пое въздух.

Само да не ги изпусна! Господи, помогни ми да не ги изпусна — повтаряше си безспир.

Не! Истина е! Ето го отново. Далечно жужене. Трябва да е самолет. Не може да бъде друго. Тя извади огледалото, улови слънчевия лъч и го насочи по посока на звука. Не би могла да каже колко време стоя така. Цялата ѝ психическа енергия бе съсредоточена в няма молба — завий към хълма! Но самолетът не се подчини и шумът от мотора полека заглъхна.

Крис отпусна ръце, колената ѝ се подгънаха и тя приседна на горещата каменлива пръст. Не я видяха. Иначе щяха да дойдат да проверят.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя не можа да издържи и избухна в плач от разочарование, ужас и безсилие.

Никога няма да ги открият! Така ще си изгният тук — в тази гореща, безмилостна пустиня...

Сълзите ѝ се стичаха неудържимо по бузите. Крис не ги усещаше. Седеше, захлупила глава върху коленете си и плачеше. Всички тревоги, всички страхове и опасности още отпреди приземяването се отприщиха и преляха.

Постепенно сълзите ѝ пресъхнаха, тя въздъхна, избърса лице с ръкава на престилката и се надигна. Няма да се предаде така лесно. Трябва да запази самообладание и да гледа на всичко по-спокойно. Тя заслиза полека от хълма, но само след няколко крачки пред нея изникна Тод, който бавно се изкачваше, подпрян на някаква тояга.

— Къде пропадна? Пратих те да правиш зайчета на самолета, а не да се връщаш в Таунсвил. — Той се изправи с усилие и застана разкрачен с ръка на кръста. — Само чакаш да се обърна и изчезваш нанякъде.

— Надявах се да ме видят. Впрочем, мислех си, че ти също си се заел сериозно с това проклето радио. Не предполагах, че ще се откажеш толкова бързо.

— А малката егоистка случайно не предположи ли, че може да се притесня, да се уплаша? Ами че като нищо можеше да се пързулнеш.

Крис го слушаше и едва сдържаше яростта си.

— Какво ми се перчиш като глупав Тарзан от долнопробен филм?

— Тарзан, така ли? — изкреця той и пристъпи към нея.

Крис искаше да се дръпне, но той не трябваше да си въобразява, че може да я стресне, а пък и се опасяваше, да не се спъне и сцената да стане още по-недостойна. Наложил си да издържи гневния му поглед, без да помръдва. После твърдо тръгна насреща му и мълчаливо го заобиколи.

В гробно мълчание двамата заслизаха към бивака. Крис вървеше напред, навела глава, Тод я следваше отзад с тоягата. Много добре разбираше, че това избухване е плод на огромното разочарование, изтощение и нерви. Изпитваше нужда да разсее напрежението, пое дълбоко въздух, обърна се и заговори миролюбиво:

— Разбери, стоях горе, защото трябваше да направя всичко възможно да ни забележат от самолета. Знам, че ти не би могъл да се изкачиш с този крак. Сигурно много те боли и ми е мъчно...

— По дяволите, не съм смъртно ранен, че да...

— Ама честолюбието... — измърмори, без да иска Крис и този път наистина отстъпи назад.

— Би ли повторила, ако обичаш? — с ледено тих глас попита той.

Внезапно устата ѝ пресъхна. Тод направи крачка към нея.

— Къде ти отиде куражът, Бигълс? Разочароваш ме.

— Казах само, че мъжкото ти самочувствие е пострадало повече от крака...

— Така мисли нашата уважаема госпожа Куейд, светската дама. Колко любопитно! Да не повярваш, че от пелените са те отнесли пред олтара и че едва ли си надзъртала извън оградата на чичовата ферма.

— Струва ми се — хладно отвърна Крис, — че за джентълмен твърде бързо кипваш. Усетиш ли, че няма да ти играят по свирката, ставаш един такъв войнствен и...

С една крачка само той я достигна и пръстите му се вкопчиха в ръката ѝ.

Крис стисна зъби, за да не издаде страха си.

— Пусни ме! Причиняваш ми болка — отсече тя. — Започвам да си мисля, че наистина си просто един долен грубиян. — Опита да се отскубне, но без успех. Хватката му беше желязна. — Веднага ме пусни! Може би в твоя свят нещата се оправят със сила, но тук, в провинцията, мъжете никога не вдигат ръка срещу жена, за да получат онова, което им се отказва.

Пръстите му полека се отпуснаха и Крис побърза да се отдалечи.

— Добре, вече приключихме с любезностите. Да минем по същество. Значи според теб съм станал груб, заради разочарованието ми от снощи, така ли? — Устните му бавно се разтеглиха от ехидна усмивка. — Правилно, незадоволеният мъж се превръща в истински — как го каза — долен грубиян. Много покъртителни книжки четеш, Бигълс!

— Не ставай нагъл.

— Но нали ти каза, че точно такива са градските мъже? — подхвърли презрително и отново тръгна към нея. — Можем ли да се сравняваме с вашите провинциални кавалери!

— Нямах предвид... — заекна тя и понечи да отстъпи назад.

— Крис!

Промяната в гласа му я сепна, но тя го погледна дръзко.

— Ако си мислиш, че ще изпълнявам нарежданията и капризите ти, дълбоко грешиш. — Тя рязко се завъртя и изведнъж кръвта ѝ се смрази.

Само на метър от нея, свита на кълбо, лежеше дълга кафява змия. Беше абсолютно неподвижна, само зловецният език се стрелкаше за секунда от безжизнената глава.

Ужас я смрази. Винаги бе мразила змии, изпитваше панически страх. Няколко секунди стоя като парализирана, после нещата се развиха невероятно бързо.

Змията се плъзна към нея, но Тод скочи да я прикрие, а тя стисна очи, неспособна дори да изпищи. Когато ги отвори, Тод беше изхвърлил змията на безопасно разстояние и се връщаше накуцвайки.

— Змиите не са по моята специалност, но ми се струва, че тази не беше отровна. Все пак, предлагам ти да си преместим леглото някъде другаде.

Крис продължаваше да стои вдървена, без да може да помръдне.

— Зле ли ти е? — попита той и тя понечи да кимне, но изведнъж започна неудържимо да трепери.

Тод я прегърна и нежно я погали по косата. Крис отпусна глава върху гърдите му. Знаеше, че трябва да го отблъсне, да се опомни, но наистина в момента нямаше сили, а и той ѝ вдъхваше толкова сигурност и спокойствие.

— Вече няма нищо страшно — зашепна в ухото ѝ и дъхът му погъделичка косата ѝ.

— Благодаря ти — успя да изрече най-последно. — Просто ненавиждам змии.

С лицето си усещаше топлината на мускулестото му тяло и чуваше сърцето му.

Трябваше незабавно да направи нещо. Да се дръпне, да избяга, да се успокои. Но защо? Колко хубаво ѝ беше така! Искаше ѝ се цял живот да стои в тези топли силни ръце.

Крис колебливо се размърда.

— Съжалявам, че трябваше да... — Тя се намръщи и за да не се заплаче, зарови пръсти в косата си.

— Няма нищо.

Очите му сезираха право в нея и пламъкът, горящ в тях, се разля по цялото ѝ тяло, проникна в душата ѝ и се отрази в собствените ѝ мисли.

Останала без дъх, тя отново се отпусна в ръцете му, а устните му потърсиха нейните.

ПЕТА ГЛАВА

Без да съзнава Крис разтвори устни и сякаш се разтопи в целувката му. Чувстваше се така, сякаш това бе първата целувка в живота ѝ. Дори с Кел... В съзнанието ѝ отново замига червената лампичка, но тя нямаше сили да ѝ обърне внимание.

Кел! Крис си наложи да мисли с главата си. Уви, това бе невъзможно, когато устните на Тод се впираха жадно в нейните.

Той се отдръпна за миг, за да си поеме въздух, и Крис простена:

— Тод...

— Но аз те искам, не разбираш ли? А нещо ми подсказва, че и ти ме искаш.

— Не е вярно. Тод, не трябва да вършим това.

— Защо? Чакай да отгатна. Да не би защото не се познаваме достатъчно добре? Или защото си омъжена? — Сивите му очи я гледаха предизвикателно.

— Кажи, Крис!

— Аз...

Не, не може да използва това оправдание, защото би означавало да излъже.

— О, Крис! Зарежи всичко. Ти си толкова омъжена, колкото и аз.

Тя го погледна занемяла.

— Дона каза, че братовчедка ѝ е вдовица. Явно не става дума за предполагаемия братовчед Кристофър — пилотът, значи отнася се за теб, Кристъл, нали така?

— Дори и да е така, това не означава, че аз ще... Че аз искам... Просто ме остави на мира.

— Да те оставя на мира! — повтори с дрезгав глас той и се засмя тихичко в ухото ѝ, от което Крис цялата потръпна. — Да те оставя на мира? Дори и да исках, не бих могъл да го сторя. Изобщо не ме интересува колко съпрузи си имала и колко си била щастлива с тях. Не можеш да отречеш, че още от мига, в който се видяхме, знаехме, че ще

стигнем дотук. — Той въздъхна шумно и я притисна още по-плътено към себе си.

— Тод, моля те... — Молбата ѝ обаче отново потъна в целувката му.

Дума да няма, съпротивляваше се, но не ѝ се щеше да признае колко слаба и вяла е съпротивата ѝ. Когато устните им се намериха, Крис разбра, че е загубена.

Желанието ги погълна изцяло, страстта прииждаше, изгаряща и неутолима.

Ръцете на Тод се заровиха в косите ѝ, плъзнаха се по гърба ѝ и докоснаха кадифената кожа на раменете. Престилката се свлече на земята и тя трескаво започна да разкопчава ризата му. Когато зърна мускулестите гърди и ги обходи с длани, тя потръпна в наслада. Тод простена и продължи да я съблича. Скоро всичките им дрехи бяха разхвърляни по земята и докосването на голите им тела заглуши и най-упоритите предупреждения на вътрешния глас на Крис. Тод я вдигна на ръце и я занесе до импровизираното ложе, после се отпусна върху нея и отново намери устните ѝ.

Крис усещаше, че не може да издържа повече, че копнее за усещането на неговото тяло в своето.

— Господи, Крис, искам да изчакам, но нямам сили!

— Не спирай, моля те! — Тя чу гласа си, но едва го разпозна, звучеше съвсем неестествен — променен и далечен.

Тод потъна в нея и дъхът ѝ замря в гърлото. Една след друга я заляха горещи вълни, после дойде върхът, тя се отпусна и се почувства лека като перце. Миг ли бе това, часове ли? Нямаше представа. Опита се да си поеме въздух. Трябва да е било сън. Прекрасен, невероятен, луд сън.

— Крис — колебливо прошепна Тод. — Крис, съжалявам, аз...

Извинява ѝ се? За какво? Не, не би могла да го понесе...

— По дяволите, чувствам се като ученик. Беше толкова кратко...

Отново започна да обсипва с целувки тялото ѝ и Крис изтръпна от ново желание.

— Този път няма какъде да бързаме — усмихнато рече в ухото ѝ той и телата им отново се сляха в съвършен ритъм.

Крис се бе вкопчила в Тод и задъхано повтаряше името му. По едно време собственият ѝ глас успя да проникне до замъгленото ѝ

съзнание и тя се изуми от безразсъдството си. Но връщане назад нямаше. Вече не принадлежеше на себе си.

После, когато лежаха прегърнати и изтощени, тя въздъхна и промълви едва чуто:

— Господи! Какво направих! Как можах...

С тази последна въздишка Крис се отдаде на съня. Събуди я горещината. Поне усети непоносима топлина. Очите ѝ се отвориха и веднага замижаха от яркото обедно слънце.

Колко време е спала? Вдигна ръка да погледне часовника, но пръстите ѝ докоснаха нещо.

Крис изведнъж осъзна къде се намира и какво се бе случило. И с кого! Споменът за дивата страст я отрезви и тя потръпна едновременно от копнеж и от възмущение.

Дръпна се като ужилена и го погледна уплашено. Тод беше буден и я наблюдаваше с непроницаемо изражение.

— Добро утро отново — рече тихо той. — Или по-скоро добър ден.

Крис преглътна мъчително и се надигна на лакът, но улови погледа му върху голата си гърд и се изчерви. Все пак не успя да се сдържи и крадешком плъзна очи по изваяното му стегнато тяло.

Не е възможно всичко това да е вярно. Не може да се е случило с нея. Това е лудост. Та това бе един съвършено непознат за нея мъж!

Тя стисна зъби и понечи да се изправи, но ръката му я улови.

— Крис!

— Пусни ме. Искам... Искам да се облека.

Дрехите ѝ се търкаляха в праха, объркани с неговите — едно мрачно и неоспоримо доказателство за безумството ѝ. Като ги видя, изпита още по-голямо отвращение от себе си.

— Крис, мисля, че трябва да поговорим.

— Не. — Тя се изправи с гръб към него. — Няма за какво. — Взе престилката си, но усещаше изгарящия му поглед и подхвърли през рамо: — Ще бъдеш ли така добър да се обърнеш?

— Защо? Мисля, че доста подробно се запознах с тялото ти.

На секундата тя кипна и страните ѝ пламнаха.

— Трябваше да предположа, че държанието ти ще бъде още по-непочтително и невъзможно.

— Непочтително? По дяволите, Крис, големи хора сме. Трябва да признаеш, че...

— Какво? Че преди малко направих отвратителна грешка? — Стиснала престилката на топка пред себе си, тя се обърна и веднага съжали.

Той се беше изправил и я гледаше дръзко, без ни най-малко да се смуцава от голотата си. Стегнатите му, загорели от слънцето крака несъзнателно привлякоха очите ѝ. Коремът ѝ предателски се сви на топка и тя се ядоса още повече.

— За бога, облечи се! — изсъска тя и му хвърли панталона.

Той не помръдна, а продължи да я наблюдава как се бори с престилката.

— Винаги ли си толкова свадлива, след като правиш секс?

— Не считам за нужно да отговарям на този въпрос. — Крис се мъчеше да се овладее, но пръстите изобщо не я слушаха. Гневът блокираше движенията ѝ. — Бих желала да приключим този разговор — заяви хладно тя.

— Тогава край. Нищо не се е случило. Много удобно.

— А според теб какво има да обсъждаме? — избухна невъздържано Крис. — Да анализираме случилото се стъпка по стъпка? Или може би искаш да изкажа оценка за... — Стиснатите му устни и искрите в очите му ѝ подсказаха, че вече наистина го жегна. Тази малка победа я амбицира наново и тя продължи още по-жлъчно: — Бихме могли да сравним мненията си, а? Момент...

— Крис, много добре знаеш, че нямах това предвид — изрече бавно той.

— Е, хайде, Тод, твоето самочувствие надвишава дори ръста ти. — Тя се усмихна ехидно. — Като любовник ти пиша единадесет по десетобалната система. Уви, като мъж си извън класацията.

— Крис, престани!

— А аз как ти се сторих? Какво ще разкажеш като се съберете с братята ти или с момчетата в бара? — Крис скръсти ръце и със задоволство посрещна яростния му поглед. — Без изобщо да си кривиш душата, можеш да ги увериш, че бях лесна плячка, истинска...

— Млъкни, Крис! — изсъска той.

— Това си е самата истина — изрече мрачно тя. — Знаменитият Тод Джеръм дори не си помръдна пръста.

С една крачка той достигна до нея и я сграбчи за раменете.

— Предиизвикваш ме, така ли? Държиш да чуеш как те намирам в леглото? Добре. Кристъл Куейд беше... — той млъкна и святкащите черни очи я пронизаха до мозъка на костите. Мина почти цяла вечност, докато довърши изречението — ... просто чудесна. — Гласът му бе тих и нежен, в пълен контраст с хладината, изписана на лицето му. — А колкото до приказките с братята ми и „момчетата в бара“, държа да те уверя, че не ми се налага да се хваля пред когото и да било. — Пръстите му се отпуснаха, но продължаваха да я държат здраво. — Сега, след като изяснихме този болезнен въпрос, ще поговорим ли като разумни хора?

Гледаше я втренчено и изпитателно, докато тя най-после кимна едва забележимо.

— Така... — Той я пусна и Крис неволно отстъпи назад. — Любихме се ей тук, посред бял ден, върху ей това платнище. Това е истината! Ако се правим, че нищо не се е случило, какво ще променим?

— Не трябваше да го допускаме!

— Може би. Но то се случи. — Той многозначително вдигна вежди. — И аз не съжалявам. Ни най-малко.

— Ха, че как ще съжаляваш? Получи си каквото искаше.

— Не останах с впечатлението, че ти не си го искала.

Слънцето щедро обливаше бронзовите му рамене, откроявайки всяко мускулче. Крис преглътна. За нищо на света не трябва да се издава. Той не трябва да разбере какво стана с нея.

— Не мога да отрека, че техниката ти е безупречна — отвърна възможно най-безстрастно. — Но само техника не стига.

— Доуточняваме оценката за моето... представяне?

— Нямах това предвид. Исках... Ох, не знам какво исках да кажа. — Тя прекара ръка през разпиляната си коса. — Просто ще ми се да можехме да върнем времето назад.

— Но не можем, Крис.

— Затова трябва да забравим.

Той тихичко се изсмя.

— Ти например можеш ли?

— Да! Да, ще забравя — отвърна твърдо, а вътрешно си повтаряше: „Трябва! Трябва!“.

Но кого иска да заблуди? Себе си не би могла. В този момент имаше чувството, че до края на живота си отново и отново ще преживява този ден.

Тод бавно скръсти ръце и я изгледа с насмешка.

— И това е всичко, така ли? Приключено. Забравено.

— Точно така — възможно най-убедително отсече Крис.

— Аз пък не възнамерявам да забравям абсолютно нищо. И ти няма да го забравиш! Каквото и да приказваш, едно не можеш да отречеш — беше ти приятно. И то много. Доказателството е в очите ти, на лицето ти, по устните...

— Престани!

— Защо? Защото говоря истината. Някой ден и ти трябва да пробваш. Но първо трябва да престанеш да заблуждаваш самата себе си.

— Аз не се заблуждавам.

— О, хайде, Крис. Само един Господ знае защо толкова се плашиш от чувствата си. Започвам да се питам какво ли е представлявал бракът ти, но се съмнявам, че е било нещо кой знае какво.

— Бракът ми изобщо не те засяга — ясно и отчетливо произнесе тя, но отново я жегна чувството за вина. — Не познаваш нито Кел, нито мен.

— За теб поне знам доста. Ти си силна, независима, интелигентна. Имаш чувство за хумор, когато забравиш да се правиш на строга, достопочтена омъжена дама. Знам още, че си чувствителна, нежна и... — Гласът му се бе превърнал в дрезгав шепот. — Ако беше омъжена за мен, животът ти нямаше да е скучен и безинтересен какъвто явно е бил с Кел.

— Какво ти дава право... — Гневът я задуши. — Това е нечувано.

— Хайде, отречи го, ако можеш.

— Разбира се, че мога! С Кел живяхме чудесно.

Тод пристъпи към нея и пръстите му стиснаха ръцете ѝ.

— Той целуваше ли те така, както те целувам аз? Изпитваше ли същото, каквото изпита с мен?

Очите му се забиваха в нея като свредели и изведнъж устните му грубо и страстно се впиха в нейните. Когато най-после се отдръпнаха.

Крис бе останала без дъх.

Тод разтърси раменете ѝ и повтори:

— Е, така ли те целуваше той? Поне веднъж в живота си бъди искрена, Крис.

Тя мълчаливо се взря в бездънните му сиви очи. Тишината кънтеше в ушите им.

— Не, Тод — прошепна едва чуто. — Кел беше нежен, мил, грижовен. Беше чудесен... И ме обичаше.

Ръцете му бавно се отпуснаха до тялото. Изглеждаше блед на безмилостната слънчева светлина.

Душата ѝ се разкъсваше от противоречиви чувства. Мисълта за всепоглъщащата страст на Тод замъгляваше спомена за Кел, за добрия, усмихнат Кел. Неговият образ се размиваше и постепенно изплуваха очертанията на едно друго лице — лицето на мъжествения, неустоим Тод Джеръм. Изведнъж я обзе безразсъдното желание да обърне гръб на благоприличието и да му признае, че наистина никой мъж не я карал да се чувства така, че тялото ѝ винаги ще копнее за него.

Мъката, наред с чувството за вина, се сля с желанието да бъде с Тод ден и нощ, до края на живота си. По страните ѝ се търколиха две едри сълзи. Крис побърза да ги избърше с ръка, но Тод отново хвана раменете ѝ, този път с неподозирана нежност.

— Крис, недей да плачеш. Моля те. — В гласа му имаше болка и тя го погледна през сълзи. — Никой няма да разбере какво се е случило. Не е изписано на лицето ти.

— Знам.

— Не се измъчвай. — Той каза и нещо друго, но Крис не успя да долови какво точно. След малко той сви рамене. — Може би си права. Просто трябва да забравим.

Очите му обходиха лицето ѝ и се спряха на устните ѝ. Главата му бавно се приближи. Крис не направи опит да се отдръпне. Сигурна беше, че щеше да ѝ позволи да го стори. Но тя не помръдна. Гледаше го като омагьосана и чакаше.

Устните му се приближиха и топлият му дъх наелектризира всяка частица от тялото ѝ.

— Аз имам свой живот — рече съвсем тихо той и я целуна, после отново и отново, нежно като лек полъх на морски бриз. — Ти имаш

твой. Това, което става тук сега е един откраднат миг. Само един откраднат миг.

Тези думи затанцуваха в замъгленото ѝ съзнание, ала колкото и да ги повтаряше, Крис все не успяваше да улови смисъла им. Имаха нещо общо с Кел. Кел... Не бе искала никой друг. Искала — минало време. Кел бе нейното минало, бъдещето беше Тод Джеръм. А тази мисъл не ѝ даваше вече покой.

Целувките на Тод ставаха все по-настойчиви, по-наелектризиращи и Крис се разтопи в обятията му, неспособна да мисли за каквото и да било.

Двамата стояха вкопчени един в друг, без да усещат нито слънцето, нито сухата пръст под краката си, нито шумоленето на листата, нито онова приближаващо нарастващо бучене.

ШЕСТА ГЛАВА

Необичайният шум неизменно се усилваше и след малко се превърна в монотонно пърпорене на хеликоптер.

Тод и Крис стояха като вкаменели в обятията си, а хеликоптерът приближаваше, докато накрая увисна над техния малък изолиран свят. Ръцете на Крис все така обгръщаха голите рамене на Тод, а погледът ѝ се опитваше да проникне в дълбините на сивите му очи. Тя в унес извърна глава по посока на звука.

Спасението. Спасени са!

Тази мисъл бавно стигна до съзнанието ѝ и тутакси я смрази. Вече не бяха сами. Ще ги видят и какво ли ще си помислят от хеликоптера? Нима би могла да ги обвини?

Крис се опита да се отскубне от Тод, но той я задържа. Очите му останаха втренчени в нея още един безкрайно дълъг миг, след което ръцете му бавно се отпуснаха.

Крис веднага се втурна към снишаващия се хеликоптер и яростно замаха с ръце, макар че отдавна ги бяха забелязали. Гласът ѝ потъна в грохота. Тя прикри лице срещу вихрушката сухи листа и прахоляк.

Перките все още се въртяха, когато вратата се разтвори и някакъв мъж скочи на земята и се затича приведен към тях, придържайки с ръка бейзболната си шапка.

Протегна другата си ръка и загорялото му лице се разтегна в широка усмивка.

— Крис Куейд, ако не се лъжа?

Все още не на себе си Крис кимна и двамата се здрависаха.

— И господин Тод Джеръм. Аз съм Рик Лоунергън. Измъчихте ни вие двамата! Радвам се да ви видя най-после.

— О, вие се радвате, така ли? — повтори развълнувано Крис, като не знаеше да плаче ли или да се смее. — Вече си мислехме, че светът се е отрекъл от нас и ще останем тук до края на дните си.

Особено след като сутринта един самолет прелетя над нас и не ни обърна никакво внимание.

— Напротив, именно благодарение на него ви открихме. Уловили някакъв неясен сигнал от радиото ви и докато се опитвали да ви открият, забелязали сигнала с огледалото.

— А аз бях толкова отчаяна, че не ни видяха...

— Горивото им е било на свършване и не могли да ви дадат никакъв знак. И без това вече се връщали в базата, та предадоха координатите ви и ние веднага тръгнахме. — Рик Лоунергън махна с ръка към хеликоптера, от който слизаха двама мъже и чак тогава Крис се обърна нагам. Лицето на единия бе скрито зад голям фотоапарат, който щракаше безспир.

Мъжът беше млад и представителен, като Тод, макар и доста понисък. Като приближи, огледа бързо Крис и се обърна ухилен към Тод.

— На този Тод все ще му излезе късметът!

Двамата се здрависаха и Тод сви рамене.

— Щом така казваш...

Другият преценяващо погледна Крис и едва тогава Тод се сети да ги запознае.

— Това е Мат Кейн, драскач в „Куриър Мейл“.

— Драскач, а? — престорено сърдито повтори той и пое ръката на Крис. Задържа я повече от необходимото и това естествено не убягна от изпитателния поглед на Тод.

— Доколкото разбирам, се познавате. — Крис издърпа ръката си и мъжът видимо се развесели.

— Познаваме се, да-а-а. Бяхме заедно в университета. Така че не обръщайте внимание за подмятанията му по мой адрес. Нищо не разбира от журналистика. Няма усет за сензации. Моите материали са горещи и читателите се избиват за тях. Тод много добре го знае, ама не ще да го признае.

— Да, щях да ти се обаждам да ти благодаря за онзи пасквил миналия месец.

Усмивката не слизаше от лицето на Мат и той вдигна пръст.

— Истински шедьовър! Пълен с драматизъм!

— Както и с поетически еквилибристики.

— О-о-о, не си чел репортажите ми за твоето изчезване. Два-три дни още и щеше да бъдеш обявен за мъченик. Да го беше гласил, да го

беше планирал и организиран, нямаше да стане такава сензация. Единствено поради липса на доказателства приемам, че идеята не е била твоя. — Русите му вежди многозначително подскачаха нагоре.

— Нагласено ли? — смаяно възкликна Крис. — Вие наистина ли си мислите, че всичко това — тя махна към преобърнатата чесна — би могло да стане нарочно?

— Не, не, разбира се, че не, госпожице Куейд. Пошегувах се.

— При това доста неуместно — обади се Тод. — Освен това проучването ти пак е било отгоре-отгоре. Крис е госпожа Куейд.

Веждите на Мат отскочиха още по-нагоре и той заопипва с очи ту единия, ту другия.

— И как се вреди в хеликоптера? — подхвърли небрежно Тод. — Не че се учудвам да те видя...

Журналистът сви рамене.

— Рик ми дължеше една малка услуга.

В този момент пилотът се приближи.

— Няма да е зле да тръгваме вече — намеси се пилотът, който досега разглеждаше килнатия в рова самолет. — На летището ви чакат. Устроили са ви гала посрещане.

Крис погледна мазната си парцалива престилка.

— Ще ида да си обуя дънките. — Тя кимна с глава към хеликоптера. — В това чудо на техниката има ли душ?

— Уви, по този въпрос нищо не можем да направим — отвърна със смях Рик Лоунергън.

— О, не мисля, че престилката ще притесни някого — обади се Мат. — Много ви отива, но да си призная, не намирам, че е подходящо облекло за героиня.

— Ами аз просто не съм никаква героиня — засмя се Крис.

— Хм, не знам, не знам. Героините ги надушвам, още преди да ги видя. Занаят...

— Хайде да действваме, а? — прекъсна ги плътният глас на Тод и Мат го изгледа с подозрение.

— Да, да, времето лети — рече пилотът. — Но първо ще съобщя в базата, че сте здрави и читави.

Той тръгна към хеликоптера, а Крис се запъти към чесната.

— И аз ще дойда да си взема нещата — заяви Тод и я последва, като пътьом невъзмутимо се наведе и вдигна ризата си от земята. Крис

отпрати благодарности към всевишния, че репортерът не успя да зърне пламналото ѝ лице.

Дали вече подозира? О, боже, колко е наивна! Ако той е истински ловец на сензации, а той безспорно е точно такъв, няма начин да не се е сетил. Нищо чудно и да ги е видял прегърнати.

Крис заобиколи преобърнатия самолет и отвори изметнатата врата.

— Това дали ще ти е необходимо? — разнесе се дълбокият му глас и тя ядосано се завъртя.

— Нищо не ми трябва... — Погледът ѝ се закова върху ръката му и тя млъкна. На показалеца му безгрижно се полюляваше суетенът ѝ. Тя яростно стисна зъби.

Подигравателната му усмивка я вбеси още повече. Струваше ѝ се, че ръцете никога не са я сърбели така. Пое дълбоко въздух, за да се овладее, и дръпна изобличителното вещественно доказателство от ръката му.

— Благодаря — изсъска с нескрита омраза. — Вие сте бил голям кавалер, господин Джеръм!

— Такъв съм си, Бигълс. Нали ме знаеш? Но можеше да вложиш поне малко чувство в благодарността си... Представи си какви изводи щяха да си направят нашите спасители, ако бяха видели белъто ти да се въргаля из прахоляка. Можеха да си помислят, че е захвърлено тук в прилив на необузdana страст...

— Ако вече сте успели да се назлорадствате, предлагам ви, господине, поне да се оттеглите с достойнство. Преди да съм съобщила на вашия приятел страхотната новина за знаменития мъченик Тод Джеръм.

— Как да разбирам това, като заплаха?

— Напротив. Жалко, че го възприемате така... — Крис вдигна рамене. — Не мислиш ли, че е време да престанеш да се правиш на палячо и да се върнеш при другите, преди да е станало още по-съмнително. — Тод не помръдна и тя въздъхна шумно. — Нали сам каза, че това тук е един откраднат и случаен миг. Е, вече можем да се върнем към нормалния живот. Ти — в града, към политическото бъдеще, а аз във...

Къде да се върне? Нима можеше да бъде както преди? След всичко, което се случи... Ще може ли да бъде някога пак предишната

Крис?

— Във фермата, далеч от мен — довърши вместо нея Тод.

— Искам да кажа...

Той я погледна подигравателно.

— Ами кажи го, Крис! „Трябва да съм колкото се може по-далеч от теб.“

Тя сведе очи.

— Можеш ли да го кажеш с ръка на сърцето, а, Крис? Няма какво да се залъгваме!

— Не те разбирам.

— Имаме да доизясним някои неща помежду си.

Погледите им се срещнаха и двамата останаха замръзнали един срещу друг.

— Не говори глупости. — Крис се овладя първа и направи опит да се засмее. — Между нас няма абсолютно нищо. Ние сме от два различни свята, на светлинни години разстояние. Това... — тя махна с разтреперана ръка към платото и групичката дървета с импровизираното ложе — беше само сън, кошмар по-скоро. Но ще избледнее. Всичко минава...

— Така ли мислиш? Защото лично аз се съмнявам.

— Ако позволим... Ако се постареем, можем да го принудим да избледнее — заяви твърдо Крис, сякаш за да убеди най-вече себе си. — А ако се притесняваш какво ще кажа на репортерите, бъди спокоен. От мен няма да излезе ни дума, дори и да ми предложат цяло състояние.

— Камък ми падна от сърцето, Бигълс! — отвърна той с целия сарказъм, на който бе способен. — Един път и моите целувки да останат в тайна...

— Целувки ли? Какви целувки? Не помня такова нещо.

— Извинявай, заблудил съм се. Преди малко ми се стори, че ме заплашваш с нашия приятел репортера.

— Заплашвала е твърде меко казано, искаше ми се да откъртя едно крило от тази купчина тенекии и да те...

Той премигна срещу нея и Крис си помисли, че поне веднъж е успяла да го смути, но в следващата секунда той избухна в смях и взе в ръце торбата и куфарчето си.

— Бива си те, Крис Куейд! — Рече той, поклащайки глава. — След всичките тия страховити закани май наистина ще е най-добре да

тръгвам, иначе наистина ще се наложи да ти припомня за целувките, дето толкова настояваш, че си забравила.

Преди да успее да се осъзнае, Тод я целуна жадно. Когато Крис успя да си поеме дъх, той вече крачеше към хеликоптера.

Не можеше да се каже, че обратният път до Таунсвил бе от най-приятните преживявания за Крис, но затова пък продължи съвсем кратко. Неизвестно защо мозъкът ѝ отказваше да работи. Просто се чувстваше неспособна да разсъждава, а имаше да обмисли твърде много неща. Какво ще обяснява за катастрофата, какво ще разкаже за тези два дни... И най-вече как да оцени отношенията си с Тод Джеръм?

Крис седеше в безмълвен унес, неспособна да усеща абсолютно нищо — нито друсането и шума, нито острия поглед на онзи хитрец — репортера. Единствено реална бе топлината на Тод, който седеше до нея.

Тод също се бе преоблякъл и изглеждаше преобразен. Никой не би предположил, че този изискан господин е преживял принудително кацане в пустинята и часове наред се е търкалял в прахоляка без нормална храна и без своя сутрешен и вечерен душ.

Наближаваха Таунсвил, хеликоптерът се приготви за кацане и Крис надникна през прозореца. Под тях беше летището, което бяха напуснали само преди два дни. Усети, че всичко се люшна пред очите ѝ. Щом кацнаха, Мат Кейн скочи и отвори вратата. Помогна ѝ да слезе на земята и тя буквално се отпусна в ръцете му.

— Ха, аз май трябва по-честичко да се включвам в спасителните отряди. Страшно обичам хубавите жени да ми се хвърлят на врата от благодарност.

Крис стъпи здраво на крака и направи опит да се усмихне.

— Ще можеш ли да идеш до сградата без чужда помощ? — внезапно се загрижи репортерът.

Тя кимна и той изръмжа:

— Жалко! Аз пък си помислих, че ще се появя пред камерите с принцесата на ръце.

— Ами навъртайте се наблизко — засмя се Крис, — я колко път е дотам! Всичко може да се случи...

— Предлагам да тръгваме. — Тод се отправи с уверена крачка към сградата на летището. Крис и Мат го последваха.

Минаха през входа и в миг настана неописуема суматоха. Щракаха фотоапарати, проблясваха светкавици, от всички страни валяха въпроси. Гласовете се сляха в един, телата се люшнаха като море и препречиха входа.

Крис се стегна ужасена. Устата ѝ пресъхна, не можеше да си поеме въздух, пред очите ѝ затанцуваха безброй лица. Изведнъж всичко бясно се завъртя.

За първи път в живота си Крис губеше съзнание. Нямахте как да усети възцарилата се тишина. Не видя как Тод Джеръм разбута тълпата, приклепна до нея, взе я на ръце, после я понесе към линейката, чакаща отвън.

Затова пък на летището не остана фотоапарат, който да не документира за поколенията тази сърцераздирателна сцена.

СЕДМА ГЛАВА

Крис се свести по пътя за болницата и в първия момент не разбра къде се намира. Най-напред ѝ се стори, че е в самолета и се носи над безлюдната австралийска пустош.

Премигна и пред очите ѝ изплува едно привлекателно мъжко лице. Черна коса. Сиви очи. Волева брадичка... Крис се размърда и премигна отново. Познаваше го, но кой беше той...

Отвори уста и веднага я затвори. Всичко дойде на мястото си. Тод Джеръм. Приземяването. Пустинята. Радиото. Отново Тод. Хеликоптера...

Очите ѝ обходиха линейката и тя свъси вежди.

— Всичко е наред, Крис — разнесе се плътен глас, — ти просто припадна на летището.

— Къде отиваме? — попита тя в отчаян опит да подреди мислите си.

— В болницата. На преглед.

— Болница... — Понечи да седне, но ръката на Тод я задържа. — Не искам да ходя в никаква болница. Искам да се прибера вкъщи. В Амару. — Устните ѝ затрепериха и тя стисна зъби.

— Хайде, Бигълс. Почти стигнахме. Толкова мъжки се държа досега. Не ме излагай, когато всичко свърши. — В гласа му се появиха онези предизвикателни нотки, които вече ѝ бяха много добре познати и тя въздъхна.

— Мъжки? Защо като стане въпрос за смелост все мъжът служи за критерий? — подхвърли тя с предишния плам. — Физически може и да... — Крис извърна очи към Тод и млъкна, защото на устните му вече трептеше познатата усмивка. — Предизвикваш ме пак, нали?

— Кой аз? Как бих посмял, Бигълс?

— Престани да ме наричаш така!

Тод поклати глава.

— Тц, тц, тц... Ама че проклета... Знаеш ли, честно да ти кажа, постоянно се питам как можа да позволиш на този самолет да се

развали. Трябваше да се напънеш още малко и да заставиш двигателя да заработи.

Крис извъртя глава настрани, но веднага се обърна, сепната от смеха му.

— Като гризахме бисквитите в онази жега, не ти беше чак толкова весело. А сега, когато всичко свърши, историята май доста ти харесва.

— Е, не беше чак толкова лошо. Сам-сами, двамата, далеч от чужди погледи... Да ти призная, на мен наистина ми хареса.

— На теб може и да ти е харесало. На мен обаче — не! — отсече категорично Крис, но не изтърпя погледа му.

— Бигълс, ама хич ли? Дори и когато...

Крис вдигна ръка във въздуха.

— Недей! Разбрахме се. Ще изтрием от паметта си... тази сутрин.

— Не помня да сме се разбирали за такова нещо. Струва ми се, че решението увисна някак във въздуха и...

— Тод, моля те. Ако имаш поне малко разум, ще изпълниш тази моя молба.

Той мълча ужасно дълго, после подхвърли ей тъй между другото:

— И каква е твоята молба? Да се правим, че нищо не е станало? Да ти стисна ръката, да ти благодаря, че ми спаси живота и спокойно да си отида къщи?

— Преувеличаваш. Изобщо не съм ти спасявала живота. Пък и може да се каже, че сме квит заради змията. И струва ми се, никак не е трудно да се абстрахираме от... от онова.

— Крис, погледни истината в очите. Престани да се преструваш! Това е невъзможно...

— Не разбирам какво невъзможно може да има тук.

Сърцето на Крис заподскача лудо. В този момент би дала всичко да прочете мислите му. И все пак само представата за някаква близост с него я изпълваше с ужас. Това би било най-голямата глупост в живота ѝ.

— Не разбираш ли? — Гласът му бе равен и спокоен.

— О, боже мой! Не виждам какво толкова се е случило! Необикновена ситуация, особени обстоятелства, никакво друго живо същество наоколо... Може би, защото няма нищо общо с обикновените

ти... лудории. Защото за нашия Тод Джеръм подобни забавления едва ли са новост. Жените положително се хвърлят в кревата ти, още преди да си кажат името. И обзалагам се, ти забравяш за тях още по-бързо. Това, което искам, е и с мен да се отнесеш по същия начин. Какво толкова сложно има?

— И ако откажа?

— Не виждам защо трябва да отказваш. Едва ли един изгряващ политик може да извлече полза от такова премеждие.

— Защо, ще бъде много любопитно четиво, не мислиш ли? Пък и има няколко безспорни предимства. Представи си свръхморалната, благопристойна вдовица в такава компрометираща ситуация... Нищо чудно чичо Тед да поиска от мен да спася доброто име на фамилията, твоята чест и т.н.

В този момент вратата на линейката рязко се отвори. Изобщо не бяха усетили, че са спрели. До болницата упорито избягваха погледите си и Крис си отдъхна, когато ги поведоха в противоположни посоки.

След щателния медицински преглед тя бе оставена в ръцете на млада симпатична сестра, която трябваше да се погрижи за ваната.

— Сигурно през цялото време сте си мечтали за този миг.

— Така си е. Нямам търпение да се отпусна във водата.

— Но все пак, толкова е било вълнуващо — продължи невинно момичето. — Тод Джеръм само ваш толкова време... Ами той е страхотен. Адски сексапилен... и всичко...

Крис я погледна смаяно, наведе глава, измънка нещо неопределено и опита с ръка водата във ваната.

— Можете ли да повярвате, че такъв мъж ще тръгне да се занимава с политика? Какво тяло само! Ами тези очи! Сякаш ти казват „Ела!“ И отиваш... Ако реши да се снима в киното, за нула време ще изпревари Мел Гибсън. Но щом толкова му се иска да ръководи страната, какво пък — моят глас му е сигурен без никаква агитация. Боже, какъв мъж само, а? Иди разправяй, че чарът не е всичко. — Сестрата въздъхна шумно, а Крис се отпусна във ваната.

Наслаждаваше се на нежната ласка на водата и се мъчеше да си вътълпи, че външният вид почти винаги лъже. Тод е привлекателен, но това не му пречи да е най-арогантният, циничен, егоистичен... Тя стисна зъби. Колко пръсти на ръцете трябва да се изброят недостатъците му.

Подканващ поглед? Това си е самата истина. Изсечените му мъжествени черти отново изплуваха пред очите ѝ и кожата ѝ настръхна от спомена за дланите и устните му. Сърцето ѝ заби лудо. Искаше ѝ се да мисли за друго, ала съзнанието ѝ бе заето единствено от Тод Джеръм.

Крис грабна гъбата и затърка енергично, сякаш би могла да заличи от себе си спомена за докосванията му. Битката обаче беше обречена. Горещата вана нямаше да свърши работа. Тод бе оставил в душата ѝ твърде дълбоки следи.

Крис лежеше потопена във ваната, отдадена на противоречивите си мисли и не усети кога влезе сестрата, все тъй широко усмихната, праметнала на ръката си дънки и памучна блуза.

— Ваши са — рече дружелюбно и ѝ ги подаде. — Един младеж навън, който се представи като Джош, настоя да ви ги дам незабавно, защото това било любимото ви облекло.

— Благодаря. Джош е прав. Тези дънки най си ги обичам. Значи Дона и чичо ми също са тук? — Гласът на Крис трепна и сестрата я потупа по ръката.

— Всички са в стаята ви, очакват ви с нетърпение.

— Каква стая? Искам да си отида вкъщи. Нищо ми няма.

— А, хубава работа! — укори я на шега сестрата. — Тази нощ вие с господин Джеръм ще останете тук, само така, под наблюдение.

— Но аз не съм болна!

— Естествено, че не сте. — Сестрата премина на професионален стил, предназначен за припрените пациенти. — Нека го наречем предпазна мярка. Нуждаете се от почивка. Тук ще се чувствате отлично, уверявам ви. — Тя отвори вратата и подкани Крис към коридора. — Е, няма да е като нощ под звездите с Тод Джеръм, но нали знаете, дори и най-хубавите неща имат край. — Тя ѝ намигна и прихна от изражението ѝ.

В първия момент Крис не можа да оцени колко уютна и приветлива е стаята. Единственото, което видя щом влезе, бе малкото момченце, свито самотно на големия креват. Маратонките му не стигаха пода и крачетата му се люлееха неспокойно, а на лицето му бе изписана самата сериозност.

— Джош! — Крис се втурна към него и го вдигна.

Той я стисна с две ръце през врата и звучно я целуна по бузата.

— Мама каза, че си добре, но аз не повярвах, защото тя все ме залъгва. — Очите му се ококориха. — Самолетът наистина ли е станал на кайма?

— Само малко. — Крис се отпусна на леглото и замилва рошавата главица. — А къде са майка ти и дядо ти?

Детето отвори уста, но в стаята нахлу Дона, сияеща и преливаща от енергия, и се хвърли към Крис.

— Цяла и невредима! Толкова се радвам. С татко едва не умряхме от страх... — Тя погледна към сина си и спря. — Ама че приключение, а?

Очите на Крис се наляха със сълзи и тя премигна бързо да ги отпъди.

— И аз се радвам, че съм пак сред вас — прошепна тихо.

— Татко трябва да се появи всеки момент. Още говори със службата за въздушна безопасност.

Крис въздъхна.

— И аз трябва да се видя с тях. Чичо Тед сигурно е бесен заради чесната. Боя се, че тя вече не става за нищо.

— Господи, Крис! Какво значение има някакъв си глупав самолет! На татко изобщо не му е до него.

Дона седна на стола до леглото.

— Много се бяхме притеснили, но най-важното е, че и двамата сте живи и здрави.

— Аз съм съвсем добре, изобщо не виждам защо трябва да стоя тук.

— Радвай се, че репортерите не могат да те докопат. Откакто стъпихме в Таунсвил, не можем да направим и една крачка без тях. Все са по петите ни.

— Какво толкова е станало? На летището бяха като оси. И какво искат? Обикновено щом всичко свърши благополучно, пускат един кратък репортаж и това е. Всяко чудо за три дни.

— Какъв ти кратък репортаж! Вие бяхте новина номер едно през цялото време. Аз ти казах, Тод е златна мина за вестникарите.

— Да, да. Бях забравила.

— Той не ти ли е споменал за намеренията си в политиката? — възкликна изненадано Дона и Крис поклати глава.

— Не. Не е ставало дума.

За малко да добави: „Нямахме време от заяждане и съблазни“.

— За какво си говорихте толкова време?

— Не знам. За нищо особено. Дреболии... — Тя погледна смаяното лице на своята братовчедка. — Сега всичко ми изглежда съвсем невероятно.

Дона грейна.

— Това се отнася и за Тод, нали? Трябва да ти призная, по едно време взех даже да си мисля, че си хлътнала по него и си го завлякла накрай света.

— Дона!

— Шегувам се! Ама само си представям физиономията ти, когато се е появил пред теб на летището... Хайде, Крис, не си криви душата, признай, че е страхотен.

— Бих казала, че е привлекателен...

— Господи, Крис! Ами че жените тук пощуряха от завист, задето не са извадили късмет като твоя!

— Съжалявам, че ще разруша романтичния ореол около него, но изобщо не беше удоволствие...

— Не ти вярвам! — Дона скръсти ръце и я изгледа подозрително. — Може би няма да е зле да останеш малко по-дълго в болницата да размислиш...

Крис само вдигна рамене. Трябваше много да внимава да не се издаде. Изобщо не трябва да си спомня колко глупаво се държа и как лесно се огъна пред чара на Тод Джеръм.

Дона обаче не се предаваше. Идеята за неустоимия Тод Джеръм я бе обсебила.

— Ако не бях толкова влюбена в Роб, щеше да видиш ти! Нашата Крис е ден и нощ сам-сама с най-чаровния мъж в Австралия и окото ѝ не мига. А всъщност, как е той? Някой говореше нещо за крака му. Ще отскоча да го видя. — Тя намигна на Крис. — Това е най-малкото, което мога да направя, нали? Все пак аз бях инициаторът. Заради мен се качи на неподходящ самолет в неподходящ момент, при това с най-неподходящата жена.

Тя отправи многозначителен поглед към Крис, нареди на сина си да не мърда от стаята, докато не дойде дядо му и изчезна в коридора.

Външно Крис внимателно слушаше словесния водопад на Джош, но мислите ѝ неотменно се въртяха около Тод, извикваха картини и

чувства, които искаше да забрави и които я изпълваха със срам и презрение към самата себе си.

Крис дълго се въртя, преди да заспи. Ту болничното легло изглеждаше ѝ прекалено меко, ту въздухът — прекалено стерилен, ту шумът на цивилизацията — просто оглушителен. А всъщност, сънят не идваше, защото мислите ѝ блуждаеха трескави и неспокойни.

Към разсъмване си наложи да се успокои. Животът трябва да продължи такъв какъвто си беше преди катастрофата. Преди да срещне Тод Джеръм. Ще се върне в Амару с чичо Тед, Дона и Джош и всичко ще си бъде същото както преди.

Но дали тя самата ще бъде същата? Как ще забрави? Запознанството с Тод Джеръм бе най-вълнуващото събитие в живота ѝ. А това, което се случи, бе нещо прекрасно, невероятно...

Всеки човек има право да сгреша веднъж в живота, успокояваше гузната си съвест тя. Ала колкото и да се стараеше да изтика този инцидент в най-дълбоките кътчета на мозъка си, сцените постоянно се въртяха пред очите ѝ като пъстър калейдоскоп и я заливаха срам и някаква непозната възбуда. Нищо чудно, че часове наред се мята в леглото...

Все пак по някое време трябва да е заспала, защото се сепна, когато сестрата влезе със закуската. Крис седна и вяло побутна с вилицата деликатесите в чинията. Внезапно осъзна, че не може да издържа повече в това легло. Внимателно отмести почти недокоснатата табла с храна и отметна завивките. Дънките ѝ трябва да са някъде тук. Ще вземе един душ, ще облече собствените си дрехи и ще се почувства много по-добре.

Босите ѝ стъпала само докоснаха пода и на вратата се почука. Сърцето ѝ се преобърна и за един невероятно кратък миг Крис си позволи да се надява, че...

— Добро утро. Как е моята героиня днес? — Ухиленото лице на Мат Кейн надникна вътре.

Крис се отпусна на леглото с внезапно омекнали крака.

— Край на подвизите, а? — Той затвори вратата след себе си, прекоси стаята и невъзмутимо се втренчи в Крис.

— Да. И нямам търпение да се прибера вкъщи. Всъщност тъкмо щях да се обличам.

Той пропусна намека покрай ушите си, без да трепне.

— Е, как се чувстваше през тези дни, докато дойде спасителният отряд? Той доста се позабави, нали? — попита и безцеремонно приседна до нея той.

— Страшничко си беше. — Крис леко се отмести встрани. — Както може и да се очаква, впрочем — отвърна предпазливо. — Непрестанно си повтарях, че не е възможно да не ни открият, но за съжаление в такава ситуация, човек рядко успява да разсъждава трезво.

— А имаше ли момент, в който да изгубиш надежда?

— Когато видяхме самолета, а той ни подмина... Това беше най-тежкото изпитание за мен. — Тя въздъхна и погледна мъжа до себе си. — Но все пак ни откриха, така че... — Тя вдигна рамене.

— Окей. Нека тогава да поговорим за приятните мигове. Как се чувства сама жена сред пустинята в компанията на такава известна личност като Тод Джеръм? — В очите на Мат затанцуваха палави пламъчета.

— Не беше нищо особено — предпазливо рече Крис. — Във всеки случай — за предпочитане пред самотата.

Мат се разсмя оглушително.

— Още малко и ще кажеш, че Тод е използвал свободното време и тишината, за да прегледа на спокойствие папките, които случайно са му били подръка.

Крис искрено съжали, че Тод не оползотвори времето именно по този начин.

— Макар че — продължаваше да нарежда Мат, — понеже си го знам, няма да се учудя, ако бумагите и сметките наистина са му липсвали. Значи, държа се лошо, а?

— Не. Как ви хрумна? — Крис вяло се вгледа в ноктите си.

— Ами...

Крис го погледна въпросително.

— Какво „ами“?

Мат се засмя тихо.

— Ами... Тод Джеръм не ви ли се стори неустоим?

— А трябваше ли? — подхвърли небрежно Крис, за да спечели време и да потърси възможност да смени темата.

Мат истински се забавляваше.

— Ни най-малко. Просто съдя от лични наблюдения. Може да се учудите, но по време на търсенето. Цялото женско съсловие в предбрачна позиция бе в траур. Наистина невероятно. Аз помагах, доколкото мога, но... трудна работа...

— Мога да си представя. — Крис се усмихна неохотно.

Мат я погледна, взе ръката ѝ в своята и рече, без да откъсва очи от лицето ѝ:

— Така е по-добре. Бях почнал да си мисля, че и ти си непоносимо сериозна, защото с Тод изобщо не може да се говори. Все пак, надявах се, че си твърде интелигентна и разумна, за да му обръщаш внимание, особено когато наоколо има далеч по-чаровен мъж, при това с много по-интересна професия, и най-вече — мъж, способен да оцени жена като теб...

— И този далеч по-чаровен мъж с много по-интересна професия има ли си име? — попита с усмивка Крис.

— Естествено. Аз, кой друг!

— Хм, и какво трябва да направя сега? — Крис говореше с възможно най-небрежния и неангажиращ тон. — След като сте толкова интересен и така нататък, значи си имате... Как да кажа... обожателки. А аз веднъж вече си спечелих гнева на женското съсловие... Нима ще дръзна да го направя отново?

— Живей на ръба! Това е моят девиз — заяви тихо той и отново надникна в очите ѝ.

Преди да измисли подобаващ остроумен и предизвикателен отговор, за втори път на вратата се почука и тя се отвори.

Тази сутрин той беше по дънки и бял памучен пуловер с ръкави, навити небрежно до лактите. Явно току-що бе излязъл от банята — на врата му косата бе още влажна и Крис забеляза, че се е порязал, докато се е бръснал.

Тя го поглъщаше жадно с очи, без да може да помръдне. Всичката ѝ твърдост, всичките ѝ клетви, че ще го забрави, се изпариха, щом го зърна.

Крис премигна, за да прикрие смущението си. Той стоеше пред нея още по-привлекателен, още по-желан, отколкото лудите ѝ мисли го бяха пресъздавали цяла нощ.

Изгърканите дънки очертаваха всеки мускул по краката му и Крис изпита непреодолимо желание да се хвърли на врата му, да

зарови ръце в гъстата черна коса и да слее устни с неговите.

Какво ли ще си помисли той, ако изведнъж се поддаде на този импулс?

Тод вече бе приковал очи върху Мат и Крис, седнали един до друг на леглото. Крис побърза да издърпа ръката си, но Мат я задържа още няколко мига и я пусна бавно и непринудено.

— Е, Тод! Днес си като нов — подхвърли фамилиарно Мат и се излегна невъзмутимо на леглото.

Тод присви очи и Крис видя как мускулите на челюстта му заподскачаха нервно.

— Добре съм, да — изговори хладно. — А мога ли да те попитам докторът на Крис наясно ли е, че седиш тук и й досаждаш? Или може би не си чул, че сме забранили всякакъв достъп на журналисти?

— Журналисти? — Мат драматично притисна длан към гърдите си. — Мислех, че съм първо приятел и след това журналист. Нямам ли право да се поинтересувам за здравето на Крис? Както и за твоето, разбира се?

— Никакви интервюта, Мат!

— Окей. — Мъжът до Крис въздъхна шумно. — Явно това означава, че е време да се сбогувам. — Той се обърна към Крис и преди тя да разбере какво става, Мат се наведе и я целуна по бузата. — Хайде, и умната. До скоро!

Тръгна към вратата, но преди да я отвори, се обърна и най-нахално намигна на Крис. Тод затвори след него и се облегна на стената.

— Как си? — Въпросът бе зададен тихо и изпод вежди, а Крис с мъка си пое въздух от вълнение. Стаята се изпълни с усещането, че е отново насаме с него.

— Добре. — Гласът й прозвуча неуверено и леко дрезгаво. Тя бързо сви рамене. — А ти?

— Няма проблеми. Малко трудно свикнах с леглото обаче.

— Аз също. — Крис усети, че се изчервява, защото очите му се разхождаха по огромната нощница, която й бяха дали. Прекалено широка, но и твърде къса, едва прикриваща коленете й. Крис обгърна с ръце раменете си и се опита да изглежда спокойна и естествена като него. — Какво ти казаха за крака?

— Нищо страшно. Само някой и друг шев — подхвърли разсеяно той, пъкна ръце в джобовете на дънките и попита: — Мат Кейн колко време стоя?

— Малко.

— Дватама май бързо се сближихте.

Крис вирна брадичка.

— Така ли?

Тод се отблъсна от вратата и закрачи из стаята, приближавайки постепенно към Крис.

— Лесно печели доверие, бива го да се прави на изповедник, ама на колко хора им е излязло през носа...

Крис го погледна въпросително.

— Случайно изпуснеш нещо и после го виждаш като заглавие на първа страница.

— Не особено ласкав отзив за приятел — хладно рече Крис.

— По-скоро познат.

— Е, ти излишно се притесняваш. Не съм чак толкова лековерна, колкото си мислиш.

— Бъди нащрек с него, Крис. Особено когато сензационната витеа във въздуха. Той с това си изкарва хляба и ще направи всичко, за да се докопа до нещо пикантно.

Крис усети, че отново се изчервява.

— Уверена съм, че преувеличаваш.

— Ни най-малко.

— Не виждам защо някой ще тръгне да ме преследва за сензационни новини. Всичко свърши. Намериха ни, спасиха ни, състоянието ни е добро, какво повече ще ровят? Вече сме прочетен вестник.

— Погледни през прозореца.

Тя надникна зад пердето, но веднага се дръпна. Долу стояха на групички поне десетина репортери с готови микрофони и камери.

— Мат Кейн е сред тях. Съветвам те да стоиш настрана от него — отсече той и властният му тон накара Крис да настръхне.

Защо ще я предупреждава толкова изрично? Защото от собствен опит знае, че един обигран донжуан не би имал проблеми с нея? Да си мисли каквото ще, но никой няма да слуша заповедите му.

— Вече разбрах, че трябва да внимавам какво говоря — заяви хладно тя, — но тъй или иначе, Мат не би могъл да използва нищо от това, което съм му казала.

— Така ли?

— Да, така. — Крис определено подозираше, че Мат е достатъчно хитър и не може да не потърси скрит смисъл в думите ѝ, но изобщо не желаше да споделя тревогите си с Тод.

— Въпреки всичко предпочитам да нямаш вземане-даване с него.

— А ако откажа? — рече кротко, но очите ѝ предизвикателно срещнаха неговите.

Настъпи тишина, която заплашваше всеки миг да се взриви от напрежението, което и двамата изпитваха. Не се знае какво щеше да се случи, ако в този момент в стаята не бе влетял Джош. Той се поколеба за миг пред високия мургав мъж, но все пак се хвърли на врата на леля си.

— Сутринта като се събудих, помислих, че съм те сънувал — бърбреше развълнувано той.

— Какво правиш тук сам? — попита го Крис.

— Мама и дядо са при доктора. — Джош впери поглед в Тод и прошепна почти оглушително: — И той ли е доктор?

— Не. Това е господин Джеръм. С него бяхме заедно в самолета. Господин Джеръм, това е Джош Брамън, синът на Дона.

Момчето изгледа недоверчиво Тод, но тържествено протегна ръка и заяви важно:

— Здравейте, господин Джеръм. Благодаря ви, че сте се грижили за Крис.

Тод стисна по мъжки ръката му и отвърна също тъй тежко:

— За мен беше удоволствие.

Очите му потърсиха Крис и тя бързо сведе глава.

— Познай какво ще правя днес? — викна Джош, за да привлече вниманието ѝ. — Ще летя с хеликоптера, дето ви докара. Дано да имаш време да дойдеш да ме видиш, преди да тръгнеш за Брисбейн.

— Брисбейн ли? Джош, какви ги говориш?

— Мама каза, че имаш нужда от почивка след това... след този изпит... Ох, изпит ли беше? Та значи, мама каза на дядо, че трябва да прекараш няколко седмици в Брисбейн. — Детето се смръщи съчувствено. — Не ти ли се ходи?

— Ще видим — измънка Крис, избягвайки погледа на Тод. — Ще говорим с майка ти.

— За какво ще говорим? — нахлу в стаята Дона като вихър. — Здравсти, Тод. Изглеждаш чудесно. Някакви странични явления? — Тя се усмихна и сложи малката си длан върху ръката му.

Тод също ѝ се усмихна непринудено и с другата си ръка стисна нейната.

— Няма. Поне не такива, с които да не мога да се справя. Сега като си мисля, Крис, представяш ли си колко много щяхме да загубим, ако онзи двигател не беше спрял...

— Уверена съм, че се шегувате, господин Джеръм — лаконично отвърна Крис и се обърна към братовчедка си. — Докторът каза ли кога мога да си тръгна?

— Всеки момент ще дойде да те прегледа за последен път. Човек ще си помисли, че в пустинята си се чувствала твърде добре.

— Искам час по-скоро да се прибера в Амару. И да забравя всичко. — Тя упорито не поглеждаше към Тод.

— Разбирам те — съгласи се бързо братовчедка ѝ. — Сигурно е било ужасно.

Крис я стрелна с очи, но Дона не трепна.

— Що се касае до Амару обаче — продължи тя, — докторът се съгласи с мен, че няма да е зле... да смениш малко обстановката, да си дадеш време... за да преодолееш шока. Все пак било е сериозно изпитание.

— Точно така! Изпитание! — възкликна Джош. — Трябва ти малко почивка след това изпитание, Крис — изрецитира той и се ухили. — Господин Джеръм ще те заведе в Брисбейн и после всичко ще бъде наред.

ОСМА ГЛАВА

Крис се изправи и приближи плъзгащата се стъклена врата на балкона. Някъде долу лъкатушеше река Брисбейн и в тъмнината проблясваха мълчаливите ѝ води. Просторният и елегантно обзаведен апартамент на Тод се намираше на южния бряг, в един от най-престижните квартали.

Лъхна я свежият нощен въздух, тя облегна ръце на парапета и обходи с поглед града. Всъщност не виждаше нищо. Знаеше, че гледката е великолепна. В далечината се гонеха колите по магистралата, а накъдето и да се обърнеш, блещукаха светлинки.

Дизайнерът на Тод си бе заслужил парите. Свърхлуксозна обстановка. Подът в огромния хол бе застлан с дебел бежов мокет, мебелите бяха от масивно дърво, тапицирани с естествена кожа. Вляво, зад китайския параван, бе кухнята, в която освен всичко останало, имаше и бар с високи столчета. Отдясно следваха трапезарията и трите спални.

Крис за хиляден път си зададе въпроса как така се остави да я убедят и дойде с Тод в Брисбейн. Трябваше да се прибере в Амару. Абсолютно нищо ѝ нямаше и приказките за почивка и промяна на обстановката бяха пълна измислица. Вярно, загуби съзнание на летището, но кой не би се притеснил от тази огромна и хищна тълпа. Пред чара на Тод Джеръм бе капитулирала за нула време.

— Говорехме си с татко, че се нуждаеш от малко разнообразие — заяви тогава в болничната стая Дона, като местеше очи от Тод върху нея, явно усетила напрежението.

— Преживяхме психическа травма, Крис — обади се Тод, — макар че външно изглеждаме добре, лекарите препоръчват да си починем известно време. С чичо ти решихме, че моят апартамент в Брисбейн е едно идеално решение.

— Не мога да зарежа всичко и да хукна с теб в Брисбейн, имам си работа, ангажименти, задължения...

— За Амару не се тревожи — намеси се Дона. — Татко е намерил кой да се грижи временно за къщата. Това не означава, че вече не те искаме у дома, Крис — побърза да я увери братовчедка ѝ, — но все пак Амару е твърде изолирано място, а шокът си е шок и след това преমেждие в пустинята не би трябвало да се забиваш отново накрай света.

— Не бих назовала така прибирането си вкъщи — отсече Крис. Изпитваше усещането, че друг поема контрола върху собствения ѝ живот.

Дона хвана сина си за ръка и го повлече навън.

— Аз най-добре да ви оставя да го обсъдите насаме. Ние отиваме да намерим татко.

Когато вратата се затвори зад тях, Тод заговори кротко:

— Предложих апартамент в Брисбейн просто като алтернатива на някой хотел, тъй като репортерите няма да могат да припарят.

— И най-вече Мат Кейн — процеди през зъби Крис. — Не, аз нищо не разбирам! — Ръцете на Крис яростно прорязаха въздуха и се отпуснаха безпомощно до тялото ѝ. — Щом трябва да се избяга от камерите и микрофоните, по-добро място от Амару не може да има.

— От гледна точка на здравето градът е по-подходящ.

— На мен ми няма нищо! — извика Крис, след това поклати упорито глава. — Не, не, аз няма да дойда с теб в Брисбейн. Това... това е... неразумно.

— Предполагам, искаш да кажеш неразумно от морална гледна точка... — Той се отпусна спокойно на леглото със скръстени ръце.

— Нямам навик да съжителствам с чужди хора. — Крис ясно почувства как се изчервява. — Някой може да ме нарече глупава, старомодна, еснафка... Така да бъде. Ще го преживея, повярвай ми.

— Навиците се променят.

— Само когато човек пожелае.

— Или ако нямаш друг избор. Например — седиш и чакаш да те спасят след самолетна катастрофа.

— Не желая да обсъждам тази тема — рязко отсече Крис, но усети как той се приближава към нея, стегна се и го погледна в упор.

— Гарантирам ти, че всичко ще бъде както си му е редът. Говорих с майка ми, тя ще дойде... да пази честта ти.

— Майка ти? — повтори смаяна Крис.

— Имаш моята мъжка дума. Майка ми много се зарадва да ми погостува, да не говорим, че умира от нетърпение да се запознае с теб.

Крис разбра — тази битка е загубена, но във войната, която предстоеше, няма да се даде така лесно.

— Това е манипулация! Не си въобразявай, че не ми е ясно какво става.

— Не бих го нарекъл точно манипулация, но все пак признавам, че правя всичко възможно да не загубя връзката с теб.

Крис го погледна и усети как коремът ѝ се свива на топка. Тя преглътна с мъка и промърмори:

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Ами, не разбираш! Между нас летят искри, Крис. Защо да не видим какъв ще е огънят?

— Ние едва се познаваме...

— От четири дни. Секунда или цяла вечност, нима има значение, Крис? В едно обаче съм сигурен. Не искам да изчезнеш от живота ми.

Той вече бе съвсем близо, само миг и ще се озове в обятията му, а Крис нямаше нито сили, нито желание да го спре. Дори ѝ се стори, че тялото ѝ само се устремява към него.

Спасението дойде отвън — на вратата, за кой ли път, се почука и Дона плахо надникна вътре, за секундата оцени ситуацията и разцъфтя.

— Татко ни е запазил маса за обяд! Изписват ви и ставаме направо в ресторанта.

И ето вече трети ден Крис все се питаше какво точно иска Тод Джеръм от нея. Погледна си часовника. Осем без петнадесет. Тод отиде да закара майка си на кино. Задължително ходела един път в седмицата. На връщане трябвало да види някакъв клиент. Така че вероятно щеше да се прибере чак след няколко часа. Крис вече съжаляваше, че не излезе с майка му, тя няколко пъти я покани. Остана тук сама да бистри някои въпроси, за които изобщо не трябваше да си позволява да мисли.

Тод Джеръм... Три дни не я изпускаше от очи и мълчаливо, с красноречива усмивка ѝ подсказваше какво би станало, ако майка му не им правеше компания през цялото време.

Ако е решил да се забавлява, събркал е адреса. Тя няма да се превърне в преходно забавление за един мъж, пък бил той и Тод

Джеръм.

Трябва да направиш нещо, рече си твърдо. Кажи му. Нека всичко да е ясно, да няма недоразумения. Напомни му, че всичко бе само един „откраднат миг“, нищо повече. В края на краищата това бяха неговите думи.

Крис опря гръб в стената и пъкна ръце в джобовете на дънките. Какъв смисъл има да се тормози? По-добре да погледа телевизия.

Тя влезе обратно в хола и тъкмо се настани във фотъйола, когато звънецът на вратата огласи тишината.

Крис замръзна. Кой можеше да е? Никой не се бе обадил по домофона, значи трябва да е човек от блока, може би съседите...

Тя отиде до вратата и надникна през шпионката. Сърцето ѝ заби лудо. Той? Но защо звъни?

Обзе я непреодолимо желание да се върне обратно на пръсти и да не отваря. Но Тод много добре знае, че е вътре.

Крис неохотно отвори и изгледа високата фигура пред себе си.

— Майка ми си забравила ключа, така че ѝ дадох моя. Може ли да вляза? — попита официално.

„Не!“ — изкрещяха в хор защитните ѝ сили, но тялото ѝ най-предателски се подчини. Все пак това е неговия дом.

Тод влезе, застана до нея и я изчака да затвори. Крис се движеше като на забавен кадър. Обърна се съвсем бавно, отправи се обратно към хола и се отпусна на най-близкия стол.

За пръв път оставаха сами след онзи миг в болницата в Таунсвил. Тя го наблюдаваше крадешком как се разполага на фотъйола срещу нея.

— Нали щеше... Доколкото разбрах, каза, че... — Тя си пое въздух и започна отново: — Не очаквах да се прибереш толкова рано.

— Клиентът ми излязъл нанякъде. Трябваше да се обадя предварително. — Той сви рамене.

Крис полека вдигна очи от пода и бавно ги плъзна нагоре по обутите в дънки бедра, към стегнатия корем и широките рамене... Тод праметна крак върз крак и Крис се стресна. Погледът ѝ се стрелна нагоре, към лицето му. Неговите очи я опипваха по същия изпитателен начин.

Нагласено ли е било всичко това? Ами да, разбира се...

— Как влезе във входа? — беше първото, което ѝ дойде наум.

— Едни хора излизаха и най-учтиво ми задържаха вратата. Явно съм им се сторил надежден или просто безобиден. Надявам се, и ти да си на това мнение — подигравателно рече той и потъна във фотьойла, като сплете дългите си деликатни пръсти. — Е, Бигълс, ето ни най-после сами.

Крис се мъчеше да си придаде спокоен и равнодушен вид. Ала сърцето ѝ галопираше неудържимо и ръцете ѝ трепереха. Той я гледаше внимателно и смущението ѝ не убягна от погледа му. Личеше си, че изпитва невероятно удоволствие.

— Тод, аз... Тод, струва ми се, че все пак трябва да поговорим.

— Нямах намерение да прекараме времето именно в приказки, но казвай, какво предлагаш да дискутираме?

Крис сви устни. Значи за него наистина всичко е само веселба.

— Бих искала да обсъдим нашите... отношения, ако мога да ги нарека така по липса на по-подходяща дума. Чувствам се длъжна да разсея някои твои заблуди.

— Какви заблуди бих могъл да тая според теб?

— Нарочно се държиш като глупак!

— Значи, старай се да се изразяваш по-простичко.

Крис се изправи и zakрачи нервно напред-назад.

— Знаех си, че изобщо не трябваше да идвам тук. Така ти си се заблудил, че аз съм... Че ще... Че ние... — Тя млъкна, тъй като Тод ѝ препречи пътя и се вгледа в нея, този път съвсем сериозно.

— Какво ние? Привличаме се толкова силно, че всеки миг ще експлодираме, това ли искаш да ми кажеш? Не виждам само къде е заблудата.

— Моля ти се, престани с тези намеци за... за това — сковано изрече тя.

— За какво? — подхвърли най-невинно Тод.

— За секса, за какво? Бяхме превъзбудени, беше шок, наоколо нямаше жива душа...

— По дяволите, Крис, погледни истината в очите!

— Точно това правя, но на теб истината не ти изнася.

Той прокара ръка по косата си, обърна се и се загледа в блещукащите светлини на града. Крис нямаше сили да помръдне. Само стоеше и изпиваше с очи изваяния му силует на фона на нощното небе.

Изведнъж той се завъртя и впери пронизващ поглед в нея.

— За каква истина говориш? Та ти от самото начало започна с лъжа.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че като нищо още щеше да ми повтаряш, че си щастлива съпруга.

— Не съм имала намерение да те лъжа. Просто не виждах нужда да давам обяснения... Не знаех кой е най-удобният момент...

— Удобен момент?! — отрони той с бавна жестокост. — И кой беше твоя удобен момент? Миг преди да се хвърлиш в обятията ми?

Внезапно смущението ѝ се превърна в ярост.

— Отвратителен си!

— Поредният комплимент, а? Но нека не се отклоняваме от темата. Дори и да не знаех вече, че си вдовица, не ти ли мина през ум, че рано или късно ще науча.

— Не смятах, че е твоя работа.

— Глупости! Ти знаеше, че те искам. Знаеше, но използваше въображаемия си брак, за да ме държиш на разстояние.

— Вероятно съм имала основания — заяви хладно Крис и вирна брадичка, а Тод изръмжа нещо под нос, едва сдържайки гнева си.

— По дяволите, Крис! Извади най-последна глава от пясъка. Животът си тече. Това се отнася и за теб. Съпругът ти е починал и аз много съжалявам, но никой не очаква да се хвърлиш в гроба след него. Ти си жива! Крайно време е да проличи.

Острите му думи достигнаха до дълбините на съзнанието ѝ, но странно защо не я заболя. Като че ли и Дона спомена нещо подобно, много по-деликатно, разбира се? И все пак не би позволила на никого да се подиграва с чувствата ѝ към Кел.

— Как смееш! — Тя смело пристъпи и впери очи в него. — Май забравяш, че с теб едва се познаваме. — Махна с ръка да не я прекъсва. — Възможно ли е да ти хрумне, че ще тръгна да обсъждам с непознати хора мъртвия си съпруг. Но всъщност, как не се сетих, егоист като теб не би могъл да проумее, че когато загубиш толкова близък човек, с него си отива и частица от теб самия. — Тя извърна глава.

Тод мълча дълго, после скованият му глас проряза сумрака:

— Колко време е минало?

— Четири години. — Гневът си беше отишъл, чувстваше се само много, много уморена. — Конят го хвърли. И друг път се беше случвало, може би десетина пъти, обикновено нищо му нямаше. Но последния път си удари главата в един камък. Издъхна мигновено. — Тя зарови ръка в косата си и рече по-скоро на себе си: — Беше толкова внезапно. Именно това беше най-ужасното. Днес е тук, на следващия ден — вече го няма. Той беше... — Тя поклати леко глава. — Думите не са достатъчни. Кел просто беше чудесен човек.

Тод не каза нищо и Крис го погледна. Пригответи се за поредната хаплива забележка, но той просто я наблюдаваше с непроницаемо изражение.

— Искаш ли чай или кафе? — попита тя.

— Кафе.

Крис тръгна към кухнята с облекчението, че си намери някаква работа. Сипа вода в кафеварката, смля кафето и подреди чашките. Тод бе възседнал един висок стол на бара. Напрежението като че ли се бе разсеяло, тишината и аромата на прясно кафе действаха успокоително на нервите им.

Крис постави чашата пред него, взе своята и се облегна на шкафа насреща. Тод веднага се изправи и издърпа още един стол.

— Благодаря. Ако искаш, можем да идем в хола.

— Тук е добре.

Мълчаливо отпиваха от кафето, всеки зает със собствените си мисли. Неговите не бяха особено приятни, ако може да се съди по изражението му. Това, което изпитваше Крис, можеше да се назове само с една дума — угризения.

Обичаше Кел с цялото си сърце. Обичаше го още от дете. Той беше целият ѝ живот. А този мъж тук просто я привлича физически. Беше невероятно мъжествен и няма нищо толкова чудно в това, че не издържа на изкушението. Тя мрачно се взря в чашата си. Ако я докосне сега, няма да намери сили да го отблъсне. Всъщност още тогава не прояви особена съпротива. Що за човек си ти, Крис?

— Крис?

Името ѝ, произнесено с този дълбок галещ глас я разтърси цялата. Немощно вдигна очи към него и въздухът сякаш се нажежи.

Той бавно остави чашата, изправи се и пристъпи към нея, без да откъсва очи от лицето ѝ. Взе я в обятията си и тя се разтопи от допира

с твърдата му гръд.

— Крис, защо се измъчваме един друг? — прошепна дрезгаво той и намери устните ѝ.

Тя понечи да се възпротиви, ала нямаше сили. Тялото му ѝ вдъхваше спокойствие и сигурност.

— Крис, какво направи с мен! — Дъхът му я погъделичка по ухото и тя усети как топлина се разлива по жилите ѝ. Устните му обсипаха с целувки шията ѝ, после докоснаха косата ѝ. — Май ще е по-разумно да се върнем в хола — с усмивка рече той, — преди да сме легнали на пода. Искам да кажа ако и твоите крака са омекнали като моите.

— Сякаш са от памук.

Тя се засмя тихо и двамата излязоха от кухнята хванати за ръце. Строполиха се върху кожения диван. Тод приближи ръката ѝ до устните си и нежно целуна един по един пръстите ѝ. После разкопча блузата ѝ и докосна кадифената плът на гърдите. Няколко мига ѝ се любува очарован и зарови лице в тях. Крис затвори очи и се отдаде на ласката му. Ръцете ѝ неуверено посегнаха да измъкнат ризата от дънките.

Резкият звук от свалянето на ципа я върна към действителността и тя подскочи, очите ѝ мигом се стрелнаха към часовника върху камината.

— Тод! Майка ти...

Той въздъхна и се размърда.

— Има много време. Като се събере с приятелките си, забравя всичко. Все пак тук наистина не е най-романтичното място, но в момента не мога да те пусна.

Пръстите му отново се плъзнаха по гърдите ѝ и Крис отпусна премаляла глава назад.

— О, господи! — простена тя. — Как стана така...

— Как стана така, че умирам за теб? — подсказа ѝ Тод. — Всичко е толкова ясно. Ние сме създадени един за друг, Крис.

Създадени един за друг? Не, това не е любов, напомни ѝ вътрешният ѝ глас. Това е само физическо привличане и нищо повече. И как можа да позволи отново да стигнат дотук, след като само преди час взе твърдо решение.

Сивите очи я наблюдаваха проникателно и Крис преглътна с мъка.

— Тод, не трябва... Не, аз просто не мога.

Той отново докосна с устни розовите връхчета на гърдите ѝ и Крис потръпна.

— Според мен пък всичко е идеално.

— Искам да кажа... Не, нямам предвид физически. Не бих могла да отрека, че аз... че ти...

— Че сме част от едно цяло.

— Тод, моля те! Трябва да ти обясня.

Той се усмихна накриво.

— Едва ли има по-подходящ момент за сериозни разговори. — Ръката му се разходи по корема ѝ и Крис я стисна в своята. — Окей, Бигълс! Слушам те. Но имай милост и бъди по-кратка. Не съм сигурен колко време ще мога да следя мисълта ти. Има толкова неща, които отвличат вниманието ми.

Крис поруменя и пряко волята ѝ, очите ѝ се плъзнаха по мускулестите му рамене. Тя си наложи да срещне развеселения му поглед.

— Когато... когато се омъжих... Кел беше... Познавах го толкова добре, колкото и самата себе си. Оженихме се и животът ни продължи без никаква промяна. Всичко щеше да бъде така, докато остареем. И изведнъж Кел си отиде. А с него си отиде и сигурността. Той толкова много ми липсваше, че ми се щеше и аз да умра.

— Не бих могъл да ти върна Кел, Крис. А Господ ми е свидетел, и не искам. Твърде голям егоист съм и те желая единствено и само за себе си.

— Аз също те искам — призна смутено тя, — но „искам“ не е достатъчно... Нуждая се от много повече. Във всеки случай повече, отколкото ти можеш да ми дадеш.

— А какво си мислиш, че ти предлагам, Бигълс? Хайде, хайде, отговори ми! — Той рязко повдигна брадичката ѝ.

— Авантюра. Докато ти омръзна... — Тя сви рамене. — Докато ти омръзна и престанеш да ме искаш.

— На седемдесет-осемдесет години сам ще съм си омръзнал. Всъщност, като си помисля, повече от петдесет години съвместен живот с теб не ни трябва, как мислите, госпожо Джеръм?

Крис го погледна объркано, а той се засмя тихо.

— Какво става, Бигълс, да не би най-после да онемя? Планът ми беше съвсем друг. Изобщо не съм имал никакъв клиент. Искрах да те поканя на вечеря в някое тихо, романтично местенце, с лека музика и свещи. — Той пъкна ръка в джоба на дънките. — И като настъпи подходящият момент, щях да ти покажа ей това.

На фона на тъмновиолетовото кадифе блестеше скъп диамант и хвърляше искри в мрака.

— Представях си малко по-различна обстановка, но всъщност така май също ми се харесва. — Усмивката изчезна от лицето му и той попита напълно сериозно: — Крис Джеръм, ще ме удостоиш ли с честта да станеш моя съпруга?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Крис се събуди бавно, в сладостна раздяла със съня. Протегна се блажено и отвори очи. Изведнъж се сепна от непознатата стая. Събуди се съвсем, седна в леглото и събитията от последните дни застанаха по местата си.

Така... Намира се в къщата на Тод, в детската му стая, защото днес е денят на сватбата им.

Тя вдигна лявата си ръка и искрящият диамант ѝ намигна: „Не сънуваш, момиче!“.

На устните ѝ заигра усмивка при спомена как Тод го сложи на ръката ѝ, целуна пръстите ѝ, после целуна дланта ѝ, рамото ѝ, врата и накрая устните.

Крис се замисли за невероятния отклик на собственото си тяло. Вече четири седмици, а копнежът ѝ по Тод сякаш ставаше все по-силен и по-силен. Само като зърне сивите му очи и цялата изтръпва.

Тя се усмихна щастливо. Влюбена в Тод Джеръм и той също влюбен в нея. Днес ще се оженят. Чувстваше се прекрасно.

Тя се протегна отново. Още усещаше ръцете му, устните му... Засмя се стеснително. Довечера...

Мечтанията ѝ бяха прекъснати от леко почукване на вратата и сърцето ѝ се обърна.

— Крис? — Майката на Тод надникна в стаята. — Будна ли си, мила?

— Да, разбира се. — Крис пак седна в леглото.

— Реших, че няма да е зле да изпиеш на спокойствие един чай, преди да се хванем за работа. — Тя се усмихваше приятелски. Имаше същите сиви очи като Тод, но беше нисичка и приятно закръглена. — Искан да те оставя да поспиш, но като знам колко неща те чакат — фризьорът, шивачката... — Тя подаде чашата на Крис. — Господи, трябва да млъквам, че както съм занареждала, и ти ще се паникьосаш като мен.

— То аз вече съм си леко обезумяла — засмя се Крис.

— Миличка, толкова се радвам за вас двамата. — Тя се приведе и целуна Крис по бузата. — Толкова се обичате и сте такава хубава двойка. Казах си го, още щом ви видях един до друг. Не можеш да си представиш колко много се тревожех за Тод. Какви страхове съм брала, че ще се ожени за някоя празноглава кукла, дето знае само „да“ да казва. — Дребната дама се отправи към вратата. — Но ти си друго нещо, лика-прилика сте си двамата и ние с баща му бяхме така.

Крис остана сама, съблече се и отиде в банята. Влезе под душа, вдигна глава и се отпусна под галещите водни струи. Преливаше от енергия и жажда за живот. Никога не се бе чувствала така с Кел.

Крис вече свикна с тази мисъл и не се стряскаше от нея. Животът продължава — животът с Тод Джеръм.

Тя спря душа и увита в пухкавата хавлиена кърпа се върна в стаята. Цялата ликуваше и тръпнеше от копнеж. Изведнъж си помисли, че сигурно сънува. Как е възможно всичко това да се случва именно с нея?

Крис седна върху леглото, прегърна възглавницата, а мислите ѝ я понесоха към онази невероятна вечер преди месец.

— Толкова ли ще е страшно, Крис? — Плътният глас проникна в съзнанието ѝ, докато тя гледаше смаяно диамантения пръстен и не вярваше на очите си. — Да се оженим? — Той я гледаше нежно и всичко бе като насън.

— Тод, това е абсурдно... — заговори объркано. — Ти пак си правиш шеги. Ами ние едва се познаваме. По-малко от седмица... Срецнахме се при необичайни обстоятелства. Би било глупаво в момента да взимаме сериозни решения. Освен това ние с теб... нямаме нищо общо. Свързва ли ни нещо?

— Аз май се сещам за едно — прошепна той и дъхът му опари лицето ѝ.

— Това не е достатъчно. Искам да кажа, ние с теб произлизаме от съвсем различна среда. Аз съм живяла по съвсем друг начин. Не мога така изведнъж да стана част от хайлайфа. Още по-малко пък се виждам, като Първа дама.

— Благодаря за комплимента, Крис, но това са само приказки, раздухвани от вестниците. Нямам намерения да се занимавам с политика. Имам си твърде много друга работа, и по-интересна, и по-доходна.

— Но Дона каза...

— Каза е това, което е прочела или дочула по коктейлите. Всичко са само слухове. Вярно, канили са ме, предлагаха ми, но повярвай ми, Крис, никога не съм изпитвал влечение да ставам политик.

— Но не разбираш ли, с теб имаме съвършено различен начин на живот? Твоето място е тук в града, а моето — във фермата.

— Какво имаш против града?

— Всичко е толкова напрегнато... — започна не особено убедително тя.

— Ти няма да се напрягаш, а и освен това се свиква. И само не ми казвай, че не можеш да напуснеш Амару! — изпревари следващия ѝ довод Тод. — Убеден съм, че чичо ти няма да има нищо против да започнеш свой живот, далеч от фермата.

Тя кимна, без да иска. В Амару не я задържаше нищо. Само чувството на благодарност към Дона и баща ѝ. Никога няма да забрави какво направиха те за нея в първите месеци след смъртта на Кел. Но как ще живее с Тод?

— Това е. Не виждам нищо, което може да ни спре, стига самите ние да искаме. — Той въздъхна и отново я сграбчи в прегръдките си. — О, Крис, цял живот съм те търсил! Искам само едно — да прекарам остатъка от него с теб.

Крис се вгледа в очите му и усети, че ѝ се завива свят от огъня, горящ в тях.

— Тод... — започна едва чуто и подсъзнателно предугади триумфиращата му усмивка.

— Искам отговор, Крис. Сега, веднага! Едно „да“ ще свърши работа.

— Да — отвърна, без да усети, и гласът ѝ потъна в целувката му.

Крис се потопи в сладкия спомен за изминалия месец. Краката ѝ сякаш изобщо не докосваха земята.

Първо се върна в Амару за багажа си, а Тод се зае да сложи в ред своя бизнес.

Дона естествено беше на седмото небе и набързо пое организирането на сватбата в свои ръце. Самодоволната усмивка не слизаше от лицето ѝ, за да не би случайно Крис да забрави кой е

главният виновник за вихрения романс, както го наричаше братовчедка й.

Двамата с Тод си представяха малка сватба, но когато Дона и госпожа Джеръм най-после приключиха със списъка на гостите, те се оказаха над сто души.

Просторната градина на семейство Джеръм бе определена за арена на събитието. Къщата в куинсландски стил, обточена от всички страни с широки веранди, бе сгушена сред огромни кичести дървета. Някак неусетно великолепните ливади се покриха с маси, столове, подиуми, дансинги... Крис с нетърпение и тревога предусещаше вълненията, които я очакват.

— Сватбата на годината! — тръбеше наляво и надясно Дона, за да разсее опасенията й. — Искам да кажа, Тод и без това си е в устата на всички, а и нашето семейство не е безизвестно. Нали така, поколения Соръл владеят Амару. Ние сме сред основателите на животновъдството в района.

— Вие може би да, но аз съм само далечна роднина.

— За бога, Крис, ти си ми първа братовчедка! Винаги съм си мислела, че нашият род е австралийският вариант на фамилията Юинг от „Далас“.

— Какво сме били? — прихна Крис.

— Ние сме част от историята на животновъдството! А ти си потомък на династията Соръл.

— Усещам как те сърбят ръцете да сътвориш австралийския вариант на „Мигове от нашия живот“ или какво беше там — „Синове и дъщери“.

Дона се нацупи и поде нова тема:

— Не разбирам защо да не изкарате медения си месец сега? Що за измишльотина е този тридневен меден месец?

— Казах ти вече, Тод е изключително зает. Дори и за тези три дни трябва да сме благодарни.

— Извинявай. Не ми се ще да се бъркам. Единственото, което ми се иска, е двамата да сте щастливи.

Крис й се усмихна и я прегърна. Доста по-късно си даде сметка колко ловко Дона успяваше да отклонява вниманието от собствената си роля в събитията.

И ето най-после денят настъпи. Връщане назад нямаше. Стои пред старомодното огледало в стаята на своята бъдеща свекърва, а братовчедка ѝ се суети около нея. Ту ще дооправи някой кичур от косата ѝ, ту ще нагласи самото на кремавия костюм, който Крис избра за сватбата.

— Крис, изглеждаш божествено! — възкликна за хиляден път Дона и деликатно докосна бузата си до лицето ѝ, за да не си размаже червилото. — Тод още не знае какъв късмет е извадил с теб.

— О, нова песен запяхме? — подхвърли малко нервно Крис. — Бях останала с впечатлението, че късметлийката съм аз. Нали Тод беше най-добрата партия в Австралия?

— И двамата сте късметлии. Ще бъде великолепна сватба, ще видиш. На небето няма нито едно облаче.

— Стискай палци.

На вратата се почука — сигналът на чичо Тед, че я очакват.

Крис пое дълбоко въздух и излезе навън. Пред нея бе дългата пътека към шарената сянка на огромния бук. Там я чакаше Тод. Тя пристъпи напред с колебливи крачки и усети, че се разтреперва. Разнесоха се първите акорди на Менделсоновия марш и по гърба ѝ запълзяха мравки. Очите ѝ жадно поглъщаха познатия силует. Тъй близък, но внезапно — толкова далечен.

И само след минута ще обещае да бъде негова до края на живота си.

Това бе мигът, а тя нямаше сили да помръдне.

Тод се обърна, улови погледа ѝ и сивите очи сякаш проникнаха дълбоко в сърцето ѝ. Топлината я заля, страните ѝ поруменяха и устните ѝ трепнаха в усмивка.

Като в розова мъгла, Крис продължи напред, лекият ветреца обляхна русата ѝ коса. Като насън застана пред олтара и скришом стрелна с очи бъдещия си съпруг. Той ѝ се усмихваше и за сетен път сърцето ѝ се сви.

Церемонията започна. После, като си спомняше за нея ѝ се струваше, че се проточи цяла вечност и в същото време сякаш бе само миг. Подписа се изненадана, че изобщо успява да държи писалката.

— Поздравления за господин и госпожа Джеръм!

Майката на Тод първа ги целуна и хвърли конфетите във въздуха.

Крис се усмихна смутено, Тод я обгърна през кръста и я привлече към себе си.

— Как се чувствате, госпожо Джеръм? — прошепна в ухото ѝ и устните му нежно докоснаха нейните.

Едва се държеше на краката си, когато Тод я поведе към масата на младоженците.

— Всичко е превъзходно! Толкова изискано! — Възкликваха един през друг гостите, но Крис нямаше сили дори да докосне чинията пред себе си.

Сънят продължаваше. Крис не чуваше нищо, не виждаше нищо. Само смътно усещаше тялото на Тод до себе си.

Пукотевиците от шампанското я извадиха от унеса. Започнаха тостове, звън на кристал, поздравления, пожелания. Двамата разрязаха триетажната сватбена торта, после се понесоха в традиционния валс на младоженците.

Крис се разтопи в обятията му. Танцуваха притиснати един към друг. Тод докосна с устни ръката ѝ и я завъртя по дансинга. Тя бавно вдигна глава и го погледна в очите. Те отразяваха собствената ѝ любов.

Сърцето ѝ преливаше от щастие. Искаше ѝ се денят да е свършил и вече да са в онзи луксозен хотел в Порт Дъглас. Сами!

— Не ме гледайте така, госпожо Джеръм — прошепна дрезгаво той, — ще изплаша гостите.

— О? И какво ще направите, господин Джеръм?

— Ами ще завърша валса в най-близкото легло — невъзмутимо заяви той и Крис се усмихна.

— Значи, в името на благоприличието, да не те гледам.

— Ами да, пък и по-разумно ще е да си пестя силите, нали? — подхвърли закачливо той и Крис се изчерви.

В този момент чичо ѝ го потупа по рамото и му отне дамата. Тод въздъхна с искрено съжаление и неохотно се отдалечи, а Крис едва съдържа усмивката си.

Веселието беше в разгара си и всеки път, когато погледнеше своя съпруг, пулсът ѝ се ускоряваше, а краката ѝ се подкосяваха.

Най-после дойде време да се преоблече и Крис използва възможността да огледа детската стая на Тод. Предишната нощ бе потънала в собствените си мисли и не бе забелязала нищо.

За съвременните представи беше твърде малка, макар че ламперията от светло дърво придаваше усещане за повече широта. Както в цялата къща и тук таванът бе висок, със старинни дърворезби по ъглите. Семпло легло, гардероб, бюро и голяма библиотека, кожа върху лъснатия паркет.

Крис обходи с очи книгите. Трилъри. Криминални. Шпионски. Учебници. На най-долния рафт — юношеска класика. Погледът ѝ попадна на една от тях, Крис я взе в ръце и се усмихна. „Приключенията на летеца Бигълс“. Оттук ли започна всичко?

Полетът до северен Куинсланд бе два часа, а след това до морето и хотел „Шератон — Мираж“ ги чака още почти час път с кола, затова Крис реши да облече бежовия памучен панталон и виолетовата риза.

Застана пред огледалото и се вгледа в лицето си. Кристъл Джеръм... Това наистина ли е същата Крис — онази Крис Куейд отпреди няколко часа? Зелените ѝ очи блестяха от вълнение, лицето ѝ грееше от щастие.

Ти си на седмото небе, Крис Куейд Джеръм, няма съмнение, каза си тя и се намръщи престорено на огледалото.

Обърна се и издърпа стола пред бюрото, за да си обуе обувките. Върху него имаше някаква книга. Тя я сложи отгоре, но отвътре се подаде изрезка от вестник и докато се мъчеше да я напъха обратно, книгата се разтвори. Оказа се, че е албум за изрезки от вестници. Любопитството ѝ надделя и Крис заразгряща страниците.

От първата се смееше десетгодишният Тод, а заглавието под снимката гласеше: „Джеръм заби печелившия гол“. Футбол, училищни първенства по разни спортове, към края — статии, намекващи все по-открито и категорично за политическа кариера. Тук беше и онази огромна снимка, която Дона развяваше пред очите ѝ, за да докаже колко е привлекателен той. Крис докосна с пръст усмихнатото му лице. Наистина е изключително привлекателен.

По-нататък заглавията станаха все по-гръмки и впечатляващи: „Изчезнал самолет на север“, „Търсенето на бизнесмена и неговата спътничка продължава“. Крис поклати глава. Приключението си го биваше. Няколко изрезки не бяха залепени, плъзнаха се от задната корица и Крис ги разгъна върху бюрото. „Бизнесмен си търси жена, за да влезе в парламента“. Крис леко се намръщи и очите ѝ зашариха по статията. Вестникът провел анкета за семейното положение на

кандидатите и резултатите сочеха, че избирателите предпочитат депутатите да бъдат женени. Потърсено било мнението на евентуалния кандидат — Тод Джеръм и отговорът му бил: „Без коментар!“. Дали по този начин Тод сам не е предизвикал слуховете? Едва ли. Авторът просто стреляше на посоки.

Дъхът на Крис спря от следващата фотография. Тод я носи на ръце по летището на Таунсвил. После вниманието ѝ бе привлечено от една мъничка, силно размазана снимка, запечатала прегръдката на двама души. Лицата им не се виждаха и спокойно можеха да минат за артисти от рекламен афиш. Гротескният силует на преобърнатата чесна обаче разсейваше всякакви съмнения. Заглавието сякаш крещеше: „Сливане на две сърца?“. Крис потръпна от изумление и ужас, очите ѝ сами тръгнаха по редовете.

„Известният бизнесмен от Брисбейн, Тод Джеръм и госпожа Кристъл Куейд от Амару започват нов живот не само защото извадиха късмет при аварийното приземяване на малката чесна северозападно от Таунсвил миналата седмица. Всички сме чували за любов от пръв поглед след корабокрушение или при катастрофа, но дали този случай е именно такъв? Снощи нашият репортер отиде направо при Тод Джеръм и отново получи познатия на всички ни отговор: «Без коментар». Но ако някога основателят на «Джеръм Ентърпрайзис» е изглеждал истински доволен от себе си, то това бе именно на летището в Таунсвил след кацането на спасителния хеликоптер. Господин Джеръм не пожела да коментира политическите си амбиции, но едва ли за някого е тайна, че за избирателите един щастлив брак понякога тежи повече от богатството и привлекателната външност — предимства, които Тод Джеръм безспорно притежава. След всички шум около катастрофата и приключението сред пустинята, един брак би бил съвсем удобен и навременен, особено като се има предвид, че избраницата е племенница на известния скотовъдец и собственик на Амару — Тед Соръл. Фамилията Соръл,

която се ползва с уважение и влияние, е една от малкото останали «стари фамилии» в Куинсланд.“

Излишно беше да четете биографията на чичо си и миналото на семейство Соръл. Досега бе смятала Амару за даденост, а наследството на баба й, което след четири години ще получи, едва ли ще я нареди сред изгодните партии за женитба. Но, естествено, на Тод не му трябва богата съпруга.

Тя отново огледа статията. Но би ли се оженил той заради политическа кариера? О, не, само това не! В никакъв случай. Той не е способен на такава постъпка. Не, не, той я обича. Обича я не по-малко отколкото тя него. Буквите отново затанцуваха пред очите й.

„По любов или по сметка, бракът между Тод и Кристъл несъмнено ще приближи победата в изборите. А историйката около запознанството им, сякаш преписана от любовен роман, би могла да просълзи и най-заклетия пуритан. Гласовете не му мърдат.“

„Гласовете не му мърдат.“ Сърцето на Крис се сви болезнено. Възможно ли е наистина да я използва? Произлизаше от добро семейство, и без да е особено богата, в никакъв случай не бе и бедна. Не е красавица, но никой не би казал, че е грозна. Сама му падна в ръцете. А фактът, че си допаднаха физически бе само още един допълнителен плюс.

Крис се изправи и неволно смачка на топка изрезките. От самото начало дълбоко в себе си бе сигурна, че прибързва с този брак. Още тогава вътрешният й глас протестираше. Защо не го послуша, защо не се довери на интуицията си? Как можа да позволи емоциите да надделеят над разума? Винаги е била толкова сдържана...

Е, добре, планът му ще се провали. Бракът им ще приключи, още преди да е започнал.

— Крис.

Вратата се отвори и на прага застана новият й съпруг. Беше облякъл сиви джинси и фланелка на сиво-бели райета. За секунда ли,

за часове ли Крис го измери с очи.

Висок и строен, с дълги силни крака, широки мускулести рамене. Гъста черна коса. Усети пръстите си заровени в нея.

И лицето му. Незабравимите мъжествени черти. Високо чело, черни вежди, черни мигли, властни сиви очи.

Душата ѝ се сви от болка. С всяка частица от тялото си се чувстваше предадена.

— Крис? — повтори той с онази нежност, която я караше да изтръпва в копнеж. — Време е да тръгваме.

Тя отвори уста, но звук не излезе.

Тод се приближи към нея. В очите му се четеше смътен въпрос.

— Крис, готова ли си?

— Не! — успя да изрече тя.

Тод се поколеба за миг, но продължи напред и Крис излезе от вцепенението си. Ръцете ѝ се вдигнаха и го отблъснаха.

— Не — повтори тя, — никъде няма да ходя.

— Какво има, Крис? Случило ли се е нещо?

Тя отстъпи назад, но той я последва.

— Искам да се разведем. — Гласът ѝ застрашително отекна в малката стая. — Искам развод или анулиране... — Тя преглътна, за да овладее надигащата се истерия. — Все едно как се нарича, искам да се сложи край на този... на този... фарс.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Очите му я пронизаха болезнено и проникнаха в дълбините на душата ѝ. Той посегна да я хване за раменете, но тя се дръпна като ужилена. Тод се вкамени и въздухът се нажежи.

— Крис, какво означава това? — попита тихо и се облегна на стената, скръстил ръце пред гърди.

— Казах ти. Не желая... Не желая да бъда твоя съпруга.

— Не е ли малко късничко, скъпа?

Крис потръпна от равния му леден глас. Знаеше, че е длъжна да даде някакво обяснение, но гърлото ѝ бе сковано и пресъхнало, а пулсът — тъй оглушителен, че заплашваше да я задуши.

— Внезапна промяна на чувствата? — подхвърли Тод с кротост, която бе в пълен разрез с мрачния му вид. — Струва ми се, че не е съвсем естествено за булка на... — мъчително бавно той вдигна лявата китка пред очите си — на някакви си четири часа. Рекордно кратък брак, не ще и дума. — Едната му вежда се повдигна предизвикателно.

— Просто искам това да приключи.

— Просто искаш това да приключи? — повтори безизразно той и невъзмутимо кръстоса крака. — И толкоз? Никакви обяснения. Никакви причини. Нищо от рода на: „Виж, Тод, говоря насън и ходя по покривите“. Ни-що! Абсолютно нищо за наранените ми чувства. Защото, повярвай ми, Крис, аз наистина съм огорчен. Ти какво очакваше? Че просто ще кажа: „Ами добре“?

В гърдите ѝ се надигна гняв към него, но и към самата нея. За миг дори ѝ мина през ум: „Какво ли толкова е станало?“. Но болката, която той ѝ причини, заля цялото ѝ същество.

— Ти ме излъга! Всичко е било нагласено, нали? И върви по точен сценарий! Безупречен план! Откога, Тод? Да не би да е още отпреди поканата на Дона? И аз се хванах. Бях толкова лесна, толкова достъпна, сама паднах в ръцете ти. Сигурно си бил във възторг от себе си. Заложил капана и аз влязох в него с маршова стъпка.

— Какво говориш по дяволите?

— Говоря за ей това.

Тя разтвори ръката си, която все още държеше топката с изрезки. Тод ги стрелна с поглед и Крис по-скоро почувства, отколкото видя смущение, което той не можа да прикрие в първия миг.

— Продължавам да не разбирам за какво става въпрос — рече той и Крис старателно разгъна и приглади с длан изрезките върху бюрото.

— Ами чети. Пълно е с факти. И с романтика, разбира се... Не пропускай снимките! Ако хеликоптерът беше подранил с някой и друг час, щеше да се получи още по-пикантно, не мислиш ли?

Погледът му пробяга по текста, после той на свой ред смачка изрезките и ги хвърли в ъгъла на стаята.

— Не е възможно да вярваш на тези глупости.

— Така ли? Аз пък мисля, че имам всички основания да им вярвам.

— Не съм се оженил за теб заради някаква изгода или цел. Още малко ще кажеш и че аз съм предизвикал повредата на самолета.

— Може би се подценяваш... — Крис се изсмя. — Признавам, че една самолетна катастрофа е твърде драстична мярка, а и доста рискована, но ти би ли могъл да отречеш, че в изборите женените мъже имат по-големи шансове от ергените?

— Няма да го отрека, разбира се. Това го знае всеки. Но аз веднъж вече ти казах, че за момента не възнамерявам да се захващам с политика. И не съм тръгнал за Амару, за да се запознавам с теб. Ако помниш, твоята братовчедка ме покани за делови разговор. И ако благоволиш да погледнеш на цялата тази история с поне малко разум, ще се сетиш, че първоначално те мислех за мъж.

— Може и така да е било — призна неохотно тя, — но всичко се нагласи както ти го искаше. Не загуби нито миг, възползва се от ситуацията... както и от мен.

— Крис, това са пълни глупости. — Той пристъпи към нея, но тя вдигна ръка.

— А може би не са. Но вината си е моя. Сама се забърках в тази каша и сама ще се измъкна. Оставих се да ме въвлечеш в тази пародия, наречена брак. Но вече се опомних и...

Тод стисна ръцете ѝ и ги раздруса.

— Ти знаеш защо се ожених за теб, Крис.

— Точно така. Вече знам. А сега ме пусни.

— Няма! — Той бавно приближи устни. Ала миг преди те да се впият в нейните, на вратата се почука дискретно и гласът на майка му разряза напрегнатата тишина:

— Крис? Тод? Колата ви чака.

Тод пръв се опомни, но продължи да стиска китките на Крис.

— Ей сега идваме — подвикна той и Крис чу тихия смях на майка му заедно с отдалечаващите се стъпки. — В момента нямаме повече време да обсъждаме това — заяви мрачно. — Приготвяй се.

— Казах ти, че няма да дойда.

— Ще дойдеш и още как! — Пръстите му побеляха върху ръката й. — Ще излезеш оттук подръка с мен, ще се държиш приветливо, ще се качим в лимузината, после в самолета. Точно както го планирахме. На летището ще дам едно интервю. Иначе сватбата ни щяха да я показват по телевизията... Ти ще стоиш неотлъчно до мен през цялото време, ще се усмихваш и ще цъфтиш от щастие. По-късно ще уредим въпроса, ако има нещо за уреждане. Насама.

— Ти не можеш да ме заставиш!

— Мога и не се съмнявай, ще го направя. Дори и ако се наложи да те метна на гръб. Щом можеш да вярваш на оная вестникарска помия, ще трябва да приемеш, че съм готов на всичко и пред нищо няма да се спра. Щом съм толкова безскрупулен, няма да допусна да ме правиш за резил.

Крис поклати глава.

— Не, не можеш да ме принудиш.

— Ти ще изпълниш всичко, което ти казвам, защото аз няма да позволя майка ми да получи сърдечен удар заради писанията по вестниците. Тя няма нищо общо с тази история, а ще е най-жестоко засегнатата, както и твоите роднини, впрочем, докато ония драскачи се забавляват презглава.

Крис се разколеба. Не се беше сетила за чичо си и Дона. Те ще бъдат съкрушени, а за майка си той е съвсем прав.

— Така че, сега излизаме оттук като щастливи младоженци. Усмихваме се на всички страни, сбогуваме се. Отиваме на летището и се качваме на самолета.

Стояха мълчаливо един срещу друг, а Крис все по-ясно си даваше сметка, че независимо от болката, няма право, а и не би могла

да подложи близките си на вестникарски шантаж.

— Не се притеснявай, Крис, ще обсъдим всичко до най-малката подробност. Обещавам ти — заяви той със смразяващ шепот.

— Обещаваш? Колко си великодушен! — Тя сви рамене и въздъхна. — Добре, ще направим онова, което се очаква от нас. Но на секундата щом слезем от сцената, всичко е свършено.

Остатъкът от деня — денят на нейната сватба — премина за Крис като на кинолента, без нейното участие или може би въпреки нейното участие. Сигурно се бе справила добре с ролята си, защото майчинската целувка на госпожа Джеръм и задушавачката прегръдка на Дона изглеждаха повече от искрени.

После двамата се настаниха в луксозния автомобил, без да се допират, без да се поглеждат, без да проговарят. Крис се питаше какво ли си мисли шофьорът като ги стрелкаше с очи в огледалото за обратно виждане. Скоро излязоха на Коронейшън Драйв, който следваше лъкатушещата река Брисбейн. Само няколко мига и напуснаха града, вливайки се в потока коли към летището.

Тод махна на шофьора да се погрижи за багажа им, стисна Крис за китката и я повлече към залата за интервюта. Крис послушно подтичваше след него, но в един момент се спря и той най-последно я погледна.

— Не желая да припкам из летището като някоя благоверна съпруга, само и само да ти угодя — изсъска тя.

Тод присви очи и отвърна като едва движеше устни:

— Придържай се към сценария, ако обичаш, иначе ще съжаляваш!

— Не ме заплашвай! Ще сгрешиш, предупреждавам те!

— Слушай какво, аз не се шегувам. Няма да играя игрички. Ти ще мълчиш и ще се усмихваш, а аз ще говоря.

Светкавиците ги заслепиха още на входа. После заваляха въпросите и Крис побърза да се подчини на заповедта. Остави го да се справя сам, а тя се отпусна на стола до него.

Десетина репортери, скупчени в миниатюрната стаичка, се блъскаха един друг с микрофоните, надпреварваха се да изстрелват въпроси и твърде скоро ушите на Крис запищяха, започна да й се вие свят. Как се справят хората с тази напаст всеки божи ден? Тя въздъхна облекчено, когато Тод най-последно се изправи и отново я хвана за ръката.

— Една целувка за пред камерите? — ухили се за капак на всичко Мат Кейн от първия ред и докато Крис се опомни, устните на Тод вече бяха върху нейните.

Той си запробива път към вратата, но Мат отново се изпречи пред тях.

— Честито! Виждам, Тод, не си губиш времето.

— Нещо против ли имаш? — студено попита Тод. — Довиждане, Мат. Бързаме за самолета.

— Все бързаш ли, бързаш... Крис, не искаш ли и ти да кажеш нещо?

— Не, не иска — отсече Тод и още по-здраво стисна ръката й.

— И командваш, да... — Мат се озъби доволно. — Добре, всичко ми е ясно. И понеже не получих покана за сватбата, ще целуна булката тук.

Той пристъпи към Крис, млясна я звучно по бузата, после прошепна в ухото й:

— Цялото женското съсловие на брачна възраст е обявило награда за главата ти.

Крис не се сдържа и се засмя, което й вдъхна кураж и по-късно, като тръгнаха из летището, тя успя да издърпа ръката си от хватката на Тод.

Седнаха в самолета и Крис се замисли за кратката им целувка пред камерите. Още усещаше вкуса на устните му. Не й беше неприятно. Не го отблъсна не само заради репортерите... Тялото й откликна подсъзнателно. Точно така, подсъзнателно. Тод я привличаше, но я привличаше единствено физически. Но не е възможно да обичаш човек, към когото не изпитваш уважение.

Тод спа през целия двучасов полет до Кеърнс или поне се правеше, че спи. Наетата кола с шофьор ги чакаше отпред и по най-бързия начин те продължиха на север, към Порт Дъглас. Въпреки състоянието си, Крис с наслада поглъщаше девствената красота на крайбрежието. Шосето се виеше край многобройни закътани заливчета, покрити със ситен златист пясък и обли камъчета. Пищната зеленина се спускаше досами вълните, а необятната синева на Пасифика се простираше на изток, докдето поглед стига.

Слънцето вече клонеше към залик, когато таксито спря пред импозантния вход на „Шератон Мираж“. Незабавно им връчиха

ключовете и двамата влязоха във великолепия апартамент с изглед към многобройните тюркоазни басейни, обточили сградите на хотела.

Отново бяха сами.

Крис изпитваше преди всичко умора. Струваше ѝ се, че сега, когато най-после пристигнаха, силите ѝ изведнъж я напуснаха и единственото ѝ желание бе да се мушне в леглото и да намери забрава в съня.

Тя се отпусна върху първото, изпречило се пред очите ѝ, и със сетни сили си събу обувките. Тод стоеше прав на балкона и се взираше в безбрежния океан. По едно време гласът му я изтръгна от унеса:

— Ще слизаме ли в ресторанта или предпочиташ да поръчаме вечерята тук?

— Не съм гладна, нали ядохме в самолета. Само ще се изкъпя и си лягам. — Тя се изправи мъчително, с въздишка пристъпи към куфара и го отвори.

— Без да сме приключили разговора? — Тод се приближи и застана срещу нея.

— Мислех, че сме го приключили — отвърна уморено тя, извади тоалетната си чантичка и се обърна да го погледне. — Поне аз го приключих.

Той пхна ръце в джобовете и разкрачи крака.

— Е, аз пък не съм.

— Нямам сили да обсъждам повече това тази вечер. — Крис понечи да го заобиколи, но ръката му я спря.

— Лошо. Защото аз възнамерявам да го обсъждам именно тази вечер.

— Ако обичаш, пусни ме — с леден глас заяви тя и храбро срещна погледа му.

— По дяволите, Крис! Дошли сме тук за първата си брачна нощ.

— Казах ти вече какво мисля за твоята лъжа.

— Крис, обясних ти, статията е пълна измишльотина. Забрави я. Животът ни заедно тепърва започва.

— Нищо подобно. А сега ме пусни!

— Да не би да си си въобразявала, че ще оставя нещата така?

— Виж, наистина нямам желание да започвам целия разговор отначало. Няма да успееш да ме залъжеш с приказки, така че просто се откажи.

— О, не, скъпа моя! Тая няма да стане.

Сивите очи се впиха недвусмислено в нея и изпратиха тръпка от главата до петите. Тя извика на помощ целия си кураж и отсече през зъби:

— Да не би пък ти да си си въобразявал, че след всичко, което научих за теб, ще скоча в брачното ложе? Ако си се надявал на нещо, по-добре си го търси някъде другаде!

— Че защо? Като законната ми съпруга е тук...

Тя вдигна глава и отново дръпна ръката си.

— Тук нямаш никого!

— Така ли? А защо тогава сърцето ти ще се пръсне? Признай си, Крис. Ти ме искаш точно колкото и аз теб.

— Господи! Твоето самочувствие наистина няма граници. Ти искрено си вярваш, че само да те погледнат, жените мигом се строполяват в краката ти. И Господ да е на помощ на тази, която се забави.

— Слушай, омръзна ми да се защитавам от помията по жълтата преса.

— Чудесно. Искаш да говорим, добре — ще говорим. Значи, имаме си един хубавец, който не щеш ли е пропуснал да се ожени навреме, въпреки че жените са все по петите му. Но нашият герой е и амбициозен. Ще му се да се появи и на политическата сцена. Но за зла участ електоратът не обича ергени. И така на нашия приятел му трябва съпруга. От добро семейство. И ето — тактиката е пусната в ход, а аз за нула време се хващам на въдицата. Поредната победа. Колко еднообразно и безинтересно! Великият Тод Джеръм дойде, видя и победи.

— Крис, не говори глупости. Опитваш се да изместиш основния въпрос.

— Основния въпрос? — Крис се изсмя презрително. — Окей, преминаваме към основния въпрос. Така, аз спях с теб. Ти ме излъга и ме въвлече в един измислен брак. Сега аз искам да се махна. Тук завесата пада. Комедията свърши.

— Не е вярно. Не и от моя гледна точка. И ако си честна, ще го видиш сама.

— Какво да видя? Това, че съм пълна глупачка? Виждам го чудесно. Първо онази никого неангажираща нощ...

— Не беше така, Крис! Сложи си ръка на сърцето...

— Ами не беше! Само не разбирам как ми хрумна, че със сватбата ще изкупя греха си. Един хубав бой с пръчка на площада щеше да свърши по-добра работа.

— Повярвай ми, „един хубав бой“ няма да ти е излишен и сега. Но ако благоволиш поне за малко да спреш сърцераздирателната си реч, бих искал и аз да кажа нещо. Преди всичко, държа да е ясно, че нито за миг не съм считал отношенията ни за неангажиращи.

— Съжалявам. Аз пък ги считах за точно такива.

Очите ѝ се приковаха върху неговите и сякаш цяла вечност двамата останаха загледани един в друг, без да помръднат. Като борци пред смъртоносна атака.

Нескрита ярост, каза си Крис. Ярост, нито повече, нито по-малко.

И все пак го обича. Тази мисъл дойде толкова неочаквано, че Крис едва не се изсмя с глас. Не, всичко друго, само не любов. Любовта е нежност. Това тук е агресивност, вражда, злоба...

— Грещиш, Крис — наруши тишината Тод. — За всичко грещиш. Довери се на интуицията, на женския си инстинкт...

Тя нетърпеливо поклати глава, но той продължи още порешително:

— Не се заблуждавай за чувствата си към мен. Нима можеш да избягаш от истината. Само един поглед е способен да ни възпламени. И не си въобразявай, че там при самолета си имала друг избор. Щях да те притежавам във всички случаи.

— О, колко си самонадеян и нахален!

Веждите му се извиха.

— О, бях забравил, че ме беше обявила за плейбой. Обаче оказва се, че съм и твърде старомоден. Кой знае защо изпитвам някаква банална отговорност към всяка жена, с която съм се любил някога. Може би този дребен факт ще хвърли по-друга светлина върху страховитото ми досие.

Леденостудените сиви очи се забиваха ядно в нея и за миг Крис се почувства като мушица, привлечена от пламъка на свещта. По някаква странна причина гневът ѝ внезапно се уталожи и тя се опита да преосмисли бушуващите в душата ѝ емоции. В ушите ѝ звучаха откъслечни фрази от монолога му и тя стисна юмруци. Той отново си играе с нея!

— Мога само да предположа, че ти считаш мен за старомодна. Държа да те уверя, че нямам никаква нужда от твоята закрила, още по-малко от чувството ти за отговорност. Нито за миг не ми минава мисълта, че си се оженил за мен по тази причина.

— Ти знаеш защо се ожених за теб, Крис! Имай ми доверие. Позволи ми да ти докажа любовта си!

Тялото на Крис се изопна в копнеж. Отново поражение? Би било толкова сладко поражение.

Ще се отпусне, ще положи глава върху топлата му силна гръд, ще почувства ръцете му...

Тод се протегна към нея, но тя бавно поклати глава.

— Не! — извика отчаяно, когато той я привлече към себе си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тръгнаха си във вторник следобед — двама непознати на съседни седалки, оказали се случайно един до друг в самолета, без желание да завържат разговор, дори и само от любезност. Кой би предположил, че са младоженци, които се връщат от сватбеното си пътешествие?

Младоженци?... Крис потръпна при спомена за първата им брачна нощ. След онази насилствена целувка Тод разтърка чело и рече уморено:

— Добре, Крис. Прави каквото искаш. Тази вечер ще спиш сама, но запомни, ние с теб сме женени и това няма да се промени.

После се завъртя, излезе от стаята и вратата щракна зад гърба му.

Крис се бе строполила на леглото и макар да бе сигурна, че няма да може да мигне, почти на секундата заспа. По някое време Тод се бе връщал, защото на сутринта леглото изглеждаше различно откъм неговата страна.

Следващите няколко дни преминаха в уединение и мълчание. Всеки старателно избягваше компанията на другия. Тод често говореше по телефона, вероятно с офиса, а Крис прекарваше почти целия ден край басейна или в самотни разходки по брега. Вечеряха в хладна официалност, след което Крис се прибираще в апартамента и си лягаше, а Тод изчезваше нанякъде.

Тя изпита истинско облекчение, когато дойде време да се връщат в Брисбейн.

На летището сивото Бе Ем Ве на Тод вече ги чакаше на паркинга. Крис остана край колата, докато той отиде за ключовете и отдалеч го наблюдаваше как приближава. Слънцето блестеше в черната му коса, но стоманеносивите очи излъчваха смразяващ хлад. Крис го изпиваше с поглед и преглъщаше мъчително. Мускулите изпъкваха под тънката фланелка. Дънките очертаваха стройните и силни крака.

В гърдите ѝ се надигна тъпа болка и тя извърна глава.

— Тръгваме ли? — сепна я гласът му и Крис вдигна очи.

Наложи си спокойно да мине покрай него и да седне във внушителната луксозна кола. Чак когато Тод се настани зад волана, Крис осъзна ролята, която отреди за себе си. Колко време ще продължава този кошмар? Ще се преструват пред неговото семейство, пред нейното, пред колегите ѝ, което ще е може би най-мъчително, пред камерите и микрофоните.

Тя стисна треперещите си ръце в скута и впери поглед право пред себе си. Изведнъж Тод се надвеси над нея и тя мигновено се стегна.

— Не забравяй колана — рече безизразно той и ѝ го подаде.

Пръстите ѝ се засуетиха, Крис се загледа съсредоточено в закопчалката и почувства как се изчервява. Тод невъзмутимо издърпа колана от ръцете ѝ и уверено го щракна, а звукът болезнено изкънтя в ушите ѝ.

Седяха един до друг, безмълвни и неподвижни, и Крис го чакаше да завърти ключа, за да потеглят.

— Отпусни се, Крис. — Гласът му я стресна и Тод изсумтя под нос. — С риск да те разочаровам, ще ти заявя, че предпочитам кревата. Можеш да си седиш спокойно, няма да ти се нахвърля на обществено място, повярвай ми.

— Аз не... не съм мислела, че... ще ми се нахвърлиш.

— Естествено! Нито пък денонощно ме следиш кога ще се заема със съпружеските си задължения. — Ръцете му се вкопчиха с всичка сила във волана. — Искрени извинения за погрешното тълкуване на твоята нервност!

Напрежението заплашваше всеки миг да експлодира, но Тод въздъхна уморено.

— Виж, Крис, нещата могат да бъдат сравнително поносими, могат да станат и нетърпими. Предпочитам първия вариант и честно да ти призная, очаква ме тежка седмица, затова предлагам за малко да успокоим топката.

— Надявах се вече да си разбрал, че възнамерявам да поддържам фасадата, докато получим развод.

— Не помня да съм взимал решение за развод.

— Аз обаче го взех. Но ти не се притеснявай, разбирам амбициите ти и няма да те изложя.

— Крис, моментът не е най-подходящия за подобен разговор. Вече няколко пъти ти казах, че нямам желание да се... Знаеш ли, като че ли се въртим в затворен кръг. А аз наистина нямам време за това.

Той рязко потегли, напусна паркинга и се вля в безкрайния поток към града. За Крис пътуването бе истински кошмар. При всяко движение на мъжа до нея, по тялото ѝ преминаваше тръпка като от електрически ток. А когато най-после спряха в подземния паркинг на блока, я очакваше ново изпитание. Точно срещу тях, небрежно облегнат на колата си, се хилеше Мат Кейн.

— Само това липсваше — изръмжа Тод, а репортерът вече посягаше към вратата на Крис.

— Добре дошла! — Той я целуна по бузата и ѝ връчи бутилка шампанско.

— На какво дължим тази чест? — обади се Тод с едва сдържано раздражение.

Мат се ухили още по-широко.

— Колко е великодушен, а? — обърна се той към Крис. — Някой ще вземе да си помисли, че не се радва да ме види. А нима мога да пропусна шанса да ви посрещна от сватбеното пътешествие. Нещо, което всъщност ми коства доста усилия, като се има предвид колко съм съкрушен. — От скептичното лице на Тод усмихнатите му очи се преместиха върху Крис.

— Съкрушен ли? — попита неразбиращо Крис и стрелна с очи Тод.

— Естествено, че съкрушен, защото той ме изпревари, а и на всичкото отгоре положително те е предупредил да внимаваш с мен.

— Съжалявам, че ще охладя склонността ти към драматизъм — отсече Тод, — но през тези няколко дни съвсем разбираемо си имахме други теми за разговор.

Мат погледна към Крис и възкликна:

— Руменината страшно ти отива. Това е. Тод открай време е късметлия. Винаги навсякъде е пръв.

Крис се усмихна насила. Ако само знаеше...

— Не мисля, че ще страдаш дълго — подхвърли тя и добави бързо: — Ще се качиш ли за едно питие? Или може би кафе?

— Опасявах се, че няма да се сетиш. С удоволствие ще изпия едно кафенце.

Без да удостоява с поглед съпруга си, Крис се отправи към асансьора. Когато двамата мъже я последваха вътре, независимо от присъствието на Мат, затвореното пространство се нажежи от онзи магнетизъм, който я привлече в Тод още от мига, когато го зърна за пръв път.

Щом влязоха в апартамента, Крис побърза да се уедини в кухнята под предлог, че прави кафето. Всъщност имаше нужда от малко време, за да се съвземе. Вече твърде дълго безсрамният копнеж и чувството за отвращение от собствената слабост се бореха за надмощие в нея.

Тод я посрещна на прага на хола и взе подноса от ръцете ѝ. Тя сервира кафето на Мат, той отпи от чашката и притвори очи.

— Ей за това си мечтаех цял ден! Ние репортерите нямаме нито миг свободен.

Тод седна на дивана до Крис и обгърна с ръка кръста ѝ. Тя се стегна, макар че сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите.

Мат се поинтересува за курорта и разговорът се завъртя около туризма в щата Куинсланд. Той се разпали и се впусна да разправя всевъзможни истории, като ръкомахаше буйно и Крис усети, че от деня на сватбата за първи път се забавлява. После Мат стана и на нея изведнъж ѝ се прииска да му се примоли да остане.

Докато Тод го изпращаше в антрето, Крис събра всичко върху таблата и отново се скри в кухнята. Там дълго ми и подрежда чашките и чинийките, но накрая все пак трябваше да се върне отново в хола.

Тод стоеше загледан през прозореца.

— Аз си лягам — рече тя на гърба му, но той веднага се обърна.

— Крис, така не може да продължава. — Той въздъхна и прекара ръка през косата си. — Трябва да поговорим.

— Съжалявам, наистина съм много уморена.

— Аз също съм уморен. Но ти предлагам да поговорим разумно.

— Виж, Тод, много ми е мъчно за майка ти, за кариерата ти, но разводът наистина е неизбежен.

— За сетен път ти повтарям, че развод няма да има.

— Ти нямаш думата — храбро заяви Крис.

— Така ли мислиш? Пък аз ти казвам — ние с теб няма да се разведем.

— И какво ще направиш? Ще ме заключиш? Ами ако някой разбере?

— Мат Кейн на първо място.

— Защо не и той?

Крис сплете пръстите си, за да скрие треперенето им.

— На теб той май доста ти харесва. — Тод най-неочаквано смени темата и Крис го погледна изненадано.

— Да... Забавен е.

— Забавен? — изсмя се подигравателно Тод. — Той самият едва ли се вижда в такава светлина.

— Но за мен е именно такъв.

— Той умира от удоволствие да се заяжда с мен чрез теб. Но ти това го разбираш, предполагам.

— Проблемът не е мой.

— Но подозирам, че изпитваш някакво садистично удоволствие да го гледаш как ми къса нервите.

— Говориш глупости — рече Крис и скръсти ръце. — А и това няма нищо общо.

— Да, ти естествено си свикнала.

— С какво да съм свикнала?

— С факта, че се харесваш на мъжете — изстреля ядосано той и Крис го погледна смаяно. — Само че аз не съм. И не възнамерявам да свиквам. Аз съм егоист и те желая единствено и само за себе си.

Крис нямаше сили да проговори. Гласът ѝ сякаш се бе изпарил.

— Но и това не е нищо ново за теб — подхвърли мрачно той. — Нали, Крис?

— Не бих казала — успя да изрече тя. — И в момента изобщо не ми се говори. Бих искала да...

— Да си легнеш? — Той пристъпи застрашително към нея и тя бързо се дръпна, но ръцете му я уловиха.

— Пусни ме!

— Преди това ще ти дам един съвет.

— Сега пък съвет! — подхвърли ядно Крис и предизвикателно вдигна глава.

— Съвсем кратък. За добро или за лошо ние с теб сме женени. А това означава, че ти няма да имаш вземане-даване с други мъже, най-вече с Мат Кейн.

— Ха, не усещаш ли, че прекаляваш, Тод? Мат не е длъжен да се съобразява с твоите желания. Както впрочем и аз.

— Ти си моя съпруга. И ще стоиш настрана от Мат. Ясен ли съм?

— Ти си луд, ако наистина си мислиш, че мога да се занимавам с други мъже, след като толкова скоро направих такава ужасна грешка! И понеже твърде много се отдалечихме от темата, предлагам да сложим точка на днешния разговор, защото колкото и да е приятен той на теб, на мен ми дойде до гуша.

— Разговорът за Мат Кейн е всичко друго само не и приятен.

— Боже мой, държиш се като ревнив глупак! — избухна Крис и веднага съжали за думите си.

— Ревнив — да. За глупака ще видим. Но когато става дума за жени, не ми се е случвало да се редя за някоя на опашка. Какво остава пък, ако тази някоя ми се пада и съпруга.

— О, я стига!

Крис тръгна рязко към спалнята, но ръката му на секундата се вкопчи в рамото ѝ. Тод се засмя тихо, дъхът му облъхна врата ѝ и тя потръпна.

— А може би трябва се възползвам от възможността и да прередея всички, докато все още мога...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ръцете му бавно я обърнаха с лице към него и Крис се вбеси още повече, но когато погледите им се срещнаха, гневът ѝ изчезна като че с магическа пръчица. Имаше чувството, че тези бездънни сиви очи я хипнотизират, че покосяват волята ѝ, че я повличат към някаква бездна.

И тогава той бавно надвеси глава над нея и устните му откриха нейните. Крис затвори очи и се предаде на тъй мечтаното усещане. Отпусна се отмаляла върху Тод, ръцете ѝ се склочиха зад врата му. Копнежът, стаен в тялото ѝ се разгоря от искрата, запалена от целувката. Двата се притиснаха жадно един към друг и Тод прошепна в ухото ѝ:

— Създадени сме един за друг, Крис. Признай го!

Тя внезапно замръзна, с всичка сила го отблъсна назад и се отскубна от прегръдките му. Гърбът ѝ опря хладната стена.

— Не! — проплака отчаяно и съзря как мигновената болка в очите му премина в ярост.

— За бога, Крис, ние не можем повече да си играем на криеница!

— Тогава не ме докосвай!

Разтреперана, тя пое към стаята си, затвори вратата, строполи се на леглото и избухна в беззвучен плач. Той не я извика, не дойде при нея, а в дълбините на душата си Крис се молеше да го направи.

Сутринта усети, че седи в леглото и се взира в безкрайността, без да вижда нищо, като продължаваше да бърше сълзите, стичащи се безспир по страните ѝ. Към един часа почувства непоносима празнота в стомаха си и си спомни, че дори не беше вечеряла.

Като насън отиде в кухнята, направи си сандвич и чай и приседна на стола. Преглъщаше, без да усеща вкус, а зальците едва преминаваха през скованото ѝ гърло. Тишината на огромния апартамент кълтеше болезнено в ушите ѝ, стените заплашваха да я смажат.

Включи телевизора. Очите ѝ продължаваха да блуждаят и тъкмо когато понечи да го загаси, в ъгъла на екрана се появи образът на Тод.

Сърцето ѝ се преобърна. Господи? Случило ли се е нещо?

Тя се спусна да увеличи звука и се заслуша в гласа на говорителя.

— ... известният финансов консултант Тод Джеръм представи доклада си пред Комисията за борба с корупцията. Заключениета в него са плод на съвместните усилия на господин Джеръм и председателя на комисията, които в продължение на няколко месеца работеха в пълна секретност. Трудът им се увенча с изключителен успех. Успяхме да разговаряме с господин Джеръм на излизане от съдебната зала само преди няколко минути.

Камерата се премести върху сериозното и неумолимо лице на Тод.

— Вярно ли е, че появилите се напоследък слухове за вашето участие в изборите са били само прикритие за работата ви в Комисията?

— Не сме ги измислили ние — усмихна се за миг Тод. — Но и не ги опровергахме. Бяха ни добре дошли.

— Значи не сте възнамерявали да се кандидатираме?

— Не. Ни най-малко. — Той се вгледа в камерата и Крис имаше чувството, че го казва единствено на нея.

— А какво е мнението ви за заплашителните телефонни обаждания, веднага след оповестяването на вашето участие в разкритията за корупцията?

— Не се ангажирам с коментар.

Камерата се премести върху репортера и лицето му зае целия екран.

— „Канал 4“ разполага с достоверна информация, че Тод Джеръм е бил заплашван по телефона. Полицията провежда разследване. Подробности ще научите в емисията ни в осемнадесет часа.

Крис седеше онемяла. Бавно започна да смисля новината. Какво означава всичко това? Нима грешката се оказва нейна? Възможно ли е да се е хванала на въдицата като всички останали? Трябва веднага да говори с Тод.

Погледна часовника. Все още сигурно е на път за офиса.

Но тя бе тъй превъзбудена, тъй обърквана, че не можеше да седи вкъщи и да чака. Скочи и хукна навън да се разведри и да подреди мислите си.

Ослепителните слънчеви лъчи танцуваха по водите на река Брисбейн. Крис прекоси моста „Капитан Кук“ и тръгна из потъналия в зеленина парк. Краката ѝ сами я отведоха до тиха, сенчеста пейка под едно вековно дърво. Мислите ѝ препускаха трескаво. Как можа?

Поддаде се на слухове, внушаваше си какво ли не, самонавиваше се и упорито отказваше да го изслуша. Би ли могъл да ѝ прости? А може би вече бе прекалено късно? Ще желае ли да разговарят? Как можа? Как можа? Цялата трепереше, искаше ѝ се да заплаче, за да ѝ олекне поне малко, но сълзите не идваха.

Нямаше представа колко време мина така. Опомни се от хладния ветреца и с изненада забеляза, че слънцето се снишава към хоризонта.

Изправи се и полека пое към къщи. Щом стъпи на моста и зърна трите полицейски коли пред блока, сърцето ѝ се скова от ужас. Заплахите!

Затича се с всички сили, с треперещи пръсти отключи вратата на входа и се втурна към асансьора. Той пъплеше като костенурка и Крис нервно потропваше с крак. Най-послед стъпи на площадката пред апартамента и на секундата вратата се отвори. На прага стоеше Тод.

С последни сили Крис опря длан на стената. Главата ѝ бучеше. Едва дишаше. Но и неговото лице бе преbledняло и очите му тревожно горяха. Той бързо се съвзе, пристъпи към нея и я скри в обятията си. Крис се притисна към него и с мъка преглътна напирещите сълзи.

Не усети как се озоваха в хола и Тод я представи на полицаите, които бяха дошли да поставят записващо устройство на телефона. Той очаквал да я завари вкъщи и да ѝ обясни всичко, но когато забелязал дамската ѝ чанта, захвърлена в антрето, всички решили, че заплахите са станали реалност. Мислели вече да обявят издирване.

— Не можете да си представите колко се радваме да ви видим, госпожо Джеръм — каза по-младият инспектор. — А след като всичко с вас е наред, няма да е зле да се хващаме на работа, в случай че онзи реши да се обади тук.

Крис кимна и отиде в стаята си. Приседна на леглото и се загледа в огледалото. Ще свърши ли най-послед този кошмар? Като че ли всяка

минута животът ѝ се люшваше в нова, съвсем непозната посока. Сякаш бе прикована към някакво злоещо махало.

По едно време в огледалото се появи лицето на Тод и Крис се завъртя към него. Сърцето ѝ биеше до пръсване, страните ѝ пламтяха.

Би ли могъл да си представи колко много го обича? Би ли могла да му го каже?

Тод бавно влезе вътре и сериозното му лице се навъси още повече. Застана пред нея и заяви:

— Мисля, че е време да оправим кашата, дето я забъркахме с теб през последните седмици.

— Тод, аз...

— Крис, имам да ти казвам много неща — прекъсна я нетърпеливо той. — Преди всичко трябва да ти се извиня за това, че се възползвах от ситуацията, че злоупотребих с теб. Още тогава, след катастрофата. Наистина те желяех и бях готов на всичко, за да получа това, което исках. А нямах право да се отнеса така с теб.

Крис го слушаше напрегнато, а в гърдите ѝ се надигаше непозната болка.

— Не си ме насилвал — отвърна с треперещ глас.

— Желяех те до лудост и бях бесен, задето се опита да ме заблудиш за брака си. Бях груб и жесток, предизвиквах те непрекъснато, подигравах се с болката ти. После заживях с мисълта, че само да щракна с пръсти и ти ще дотичаш при мен. Жените винаги са ми се подчинявали. Но с теб не стана така. Колкото и да бях сигурен, че не си безразлична към мен, ти даде да се разбере, че няма да ме допуснеш до себе си.

Той се отдалечи, облегна се на прозореца и няколко минути стоя с гръб към нея. Крис седеше като парализирана, в ужас, че животът ѝ се сгромолясва пред очите ѝ. Виждаше как отломките се разпиляват една след друга.

Тод се обърна и внезапно се усмихна тъжно.

— През цялото време повтаряше, че съм плейбой и нищо друго. Какъв ти плейбой! Върнаха ни в цивилизацията и ти заяви, че всеки поема по своя път. Изпаднах в ужас, че ще си отидеш от мен. Бях затънал до гуша в работа с тази Комисия, но не можех да си позволя да те загубя. И ти предложих да се оженим. Отново избързах и отново сгреших. — Той поклати замислено глава. — Така че, Крис, ако

настояваш за развод, ще го имаш. Но трябва да знаеш, че въпреки всичките си недостатъци и необмислени постъпки, аз те обичам.

Крис преглътна и сълзите се стекоха по бузите ѝ.

— Не искам да се развеждаме. Ужасната грешка я направих аз. Подведох се. Не ти повярвах. А аз... аз също много, много те обичам...
— Гласът ѝ секна и тя наведе глава.

— Не плачи, моля те. Толкова те обичам, мила моя!

Дланите му докоснаха лицето ѝ, пръстите му изтриха сълзите ѝ и Крис колебливо вдигна глава.

— Как можа да не го разбереш толкова време? — попита с усмивка Тод.

— Не бях на себе си. Не можех да мисля, не разсъждавах трезво. Но през всичките тези дни те обичах, затова ме болеше тъй непоносимо.

Тод седна на леглото и привлече Крис в скута си.

Зарови лице в косата ѝ и обсипа с целувки кадифената кожа на тила ѝ.

— Ммм... Искам те, госпожо Джеръм.

Крис очерта с показалец устните му и се вгледа в сивите очи.

— Ще ми простиш ли, че ти нямах доверие, че дори не ти дадох възможност да ми обясниш? Единственото ми оправдание е, че любовта ми към Кел ме заставя да се съмнявам във всичко, което може да ми донесе щастие. Вътрешно бях убедена, че рано или късно балонът ще се спука и подсъзнателно изпитах някакво абсурдно удовлетворение, че съм познала. Никога не съм постъпвала тъй глупаво!

— И двамата се държахме глупаво!

Крис нежно разходи пръсти по челото му и леко целуна клепачите му. Тод отпусна глава назад и обгърна с ръце талията ѝ.

— Господи, толкова силно те желая! — въздъхна той. — Още в мига, в който смъкна онази мърлява престилка. — Той усука един златист кичур и се усмихна. — А когато тази разкошна коса се разпиля по раменете ти, имах чувството, че ще ти се нахвърля още в същия миг.

— Никога нямаше да го предположа. Ти така отвратително се заяждаше. Пилотът Кристофър, после пък — Бигълс, жените шофьори... Какво ли не измисли.

Той сви рамене и се засмя.

— Мъжки инстинкт за самосъхранение! Какво да се прави! Но във всеки случай не можеш да се оплача от късмет. Катастрофата сам Господ ми я изпрати. Но в мига, в който най-после те притиснах към себе си, всичко придоби съвсем други измерения. Разбрах, че именно теб съм чакал цял живот, че не мога да си позволя да те загубя. А когато онзи зализан флиртаджия започна да се увърта около теб, за малко не го разкъсах.

— Виж това ти личеше. А и самият Мат твърде бързо го усети.

— Да, той наистина невероятно лесно успява да ме вбеси и аз се държах ужасно. Правех всичко възможно да ти покажа, че не можеш без мен, а всъщност аз имах нужда от теб. — Той наведе глава, после изведнъж я погледна с изпепеляващ поглед. — Можем ли да започнем отначало, как мислиш? Броено от тази вечер?

— Ами колко му е, ако пуснеш в ход вече изпробваната тактика...

— О, да. Колко ми писа тогава? Единадесет по десетобалната система. Да не би журито да е решило да се отметне?

— Май ще е най-честно да направим повторен опит. Онова в пустинята не се брои. Всичко беше на твоя страна. Катастрофирал самолет, с километри наоколо ни жива душа, едно-едничко одеяло, звездно небе... Накратко попътен вятър.

— А не, не е честно! — искрено възнегодува Тод, но после бавно се вгледа в очите ѝ. — Е, след като повторният опит е толкова наложителен, не може ли да не чакаме до довечера. Това ужасно ще ме изнерви.

Крис се намръщи строго. Погледна го изпитателно и заяви официално:

— Само ако намеренията ви наистина са почтени, господин Джеръм.

— Най-почтени от почтените, госпожо Джеръм — измърмори той и я събори назад върху леглото.

— Хайде, казвай, ще чакаме ли докато се стъмни. Защото бихме могли да закачим на полилея една-две станиолени звезди.

— Хм, аз си мислех, че ще сваляш звезди, а то какво — ще ги окачваш на лампата.

— Бигълс, какво искаш да кажеш? Предизвикваш ли ме?

— Не се преструвай, че не разбираш. Всички знаем, че със или без попътен вятър, Тод Джеръм е велик.

Те се разсмяха в един глас и щастливо се притиснаха един към друг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.